

CORECTBooks

r o m a n

christofo

BLACK

FBI „Divizia secretă”

PE URMELE UNUI CANIBAL

Christofor BLACK

Pe urmele unui canibal

FBI “Divizia secretă”

**Editura Virtual
2011**

ISBN: 978-606-599-281-8

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

CUPRINS

PROLOG.....	2
CAPITOLUL 1.....	4
CAPITOLUL 2.....	8
CAPITOLUL 3.....	15
CAPITOLUL 4.....	26
CAPITOLUL 5.....	37
CAPITOLUL 6.....	44
CAPITOLUL 7.....	52
CAPITOLUL 8.....	65
CAPITOLUL 9.....	74
CAPITOLUL 10.....	84
EPILOG	90

Subiectul cărții este inspirat după un caz real. Numele personajelor sunt fictive. Orice asemănare cu realitatea este pur întâmplătoare.

Prolog

Nu se vedea aproape nimic în smârcurile puturoase în care intrase până la genunchi. Era plin de noroi amestecat cu sânge și sufla din greu, încercând să înainteze. Câțiva metri în spatele lui, ultimul polițist care ajunsese până aproape se afunda lin în mlaștină. Avea beregata smulsă și semne de dinți pe gât.

— Ai vrut să devii erou, imbecilule! se întoarse Dințosul pentru a apuca să-l vadă dispărând pe gardian. O să fii erou de baltă, ha, ha! Pe unde s-o iau acum? se întrebă el, puțin buimac, uitându-se în jur.

În spate începuseră să se audă lătrături, iar în scurt timp se aștepta să perceapă și infernalul zgomot al elicopterului de urmărire.

Idiotul ăla de director! M-a îndrumat greșit! Ce drac de hartă mi-a dat aici? continuă el să vorbească de unul singur, încercând să găsească o pată de lumină pentru a desluși semnele înscrise pe un colț mototolit de hârtie.

Au început să intre tot felul de imbecili în Ordin! Trebuie să mă mânjesc din cap până-n picioare ca să scap dintr-un sistem de încarcerare - inventat tot de noi pentru ceilalți. Unde o să ajungem, dom'le, unde?

În sfârșit, apărură și elicopterul. Îl așteptase cam mulțisor, ce-i drept. Fascicolul de lumină începu să-i lumineze calea, îndrumându-l spre ieșirea din mlaștină. Cam ăsta fusese greul. Știa că puțin mai departe îl aștepta un hidroavion.

Toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple, dacă nu se găsea deșteptul ăla de boșorog să se țină scai până ce m-au închis ăștia de ochii lumii! se mai lamentă el. Parcă Mark Sinclair îl cheamă.

Între timp se îndrepta tot mai hotărât spre locul marcat pe harta desenată de directorul închisorii - venerabilul domn Richard Mason -, ca punct de întâlnire cu hidroavionul.

O să regrete amarnic încrâncenarea asta stupidă cu "dreptatea", cu "legea" și alte asemenea baliverne în care nimeni nu mai are timp să creadă!. Ciudat lucru și viața asta! gândea el în timp ce scrâșnea din dinți, luptându-se cu noroiul mlaștinii pe care o străbătea. Omuleții ăștia au început să creadă că se pot folosi împotriva noastră de jucăriile pe care li le-am dat noi. Cât de tâmpit poți fi să crezi așa ceva, nu pot să-mi dau seama. Ha, dar ce figură făcuse venerabilul Mason când îl văzuse pe el, Marele Comandor, în închisoare! Parcă i-ar fi călcat cineva pe bile. Marele Maestru la răcoare! Și asta pentru ce? Pentru un lanț de execuții sumare, pe care le ordonaseră împotriva unora ce începuseră să turuie despre nocivitatea organizațiilor secrete. Păi, nu era normal să-i faci să dispară și să nu li se mai audă pliscul? Aveau nenumărate jocuri de jucat... Să le joace! Restul nu-i privește. *Verboten!* Și grasul ăla de agent FBI... eh..., las' că vede el!

Uf! Am ajuns! se bucură el, sfârșit, când dădu cu ochii de hidroavionul care se legăna ca beat pe undele încrețite ale apei stătute.

— Ce faci mă, animalule? Vrei să vin eu singur la tine? se răsti la un tip îmbrăcat în costum de trupe de desant, care îl aștepta pe flotorul drept al mașinăriei volante. Mișcă-te și ajută-mă! De unde crezi că vin, de la odihnă și tratament?!

Tipul sări imediat în apă și începu să înoate spre evadat. Îl întâlni chiar la limita dintre mlaștina și lac, apoi îl ajută să ajungă până la avion.

Asta fusese! Elicopterul își încheiase misiunea, așa că făcu un viraj și începu să “caute”, folosind fascicolul de lumină al unui reflector puternic, în alte părți ale mlaștinii. Zgomotul făcut de câinii de urmărire aproape că nu se mai auzea.

— O treabă curată și frumoasă, nu-i așa, domnule? întrebă vesel pilotul avionului, întorcându-se spre evadat.

Omul se aștepta cel puțin la o recunoaștere formală a meritelor tuturor celor ce colaboraseră la evadare.

— De astea să ai tu parte, idiotule! se răsti Dințosul. De fapt, știu eu cine o să aibă parte de așa ceva..., mai spuse ca pentru sine, după care se afundă în propriile gânduri.

Avionul își luă zborul, îndreptându-se spre continent și lăsând în urmă o dâră albă de fum. Pe cerul nopții apăruse, în sfârșit, luna.

CAPITOLUL 1

“O să mori pe rând!”, citi Mark cu stupefacție biletul găsit pe măsuta din living-room, neînțelegând mare lucru din acele cuvinte.

După ce că mi-a intrat în casă fără să-mi ceară voie, mai scrie și bilete idioate! N-o ști engleză sau o fi poet? se întrebă, înciudat de faptul că se pătrunsese la el în casă ca în gară sau ca în secretara cea nouă a *boss-ului*.

Mai primise amenințări cu moartea de la oamenii cărora le pusese libertatea între paranteze, dar până acum nu se osteniseră să-i intre în casă. Urâtă treabă.

Hm! Muncă de profesionist! continuă el cu analizarea situației, trântindu-se într-un fotoliu desfundat și începând să se descalțe, strâmbând din nas.

Îl cam strânseseră pantofii în aceea zi. Nu se mai descheie la șireturi din cauza burții, care îl incomoda vizibil. Își scoase pantofii cu ajutorul picioarelor, în timp ce mâinile răsuceau biletul de pe-o parte pe alta.

Prin casă, nici o urmă de efracție. Lucru pe care îl constată după ce-și rotise privirea, încercând să descopere vreun indiciu cât de mic.

Ăștia nu-și lasă țiğările prin scrumiere ca-n filme sau romane polițiste de doi lei, iar hârtia pe care au scris mesajul e una absolut banală. Mamă, ce i-aș mai băga eu la zdup pe imbecilii ăia cu filmele lor de aventuri! Auzi - pufni el -, să descoperi făptașul mergând pe urma celui care i-a vândut hârtia! Poate acum câteva secole, când erau doi fabricanți în toată America. Cât despre indiciile furnizate de mucuri de țigară, ce să mai vorbesc... Dar cum naiba n-a mișcat el nimic? se înfurie din nou, ridicându-se cu greu și începând să dea târcoale prin locuință.

Numai Mark ar fi putut lansa o asemenea afirmație, într-o casă care arăta ca după mai multe spargerii succesive: cu sertare rămase pe jumătate trase; haine atârând până și de clanța ușii sau de bec; mucuri de țigări în toate cele trei scrumiere lăsate pe jos, printre dosare și ziare, cu resturi de mâncare în vreo patru farfurii, risipite și ele pe măsută, pe birou și pe televizor.

“Pe rând”, adică treptat, probabil... Ia mai du-te-ncolo de oligofren! se hotărî el să nu-și mai bată capul cu tot felul de supoziții.

Ca urmare, se trânti pe canapea, aprinse televizorul și începu, încet-încet, să moțăie.

*

Mark tresări deodată din somnul în care căzuse ca un bolovan. Parcă cineva chinuia soneria de la intrare, dintotdeauna defectă, ceea ce nu prea îl deranja pe cel care dădea - cu pumnii probabil - în bietul buton.

Ce naiba! bombăni agentul, necatadicsind totuși să se ridice de pe canapea. Ciuli doar urechile, așteptând să vadă dacă o să bată, la un moment dat, cineva în ușă sau o să băjbâie la sonerie până se va plictisi ori se va curența. Pe de altă parte, îl amuza să-i pună nefericitului nervii la încercare. În

cele din urmă se întâmplă inevitabilul. Nerăbdător, intrusul începu să bată cu putere în ușă, gata-gata s-o scoată din țâțâni.

— Intră, nu te mai chinui s-o demolezi! strigă Mark printe dinți, ridicându-se în capul oaselor și pironind holul de la intrare cu o privire fioroasă, de urs deranjat în timpul hibernării.

Ușa se deschise în urma acestui îndemn, iar în hol apăru - bronzat și plin de viață - inconfundabilul Frank.

— Nu ți-ai mai reparat gongu', șefu'? Ți-am zis că te ajut dacă vrei, se auziră primele cuvinte, ca un salut, ale partenerului său.

— Bine, bine..., mormăi Mark, întorcându-se ostentativ pe partea cealaltă, extrem de nemulțumit că nu-și poate continua leneveala.

Frank intră în cameră ca un obișnuit al locului și se trânti pe fotoliul desfundat - singurul din cameră, de altfel. Observând balamucul din jur, exclamă:

— Ceva schimbări, șefu'? Văd că ai mai dereticat prin locuință, adăugă el, rotindu-și privirea peste dezastrul din jur. Sper să nu ajungi un maniac cu chestia asta, că s-au mai văzut cazuri. Până și excesul de curățenie dăunează; am citit eu într-o carte.

— Ai citit pe dracu'! De asta ai venit, să te asiguri că n-o să dau în damblageală? îl ironiză Mark, fără să se întoarcă, deși era evident că nu mai putea dormi din cauza musafirului nepoftit.

— O spui de parcă ar fi un lucru rău. De fapt - continuă Frank pe un ton schimbat - am venit c-o veste proastă. Chiar foarte proastă, dacă mă gândesc bine. Pun pariu că abia aștepți să afli despre ce- i vorba!

— Nu-mi spune! se hotărî bătrânul să se ridice într-o poziție favorabilă dialogului. Mai mult ca sigur că iarăși ți-a dat vreuna o boală cu transmitere sexuală?

— Nu, șefu'. Chiar e o veste proastă. Chestia care se ia de la dame e floare la ureche. Nu știu exact cum să ți-o spun, așa că voi fi direct: m-au anunțat de la o secție de poliție că Winston Huxley a fost găsit puțin mort.

— Winnie???

Mark părea realmente consternat de vestea pe care o auzise.

— Winnie... Nu se poate! M-am despărțit de el aseară. Era într-o formă excelentă. Părea de-o vârstă cu tine, în plină formă. Nu se poate să se fi întâmplat una ca asta!

— Din păcate, este cât se poate de adevărat. Mai mult, a fost asasinat fără milă.

Mark își luă capul în mâini. Își simțea lacrimile inundându-i gâtul și o furie oarbă îi întuneca mintea. Winnie era singurul dintre prietenii vechi care îi rămăsese apropiat și fidel. Se cunoșteau încă de la grădiniță. Mai mult de o jumătate de secol. Cu toate astea, nu se certaseră niciodată. Făcuseră toate războaiele împreună, chiar dacă în regimente și la arme diferite. Era unul dintre cei mai buni piloți de vânătoare pe care îl cunoscuse vreodată.

— Asta e... încercă Frank să spună ceva, însă realizează că sintagma sunase mult mai stupid decât s-ar fi așteptat. Știa cât de multe îi legau pe cei doi. Își amintea că Winnie îi salvase viața în Coreea, că

iubiseră aceeași femeie, fără ca asta să distrugă prietenia ce-i lega. Era personajul care apărea cel mai des în amintirile lui Mark și singurul cu care mai ținea legătura în mod constant. Nu putea crede că amicul său fusese ajutat să dispară dintre cei vii.

— M-am gândit să te anunț, continuă mai tânărul său partener. Poate vrei să mergem la locul faptei, să ne amestecăm puțin coada pe-acolo. Deși am înțeles că nu este o imagine prea plăcută. În fine, cum crezi, e opțiunea ta.

— Bineînțeles că mergem! Orice-ar fi, o să-l prind pe nemernicul care a făcut-o și o să-l omor cum mâna mea. Cu încetinitorul, ca să mă distrez. Mamă, ce-am să mă mai distrez...

Mark era într-o stare în care Frank nu-l mai văzuse până atunci. Avea ochii ținuiți în gol, își ținea pumnii strânși și scrâșnea din dinți la anumite intervale. În secunda următoare sări în picioare, gândindu-se că ar fi bine dacă ar pleca mai repede spre Manhattan.

*

Winnie locuia în apropierea foștilor „Gemeni“, cei doi zgârie-nori deveniți, împreună cu Empire State Building, un fel de simbol al New York-ului. Numai că „Gemenii“ se duseseră, grație oamenilor lui Osama bin Laden, care deturnaseră avioanele acelea ale morții.

Fusese un om plin de succes întreaga lui viață. Apartamentul se întindea pe vreo 200 mp și se afla la etajul 100, ultimul al imobilului. Prin geamurile care înlocuiau zidurile se putea admira întreaga panoramă a orașului, ceea ce Winnie obișnuia să facă în fiecare seară, în timp ce sorbea liniștit ultimul pahar cu whisky pe ziua respectivă.

Imaginea pe care o vedea acum Mark nu mai respira însă același aer tihnit, de «om-vis-american-realizat». Cadavrul lui Winnie zăcea atârnat în locul unui tablou o ciudățenie pe care o primise de la unul dintre subordonații săi și pe care răposatul o expusese acolo dintr-o pornire masochistă. Spunea că un oraș ca New York-ul poate fi privit cu plăcere numai după ce îți ridici ochii de pe un asemenea tablou. Mark nu înțelesese niciodată chestia, dar asta nu mai conta.

Acolo atârna Winnie, într-o poziție nefirească, cu capul în jos și cu un picior zdrobit, legănându-se într-un mod straniu. Probabil că îi fusese rupt și dat peste cap, din rotulă. Era evident un efect căutat de ucigaș, pentru a-i impresiona pe polițiști. Sau cine știe ce-o fi fost în mintea psihopatului care curmase viața bărbatului.

— Nu seamănă a jaf! găsi Mark puterea să afirme, după o studiere sumară a detaliilor apartamentului. Dacă ești de altă părere, eu sunt gata să pun pariu.

Simțea nevoia să vomite. Pur și simplu, nu-și putea explica acest mod de a muri. Probabil că, mare om de afaceri fiind, Winnie își făcuse și multe antipatii. Însă era greu de crezut că avea asemenea dușmani de moarte. Să-l ucidă din te miri ce motiv? Posibil. Lumea a înnebunit de tot și se poate întâmpla orice. Dar chiar așa...

În cele din urmă se îndreptă spre camera de baie. Senzația de vomă încă îl încerca, obturându-i căile respiratorii. Voia să-și arunce cu niște apă rece pe față, ca să se mai învioneze. Trebuia să aibă mintea limpede, dacă dorea să-l prindă pe nemernicul care-i asasinase prietenul de-o viață.

Deocamdată, nu vedea decât roșu în fața ochilor, iar mintea lui încerca zadarnic să închege o idee mai acătării în legătură cu ceea ce se întâmplase. Intră în baie, dădu drumul la apă și băgă capul în chiuvetă, sub jetul recomfortant. Rămase așa multă vreme. Când simți că nu mai poate să-și țină respirația, scoase capul din apă, cu o mișcare repezită.

Ajungând cu privirea în dreptul oglinzii, incremeni. Simți că îi îngheață instantaneu apa pe figură și sângele în vene.

— Eu l-am omorât! abia îngăimă Mark. Da, da, eu l-am omorât...

Vorbele îi ieșiseră din gât parcă împotriva voinței lui.

În secunda următoare, Frank își făcu apariția în cadrul ușii, găsindu-și șeful cu privirea fixată, ca hipnotizat, pe geamul oglinzii. Pe aceasta scria cu roșu, probabil sânge sau vopsea:

“O să mori pe rând!”

CAPITOLUL 2

— El mi-a salvat viața și eu n-am fost în stare decât să i-o iau pe-a lui.

Mark se prăbușise consternat în fotoliul mare de piele amplasat într-unui dintre saloanele imensei locuințe a fostului său amic. Totuși, era o încăpere ceva mai redusă ca dimensiuni decât celelalte, un fel de bibliotecă-sală de lectură-cabinet de audiții. Toți pereții erau tapetați, până la tavan, cu rafturi pline cu cărți, toate îmbrăcate îngrijit în piele de vițel de aceeași culoare. O bibliotecă de lux, fără îndoială.

Sunt prea îngrijite aceste cărți, după părerea mea, gândi Frank când intră în salon. Ori era bibliofil ori le-a cumpărat la kilogram de la cine știe ce anticariat sau la reducere de preț.

Tot acolo se mai găseau un televizor plat, de dimensiuni normale - ținând cont de mărimea încăperii -, precum și o combină Hi-fi, probabil ultimul model sau, mai curând, ce urma să fie ultimul model. Frank, care era un fan al aparaturii de gen, nu-și amintea s-o fi văzut încă în vreun magazin sau revistă de specialitate. În concluzie, era o noutate absolută în materie.

În fața televizorului și între două boxe imense, se găsea un alt fotoliu, ultracomod, ultraajustabil, conectat la un sistem electronic. Se plia, practic, după dimensiunile ocupantului și după pozițiile pe care acesta dorea să le adopte. Culmea tehnologiei și snobismului.

Doar asta valorează cât apartamentul meu, gândi Frank, totuși, fără urmă de invidie.

În continuare încercă să-și ocupe mintea cu ambianța apartamentului. În cele din urmă se hotărî să încerce să-l scoată pe Mark din starea în care se găsea. Simțea că bătrânul avea nevoie de sprijinului lui, datorită grelei încercări pe care o traversa.

— Șefu', știi cât te respect, dar am și eu o întrebare; chiar două, dacă mă gândesc mai bine. Prima: vrei să-l prindem pe nemernic sau preferi să-l plângi pe Winnie ca o babă neputincioasă? Asta-i retorică. Și a doua: de ce spui într-una că tu l-ai omorât? Ți-a menționat vreo amenințare la adresa lui, pe care tu n-ai luat-o în seamă sau ce?

Mark se scutură de parcă ar fi vrut să scape de cine știe ce gânduri negre, apoi îi întinse lui Frank biletul pe care îl băgase în buzunar înainte de a adormi.

— L-am găsit azi pe masa mea, când am ajuns acasă. Pe la trei, trei și ceva.

Abia atunci înțelese Frank reacția partenerului sau la citirea textului scris pe oglindă. Eliminarea celui mai bun prieten părea a fi o primă etapă dintr-o răzbunare perpetuă, machiavelică sau mefistofelică.

— Ai vreo bănuială, șefu'? Știu că ar vrea mulți să-ți facă felul. Și mie, de altfel. Dar cine ar putea proceda într-un asemenea stil? Cei pe care i-am prins noi, ori n-au mai apucat judecata ori sunt închiși pe viață în locuri despre care nici nu se știe că există. Din asemenea locuri n-am auzit să fi scăpat cineva cu viață.

Mark se decise într-un final să iasă din letargie și să înceapă ancheta ca și cum nu ar fi fost

vorba despre el sau despre Winnie. Făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi măturat un set de cărți de pe o tejghea, și se ridică în picioare.

— Cheamă-l la mine pe stimabilul Periuță! Spune-i să facă o analiză la sânge a locului faptei și apoi să meargă la mine acasă. Poate găsește vreun indiciu de cauzalitate, care să asocieze urmele. Eu am să mă interesez dacă s-a raportat vreo evadare în ultimele 48 de ore.

Frank se repezi spre camera unde polițiștii începuseră să facă fotografii, bucuros că șeful lui luase hățurile în mână. Așa îl și dorea, gata de acțiune, cu toate simțurile încordate la maximum.

— A! își aminti Mark. Spune-le idioților să mai aștepte cu manevrele lor criminalistice, dacă nu se pricep. Și te asigur că nu se pricep deloc. Să nu se atingă de nimic, până nu le spune Periuță că a terminat de prelevat urmele pe care le consideră demne de luat în seamă. Altfel e de rău!

*

Se gândi apoi să-l sune pe telemobil pe “maniacul net-ului” din secția lor, ceea ce și făcu:

— Alo, Iuiu? Eu sunt, Mark. Te afli la sediu?

— Da, șefu’. M-a rugat ăl bătrân să-i caut ceva pe Internet.

— Renunță la prostiile alea erotice și dă-mi concursul, că arde. Vreau să-mi verifici dacă s-a raportat vreo evadare în ultimele două zile, eventual săptămâni, dintr-una din închisorile de maximă siguranță.

— Aoleo, șefu’, ți-a scăpat vreun client? se amuză Iuiu de problema pe care o avea cel care-l solicitase.

— Dacă aveam cunoștință despre așa ceva, crezi că te mai puneam la muncă? se înfurie Mark și închise telefonul.

Ăsta se proteste din ce în ce mai mult, de când stă cu zilele, cu ochii zgâțiți în monitoarele alea, aprecie agentul în gând, fiind absolut convins că va trebui să poarte o discuție mai amplă cu Iuiu.

Apăru și Frank.

— Gata, șefu’, Periuță ajunge în cinci minute. Se îndrepta obosit spre casă, mititelul. Credea că scapă doar cu 12 ore de lucru. Am oprit investigațiile polițiștilor, ceea ce nu pare să le fi căzut tocmai bine la stomac. Auzi, șefu’, până una alta, din ce trăia dom’le amicul tău Winnie, că nu părea prea strâmtorat la pungă?

— Avea o fabrică de avioane. Era și consultant la Pentagon, la NASA și mai știu eu unde?! Parcă ți-am povestit că a fost cel mai bun pilot în războiul din Coreea. Nici n-au mai vrut să-l lase să participe de atunci la nici un război, “intervenții pacifatoare”, cum se numeau. Nu voiau să riște să piardă o asemenea capacitate. I-a fost foarte greu până s-a împăcat cu gândul că nu mai poate participa la, operațiuni “aero” în *prima linie*. Deseori spunea că mai bine moare în aer decât în vreun pat de spital ori acasă, de bătrânețe.

— Și în nici un caz în felul în care a depășit granița spre lumea celor sfinți.... Da’ nu prea se temea de dușmani, din câte mi-am dat seama după o sumară observație a apartamentului. Nicăieri n-am observat vreun dispozitiv de siguranță, vreo alarmă sau ceva asemănător.

— I-am mai zis-o și eu în mai multe ocazii, fără prea multă convingere, ce-i drept. De fapt, nu am încredere în șmecheriile astea electronice nici cât într-o societate de asigurări. O bătă de baseball și un Magnum 44 este tot ce-ți trebuie ca să te știi în siguranță. Așa că nu puteam să dau greutate sfaturilor mele. Despre mine pot spune că am ceva dușmani. El se putea teme cel mult de hoți, dar zicea că nu-i plăcea să trăiască o viață de șoarece. A vorbit cineva cu portarul? A văzut ceva?

— L-au interogat frații noștri mai mici. Nu a observat nici un străin. Am cerut casetele cu înregistrările video, poate apare ceva pe ele, deși portarul era foarte ferm când a spus că nu a intrat nici un străin în ultimele 48 de ore. Chiar și personalul de serviciu era cel cunoscut. Nimic suspect, nici un măturător bolnav și înlocuit... înțelegi, chestii de-astea.

— Hei! Frank, Mark, unde sunteți? se auzi o voce pițigăiată dinspre holul de la intrare.

— I-auzi, a venit Periuță, anunță înviorat tânărul agent. Hai să-l vedem la treabă!

Ricardo Ortega era cunoscut de toți drept “Periuță”, din cauza atenției cu care “peria” locurile ce trebuiau cercetate. Era o namilă de om la vreo doi metri, extrem de slab și cocârjat, semănând foarte mult cu un apostrof. De altfel, asta îi fusese porecla până la terminarea Academiei. Purta niște “funduri de borcane” la ochii spălăciți, probabil un record în materie de dioptrii. Pe cap avea în permanență un dispozitiv inventat de el. Era vorba despre un inel metalic, pe care erau fixate tot felul de lupe și instrumente de citire în infraroșu, ceea ce-l făcea și mai caraghios decât era. Dacă ar fi avut ocazia să-l zărească, Sherlock Holmes ar fi murit de invidie.

— Urât peisaj, sâsâi ciudatul personaj la vederea spectacolului. Imediat termin cu domnul. Să-l dăm jos! Căutăm ceva special, șefu’, sau ne confruntăm cu o rutină totală?

— Nici o rutină, dimpotrivă, Periuță. Tipul era cel mai bun prieten al meu și a fost omorât ca o răzbunare la adresa mea, sunt sigur de asta. Așa că vreau să-ți folosești toate aparatele și să nu lași nimic neobservat. Apoi trebuie să vii și la mine pe-acasă, că și pe acolo și-a vârât coada viermele ăsta răzbunător.

Periuță păru impresionat de toată povestea, dar păli de-a dreptul când Mark pomeni de cercetarea propriei case. De fiecare dată când trebuia să facă o vizită șefului, la domiciliu, pe Periuță îl apucau amețelile.

— *Boss*, la tine acasă... O să cam dureze, încercă el s-o ia pe ocolite. Mai ușor scanez tot imobilul ăsta, chiar și prin vecini... fără supărare!

— Ce vrei să spui, că nu poți s-o faci?

— E, n-o lua chiar așa, cum să n-o pot face?! Spun doar că trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu să găsim ceva interesant aici, pentru rapiditatea anchetei, nu de alta. În jungla din apartamentul tău, șefu’... Pricepi la ce mă refer..., se bâlbâi lunganul, gândindu-se că n-ar fi rău să schimbe discuția, după ce o cam făcuse de oaie.

Frank mustăcea în barbă, abținându-se cu greu să nu izbucnească în hohote de râs. Asistase de două ori la “perieri” ale locuința lui Mark și se distrase copios pe seama bietului “apostrof” care înjurase în spaniolă, neîntrerupt, pe toată durata dificilului proces de investigație.

Lui Mark însă îi stătea gândul în cu totul altă parte.

— Bine mă, bine! Fă ce-oi ști, dar nu vreau să aud că n-a lăsat urme, clar? Ce naiba nu mai sună Iuiu?!

Chiar în acel moment, mobilul lui Mark începu să vibreze violent.

— Alo, Iuiu, tu ești? Ai găsit ceva? O singură evadare... Aha. De unde? Păi, se poate eva... Aha, e *prima din* istoria închisorii... Dințosu'??? Imposibil! Ăla nu era genul să facă așa ceva. Poate doar să-i mănânce pe gardieni cu fulgi cu tot. A, a început unul... Bine, să ai viață, Iuiule!

— Cine, șefu'? Dințosu'? Canibalul? Să fi adevărat? se minună și Frank când auzi convorbirea, deducând cea mai mare parte din ea.

— Poți să crezi așa ceva? Periuță, la loc comanda. Vezi ce-i de făcut pe aici, la mine acasă nu mai are sens să mergi. Cred că ne-am găsit mușteriu. Da! Dacă ar fi trebuit să mă gândesc la cineva, el era acela. E printre cei capabili de asemenea metode. Și asta încă nu-i nimic. Da' nu-mi închipuiam în ruptul capului că se poate evada de acolo, de unde era el pus la popreală. Vreau să discut urgent cu directorul închisorii. Nu putea scăpa de acolo fără complicitatea lui, mai mult ca sigur. Ce porcărie! Și cu câți a trebuit să mă lupt ca să-l înfund pe nenorocitul ăsta...

— Da, șefu', țin minte. Parcă înnebuniseră toți, în frunte cu ăl bătrân. Credeam la un moment dat că nu o să-l închidă judecătorul nici dacă îl mușcă pe el de beregată. Ce sinistru! Ai dreptate. Totuși, aici cred că a trimis pe cineva, n-a venit chiar el în persoană. Altfel, apartamentul ar fi arătat cu mult mai urât.

— Periuță, știi pe cine bănuim? îl interpelă Mark pe lunganul care se târa în patru labe, schimbând într-una luptele și adunând tot felul de scame și resturi drept probe de cercetare.

— Pe unul care nu există, șefu', răspunse Periuță, neîntrerupându-și căutările. Nu găsesc mare lucru. Sunt curios ce i-a făcut amicului când l-a ucis, de l-a convins să nu se opună deloc. Sau a muncit mult să curețe peisajul. În acest ultim caz pot spune că este artist în materie! Nici eu nu aș fi făcut-o mai bine.

— Nu știu cine a fost aici, cu exactitate, asta e treaba ta să afli. Dar comanda cred că vine de la Dințosu. Nu se poate altfel.

— Fals, ripostă Periuță de sub o masă din fildeș care avea picioarele sculptate sub forma a doi elefanți grași. Nu se pot da comenzi de unde e el. Mai curând dai comenzi de pe lumea cealaltă.

— Numai în cazul în care a evadat, nu? îl șicană Frank.

Periuță se ridică brusc, surprins, și dădu cu capul în tăblia mesei. *Prima* expresie fu de stupoare totală. Apoi dădu din mână, neîncrezător:

— Aiurea! Cum să evadeze? Exclus. Doar dacă...

— Exact, cu sprijin puternic din interior. E oficială treaba. Chiar a evadat, îi confirmă Mark.

— Înseamnă că directorul penitenciarului e un nebun de legat și dus la balamuc! se înfierbântă Periuță. Numai el putea s-o facă. În afară de patru, cinci personaje, deasupra oricărei bănuieli, spun eu, nici nu se știa locul unde e închis. Plus că asta nu ar fi folosit la mare lucru. Doar la asigurarea

transportului, eventual. Imposibil să iasă de acolo. E sub pământ, ce mama naibii! Un singur lift, ultrapăzit și ăla...

Periuță părea stupefiat de cele auzite. Nici nu îi mai ardea de lucru. I se spulberase una dintre cele mai dragi certitudini. Ca orice persoană retrasă, nu reușise să găsească multe puncte de sprijin pe lumea asta. Toate se clătinau, i se învălmășau în minte și deveniseră înșelătoare. Îi venea să-și arunce laboratorul în aer și să se facă cioban în Australia. Sau să plece înapoi în Spania, de unde veniseră ai lui, în urmă cu 300 de ani. De ce nu? Cine îl mai putea convinge acum că nu se putea una ca asta?!

— Calmează-te, Periuță, și continuă-ți treaba pentru care te afli aici! Încercă Mark să-l ajute să-și revină la normal. Nu crezi că trebuie să-l prindem iarăși, dacă a scăpat de la răcoare? Nici data trecută nu am fi reușit fără tine, așa că e obligatoriu să ne dai din nou tot concursul. De aia am și considerat că e normal să afli și tu unde a ajuns. Meritai! Deci, e hotărât: îl mai prindem o dată! Sau el pe noi, murmură Mark, mai mult pentru sine.

— Aș recomanda să nu-l mai prindem, interveni Frank. Poate se opune din nou arestării...

— Nici în glumă să n-o mai spui, se înfurie Mark. Auzi? Nici în glumă...

*

A doua zi, Mark se găsea în biroul șefului Diviziei Secrete a FBI, Robert O'Neill. Încerca să-l convingă pe acesta să declanșeze o anchetă guvernamentală, pentru elucidarea evadării Dințosului dintr-o închisoare de maximă securitate. Un fapt ce nu se petrecea în fiecare zi.

— Ce ziceți, Excelență, de chestia asta? Ce drac de sistem apărăm noi aici? se indignă din nou Mark, când îi povesti lui Robert toată tărașenia.

— Țî! susură destul de absent acesta, jucându-se cu fotografia ultimei lui achiziții, o vietnameză abia ajunsă la vârsta majoratului. Problemă mare, problemă mare... Cum o fi reușit el... extraordinar!

Lui Mark i se păru ceva fals în atitudinea bătrânului lup.

Ori nu e atent la ce îi povestesc ori s-a ramolit mai repede ca mine, se gândi el, mirat că nu aude un discurs despre utilitatea sistemului și despre inerentele lui scăpări.

Nu că ar fi dus dorul unui asemenea moment. Era sătul de texte, dar se obișnuise, așa cum se învățase cu durerile de spate: îl deranjau, dar îl anunțau în fiecare dimineață că era încă viu. Spunea mereu, mai în glumă, mai în serios: dacă o să mă trezesc într-o dimineață și n-o să mă mai doară nimic, înseamnă că am murit. Cam așa se simțea și acum, când îl vedea moleșit și absent de la datoria de "orator" pe șeful lui.

— Ați aflat ceva despre directorul închisorii? Încercă să-l scuture puțin din amorțeală.

— Mda! catadiesi Robert să răspundă, ridicându-se în picioare și oprindu-se în fața unei oglinzi imense, cât un perete, pe care o considera cel mai bun prieten al lui. Începu să-și aranjeze tacticos cravata și niște invizibile cute ale pantalonilor. Impecabil în ținută, ca întotdeauna, gesturile lui păreau mai mult niște ticuri.

— A dispărut. Nu l-a mai văzut nimeni din seara evadării... Ghinion curat, nu?

— Ce naiba, chiar nu vă dați seama? E clar că erau în căldășie. Trebuie să aflăm cum s-au

putut întovărăși ăștia doi. Nu e vorba de mituire la mijloc. Acolo sunt oameni mult mai bogați ca Dințosu'. Dacă directorul ar fi fost sensibil la bani, scăpau alții, mai demult.

— Chiar, și se pare relevant? întrebă cu un aer visător Marele Alb. Pentru cazul tău, la asta mă refer..

— Nu, într-adevăr, răspunse perplex Mark, care încerca din răspuțeri să înțeleagă reacțiile anormale ale șefului său. Mă interesează cum să-l prind cât mai repede pe nenorocit, nu să elucidez misterul evadării, dar...

— Spune-mi mai bine, ți-ai pus rudele într-un loc sigur?

— Ce ru... Care? se bâlbâi Mark, apoi se plesni vânos cu mâna peste frunte. Vai de mine, nepoții mei, mai spuse și se repezi la telefon.

— Poți să suni de la mine, îl pofti Robert, insinuant.

Mark deja formase numărul nepotei, fata surorii lui care murise de mai bine de un an. Îi erau tare dragi, ea și fiica acesteia, dar erau foarte departe, în Los Angeles și vorbeau la telefon doar o dată pe lună. De văzut, nu le mai văzuse de la înmormântarea Tinei, sora lui.

După o scurtă convorbire, acompaniată de multe strigăte și lamentări, Mark închise telefonul și se lăsă moale în fotoliul monumental al lui Robert.

— M-au sunat acasă, nu m-au găsit și nu-mi știau numărul de mobil. Puștoaica a dispărut azi de dimineață. Au trimis-o la școală și când s-au dus s-o ia, au aflat că nu intrase deloc la ore. La dracu'!

— Nu este posibil așa ceva! se înfierbântă de data asta Robert. Copiii? Nu te poți atinge de copii! Nici chiar așa! E drept că, dar orișicât, nu e recomandabil. Nu se poate! Pleci imediat acolo și îl iei și pe infantilul ăla de partener cu tine! Poate te ajută la ceva, deși nu cred. Cel mult să conducă vreun automobil. Sper, totuși, să fie vorba despre o chestie copilărească... Dar, pentru orice eventualitate, mergi acolo! Oficial. Iar eu o să-l sun pe directorul Poliției din LA ca să vă sprijine. Mi-e prieten de-o viață. Să înceapă imediat căutările, să nu mai aștepte termenul ăla ridicol de 48 de ore de la dispariție. Hai, nu mai sta, îl impulsionează el pe Mark, care înlemnise în scaun. Poate vin chiar eu să vă dau o mână de ajutor, dacă dați de vreun fir. Mai am ceva relații și printre politicieni, așa că, la o adică, nu vă puteți dispensa de ajutorul meu neprețuit.

— Strănepoata are doar 12 ani și nici o vină, nici un amestec în toată treaba asta, spuse Mark, cu un glas pierdut, în timp ce părăsea biroul șefului agenției.

Frank îl văzu abătut și parcă mai alb ca de obicei. Se îngrijoră de-a binelea. Mark nu era omul care să se dea bătut cu una, cu două. Chiar îl invidia pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă, atunci când viața îi era în pericol. Părea atât de indiferent față de momentul și modalitatea în care-și va da ultima suflare, încât Frank bănuia că are un neuron lipsă. Și anume, cel responsabil cu spiritul de conservare, de autoapărare.

— Ce s-a mai întâmplat, șefu'? Arăți ca naiba, dacă-mi e permisă o astfel de remarcă.

Mark îl privi distrat, de parcă s-ar fi uitat prin el.

— Plecăm la Los Angeles! A fost răpită micuța Drew, strănepoata mea.

CAPITOLUL 3

Ajunseră la aeroport cu două ore înainte de îmbarcare. Frank încercase să-și convingă partenerul să nu se grăbească așa de tare, mai bine ar fi lămurit ceva din tărășenia de la secție. Nu-i plăcea să aștepte atât de mult. Din nefericire, nu avusese cu cine să se înțeleagă. Mark ar fi fost în stare să plece pe jos până la Los Angeles, dacă ar fi fost convins că ajunge mai repede în acest fel. Încercase chiar să închirieze un avion particular, dar află că îi era imposibil să plece mai devreme. A ales atunci varianta de compromis: dacă nu putea să ajungă mai repede în LA, măcar la aeroport să fie primul dintre pasageri.

Aeroportul era plin de oameni, de zgomot, de vânzoleală. Lui Frank i se făcuse teribil de foame.

— Hai, sefu', să înghițim și noi ceva, o măslină, o grisină... N-are rost să ne înfometăm. Trebuie să fim în formă ca să facem treabă bună, nu?

— Bineînțeles, aprobă Mark absent, care nu lega cerințele stomacului de nici un eveniment din lumea exterioară.

Indiferent de împrejurări, el era veșnic înfometat.

Frank era convins că, dacă ar fi existat vreo formă prin care Mark să se poată hrăni în somn, stomacul lui nu și-ar înceta activitatea 24 de ore din 24. Poate doar la closet.

Intrară într-unul dintre micile restaurante de pe aeroport și comandă ceva frugal. Pentru Frank era suficient, iar lui Mark îi asigura strictul necesar.

În timp ce mâncau, adânciți în propriile gânduri, Frank observă o domnișoară cu un moft de fustă ce-i acoperea pațial coapsele interminabile. Și mai băgă de seamă că și aceasta îl studiază interesată. Și nu oricum, elegant, fandosit, misterios..., ci de-a dreptul bărbătește, cu nerușinare. Îi intrase cu privirea până în cele mai ascunse părți ale trupului. Avea niște priviri ca niște mâini înmănușate. Le simțea cum îi alintă boabele și fesele pe care și le încordă din instinct.

Stătu și se gândi la situație, lucru foarte rar în ceea ce-l privea. I-ar fi explicat junei că nu-i frumos să atingi din priviri, dacă n-ai de gând să treci la acțiune și în realitate. Dar situația în care se găsea Mark îi provoca unele rețineri. Parcă nu s-ar fi apucat de o treabă "importantă" chiar acum. Pe de altă parte, mai erau două ore până la decolarea avionului, iar partenerul său nu părea o companie foarte plăcută. Când mânca, obișnuia să fie mai retras decât Dalai Lama în timpul meditației, chiar dacă n-ar fi fost indispus din cauza grijilor pe care și le făcea pentru singurele rude care îi mai rămăseseră.

Parcă simțind nehotărârea detectivului, frumoasa cu privirea mai alunecoasă decât a unui pește se ridică de la masa la care se afla, fără să fi terminat ceea ce comandase. Își îndreptă trupul, făcând două piruete în aer, expunându-și totodată sânii, iar Frank simți "turbulențe" ca într-un avion supersonic. Fu încercat instantaneu de nevoia de a-și încheie centura de siguranță și de a stinge țigara, așa

cum se procedează în situațiile de urgență. Se aștepta în orice moment să-l audă pe căpitan cerându-și scuze pentru trepidațiile pricinuite de golurile de aer. Apoi își dădu seama că nu decolase încă, deși o parte din el se afla cu mult deasupra solului, sfidând legea gravitației și pe cea care interzicea tulburarea ordinii publice. Situația lui Mark îi devenise indiferentă și, când o văzu pe duduie că ia calea toaletei, simți brusc nevoia să se spele pe față cu apă rece.

— Mă scuți, șefu'! Mă simt puțin cam transpirat. Mă duc să-mi pudrez nasul și să mă recomfortez.

— Îhî, fu de acord Mark, făcând un semn ospătarului, ceea ce putea însemna că nu are aer sau că dorește să fie servit cu întregul meniu, dacă tot se afla la masă.

Ondulându-și corpul ca o trestie în bătaia brizei, frumoasa cu părul scurt (genul de tunsoare pe care Frank o considera cea mai practică pentru intermezzo-urile erotice) intră în spatele paravanului care acoperea ușile toaletei. Dar asta nu înainte de a se asigura că Frank a priceput scopul adevărat al renunțării la ospăț, ceea ce el sesizase de mult, așa cum înțelege cobra că trebuie să iasă din coș când fahirul își mișcă trupul în ritmul muzicii sale.

Încercând să adopte un mers cât mai degajat, lucru destul de incomod când te strâng brusc pantalonii într-o anumită zonă, Frank se îndreptă și el spre aceleași paravane. I se părea totul atât de evident, încât la un moment dat îi veni să se oprească și să-i întrebe pe cei aflați în restaurant:

— Și ce? Ce mama naibii ați face dacă vă dorea una ca asta? Ați fi dat bir cu fugiții?

Însă nimeni nu observase scena, fiecare fiind ocupat cu consumarea în grabă a unei cafele și a unui număr suficient de mare de țigări, cât să nu se alerteze organismul în timpul zborului. Mulți fumau adânciți asupra viciului precum călugării budiști aplecați asupra textelor sacre. Toți, în afară de un individ cu aspect de cerșetor, care părea fascinat de manevrele celor doi și de pofta de mâncare a bătrânului hipopotam.

În sfârșit, lungul drum al cobrei spre lumină se încheiase. Frank ajunse în dreptul ușii, care oferea oamenilor ocazia de a-și da pantalonii jos în plin aeroport. Nu trebui să se gândească prea mult pe care dintre uși să intre, întrucât o zări pe tipă spalându-se pe mâini la o chiuvetă din compartimentul bărbaților, parcă pentru a nu lăsa loc îndoielilor cu privire la intențiile sale sexuale. Când îl observă în oglindă pe Mark, se întoarse brusc și se așeză pe tăblia de marmură a lavoarului. Gesturile erau atât de clare, încât lui Frank i se făcu teamă să nu fi dat peste vreun travestit. Deschise gura să pună necesara întrebare, însă femeia își puse un deget pe buze într-un fel atât de delicat, încât lui Frank îi deveni indiferent sexul individei.

Se apropie totuși încet și, precaut, înainte să-și lipească buzele de ale ei, o apucă cu hotărâre de sex. Era cum trebuia, semn că puteau stabili un prim contact. Însă lucrul acesta nu se petrecu, deoarece juna evită sărutul în schimbul unei limbi delicat strecurată în urechea dreaptă, ceea ce Frank înțelese că era de preferat. De acolo, gura ei coborî spre gâtul viril al detectivului, în timp ce o mână îi desfăcea capsele de la cămașă, iar cealaltă încerca să-i coboare fermoarul.

În tot acest timp, Frank îi mângâia interminabilele picioare, constatând cu plăcere că ciorapii

erau un accesoriu la fel de necunoscut junei ca și lenjeria intimă, iar că fesele îi erau atât de ferme, încât nu s-ar fi mirat dacă ar fi rămas două rotocoale scobite în marmură, la sfârșitul programului. Amândoi erau foarte înfierbântați, aerul condiționat nereușind deloc să răcorească atmosfera din jur. În sfârșit, Frank consideră că era timpul să susțină el lavoarul, pentru a-i permite bieteii fete să coboare mai lejer spre locul în care se străduia să ajungă. Îi era teamă să nu i se rupă gâtul de cât se întindea din aceea poziție incomodă. Tipa venise, probabil, de la vizionarea unui film erotic, deoarece era atât de încinsă, încât Frank se temea să nu-i rămână arsuri pe piele.

În sfârșit, condițiile fuseseră create pentru o mică degustare. Parcă nimerise în vârtejul din triunghiul Bermudelor. Se apucă instinctiv cu mâinile de marginea chiuvelei, ca și cum i-ar fi fost frică să nu fie sorbit cu totul între nesățioasele buze ale tinerei, care se dovedea o expertă de prim rang în felație.

Cred că-i un semn zodiacal de foc, se gândi Frank, care începuse să fixeze plafoniera cu privirea, așteptând să-i vină și lui rândul la explorarea profunzimilor. Ceva însă nu funcționa cum trebuie. Nesățioasă și superexcitată, frumoasa necunoscută întrecuse măsura și se lansase până acolo unde nimeni nu se mai avântase. Ca urmare, interveni o mică sincopă respiratorie în timpul felației.

Frank simți cum strânsoarea buzelor slăbește, o dată cu senzația de absorbție. Își aplecă privirile spre pământ și o observă pe tipă, palid-verzuie la față, în evidentă pierdere de elan și de cunoștință.

— Ai, ai! Se îneacă! se sperie Frank, și se grăbi să-i elibereze căile respiratorii. O întinse pe jos, în scopuri complet neașteptate, și prinse să-i facă respirație gură la gură, ceea ce nu avusese ocazia mai înainte.

Chestiunea părând ceva mai serioasă decât prevăzuse, se gândi să cheme un doctor, spre a evita orice complicație inutilă. Chiar în clipa în care ieșea roșu ca focul la față din locul unde se spune că și regele se duce singur, observă o scenă care îl făcu să uite de intenția de a se comporta precum un salvamar. În timp ce partenerul său mai în vârstă înfuleca de zor dintr-un sandviș uriaș (probabil *că* nu era curcan, Mark renunțând la acest gen de carne de la pățania cu Mormo), tipul cu priviri curioase și aer de spălător de geamuri se chinuia să-i introducă în buzunar un pachetel. Bineînțeles, fără a fi văzut. Ținând seama că avea mai mult aerul unui om care ia decât al unuia care dă, Frank înțelese că se petrecea o scenă mai puțin obișnuită, altceva decât banalul furt din buzunare, prezent la tot pasul într-un asemenea aeroport.

— Hei, ce crezi că faci acolo? strigă el, încercând să sară peste mesele care îl despărteau de scena respectivă.

Din cauza rapidității cu care se petrecuseră ultimele evenimente, Frank uitase să se încheie la pantaloni și nu realiză că era încă în erecție. Ca urmare, pe lângă panica pe care o stârni în momentul strigătului printre toți clienții restaurantului (care, bineînțeles, se întorseseră ca telegħidați în direcția din care venise puternicul zgomot), Frank se împiedică de calibrul celebrului său membru, în tentativa lui de săritură peste cea mai apropiată masă.

Printre sunete de admirație amestecate cu uimire, Frank ateriză dincolo de masă, agățând în

cădere și halba de bere pe care un cetățean transpirat tocmai de pregătea s-o ducă la gură. Pe spate fiind și cu o halbă în chip de prezervativ, Frank își dădu seama că avea puține șanse să-l mai prindă pe individul care profitase de încurcătură și strecurase pachetul în buzunarul lui Mark. În zadar încercă agentul să strige, pentru a-l atenționa pe Mark să pună mâna pe ipochimen. În zarva ce se crease în local era dificil să se mai distingă ceva.

Chiar în acel moment se produse o harababură de nedescris. Apărură mai multe echipe și brigăzi de prim ajutor, pompieri, polițiști, dar și reprezentanți de la protecția consumatorului, de la agenția pentru marcarea zonelor interzise din trafic și de aiurea, o hoardă de paparazzi, doi travestiți, o doamnă de la protecția animalelor și o echipă de filmare care tocmai se interesa de efectul Viagrei în combinație cu berea.

Frank era bucuros, pe de-o parte, să constate gradul de organizare la care ajunsese administrația aeroportului și gradul de conlucrare cu instituțiile mass-media americane. Dar se înfurie, pe de altă parte, de înghesuiala incredibilă care se crease în jurul lui, împiedicându-l să-și tragă fermoarul, după ce își vârâse organul la loc. Frank înhăță pe unul dintre doctorii veniți la locul faptei să caște gura, și-l împinse către toaletă.

— Vezi că ai o urgență acolo, lasă-mă pe mine, că mă descure!

Apoi, după ce reuși, să scape de flash-urile aparatelor de fotografiat și să-și tragă fermoarul, Frank porni spre masa la care Mark continua, nestingherit, să radă ultimele trei porții de pasta con carne sau ce-o fi fost în fața lui.

— Șefu', vezi că ți-a vârât un drogat un pachetel în buzunar!

Mark se uită mirat la el ca la o arătare, apoi, când înțelese, începu tacticos să se scormonească prin buzunare. În cele din urmă, găsi o piatră învelită într-o bucată de hârtie. Cu mâinile puțin nesigure, întinse hârtia mototolită pe masă și citi cu glas tare:

“O să-ți fie mai greu decât prima oară! Vei primi sfaturi la telefonul frumoasei tale nepoate. O să mori pe rând, cum ți-am mai spus!”

— Începe să mă enerveze scenografia asta stupidă a italianului, spuse Mark, împăturind cu grijă hârtia și băgând-o la loc în buzunar. Ia spune-mi, unde te-ai dus și n-ai mai venit?

— Și eu, ca omu'..., evită Frank un răspuns direct, privind stingherit în jur.

În clipa aceea veni lângă el doctorul pe care-l trimisese să o reanimeze pe frumoasa sufocată.

— Domnișoara se află în afara oricărui pericol. Puteți să mergeți să-i vorbiți.

— Domnișoara? se prefăcu Mark a fi surprins. Nu-mi spune că...

— Nimic deosebit, șefu'... Avea nevoie de o gură de aer și domnul doctor a fost atât de amabil s-o ajute. Mergem spre avion? Mai avem doar câteva minute până la îmbarcare.

Mark a fost de acord, mai ales că-și pusese cât de cât stomacul la cale și era în stare să treacă din nou la acțiune. Pe linia asta se servea un prânz destul de bun, fu concluzia lui finală în legătură cu alimentele mistuite.

Ocupat cum era să-l facă pe Mark să uite micul incident, Frank nu observă la urcare, printre

întârziați, pe tânăra scăpată în extremis de la asfixiere. Era însoțită în călătorie de un domn foarte elegant, într-un costum lucios, cu o floare roșie la butonieră și niște... pantofi de tenis scâlțiați în picioare.

Precis e un excentric, își zise agentul.

*

Au ajuns la Los Angeles tocmai când însoțitoarele de zbor începuseră să se impacienteze pentru că nu mai aveau cu ce să-l servească pe domnul

Mark. Acesta reușise să înghită, fără încetare, toate alimentele, chiar și pe cele destinate zborului de întoarcere.

La aeroport erau așteptați de nepoata lui Mark și de soțul acesteia, un tip micuț și pricăjit, angajat la o firmă de soft, unde câștiga pe zi cam cât Mark într-un an. Nepoata, Jane Ascott, nu era nici ea o frumusețe răpitoare, dar arăta mai bine decât te-ar fi lăsat să aștepți înrudirea cu elefantescul Mark. O făptură plăpândă, bălaie, cu o privire candidă și un surâs resemnat în colțul buzelor. Contrar așteptărilor lui Frank, ea nu începu să se lamenteze și să-și smulgă părul din cap, pentru a-i dovedi unchiului cât era de afectată de dispariția micuței sale fiice. Se putea observa însă, în întreaga ei atitudine, o durere surdă care o măcina și săpase cearcăne în jurul ochilor de-un albastru siniliu.

Tom Ascott părea mult mai dărmănat de evenimentele tragice care îl marcaseră în mod vizibil. Neras și cu ținuta în mare dezordine, se uita cu un aer de cățel bătut la unchiul Mark, așteptând de la acesta o miraculoasă rezolvare, pe loc dacă se putea, a situației.

— În ce lume trăim, unchiule! îl întâmpină el pe bătrân, imediat ce acesta păși în holul de recepție al aeroportului Compton din Los Angeles. Cum pot să facă oamenii asemenea mârșăvii? S-o răpească pe micuța Drew, atât de nevinovată! Ce-or fi avut cu ea, că doar noi nu suntem cine știe ce bogățani.

— Calmează-te, Tom! încercă Mark să pară cât mai stăpân pe situație, deși nu se simțea deloc astfel.

Nu aveau de-a face cu o răpire ordinară, urmată de o cerere de recompensă. Dințosul nu era omul care să se jeneze s-o sacrifice pe copilă, chiar dacă eventualele cerințe i-ar fi fost satisfăcute. În fond, totul se rezuma la o răzbunare, iar felul în care îl sacrificase pe Winnie spunea mai multe decât ar fi vrut să afle Mark, despre modul în care evadatul dorea să poarte ostilitățile.

— Ați primit vreun telefon sau vreo scrisoare până acum, vreun mesaj? întrebă Frank odată urcat în automobilul cu care urmau să se îndrepte spre reședința familiei Ascott.

— Absolut nimic, răspunse Tom, ridicând din umerii ascuțiți. Știm doar că Drew a dispărut între poarta școlii, unde am lăsat-o ieri de dimineață, și clădirea propriu-zisă. N-o să-mi iert niciodată neglijența asta. Mă grăbeam spre serviciu și nu am dus-o până în școală.

— O duceai de obicei? întrebă Mark.

— Nu, de o bună bucată de vreme. Am considerat că este destul de mare ca să meargă și singură. Colegii chiar râdeau de ea că o duceam de mână până în școală. Știi cum sunt copiii. De la o

vârstă, prezența noastră le afectează viața socială.

— Stai liniștit! Tu n-ai nici o vină. Nu puteai preîntâmpina o asemenea tragedie. Uneori, nu reușesc nici cei avertizați să împiedice o răpire. Totul o să fie în regulă, încercă din nou să-i liniștească Mark. Știm deja cine este autorul răpirii și asta este un pas important înainte. Încă n-am aflat cu exactitate ce dorește, dar presimt c-o vom ști cât de curând.

Detectivii nu doreau să le dezvăluie părinților îndurerați prea multe despre detaliile acestei afaceri. Nu numai că nu i-ar fi ajutat cu nimic, dar descrierea situației reale în care se aflau i-ar fi panicat și mai rău.

— Am vrut să îi chem pe cei de la Poliție, cum am văzut prin filme, să-și instaleze un fel de cartier general în locuința noastră, să asculte telefoanele, să supravegheze casa, chestii din astea, povesti Tom. Mi-au replicat că se ocupă deja de caz, datorită unei intervenții de la New York, dar e totuși prematur pentru acțiuni de amploare. Cică așteaptă noi instrucțiuni, așa că să avem răbdare.

— Mai curând, cred că n-au vrut să mă incomodeze pe mine. Oricum, cel care a răpit-o e un profesionist. Nu e genul de terorist care să trănănească la telefon până îl localizează geniștii. Chiar sunt curios dacă mai e cineva atât de idiot, încât să se lase prins așa, după ce au popularizat metoda asta - care nu era rea - în toate filmele de gen.

Au ajuns la casa familiei Ascott, o reședință luxoasă, aflată în spatele unei peluze îngrijită impecabil și având alura unui mic castel scoțian.

— Unde e telefonul? întrebă Frank, imediat cum intrară în casă.

Dar înainte de a apuca să afle de la gazde, aparatul își făcu auzită existența, printr-un țârâit prelung.

Se uitară unii la alții, întrebându-se din priviri cum trebuie să acționeze. Primul impuls era acela de a nu se dea de gol că se aflau acolo. Era mai mult un reflex profesional. După câteva secunde de nehotărâre, Mark își dădu seama că n-avea sens să se joace de-a v-ați-ascunselea, atâta timp cât ținta finală o constituia chiar persoana lui. Ar fi fost o prostie să procedeze așa. Drept urmare, se îndreptă spre telefon și ridică încet receptorul, ca și cum i-ar fi fost teamă că acesta ar putea exploda.

— Bine ai venit în LA! auzi el vocea din aparat. Ca să n-o lungim prea mult, am nevoie de o declarație din partea ta, făcută în public, în mass-media, la o oră de maximă audiență. Vreau să recunoști că ai măsluit probele în ancheta care a dus la condamnarea mea. Cred că știi cu cine vorbești, nu-i așa, bătrâne?

Și până să apuce Mark să răspundă, interlocutorul închise telefonul, nu înainte de a râde în surdina, astfel încât să fie, totuși, auzit de către agent.

— Dințosul? întrebă Frank, pentru a-i dovedi partenerului său că este pe fază și îi pasă de ceea ce se petrece în jur.

Mark dădu îngândurat din cap, demonstrând că, mai ales în acel moment, n-avea nici cel mai mic chef de palavre.

— Dințosul? se sperie Jane. Cine e Dințosul și de unde știe el că ai ajuns aici?

— Ai un spirit de observație foarte ascuțit, reacționează bătrânul, pentru a trage puțin de timp. A doua parte a întrebării e excelentă, remarcă el în continuare, cu oarecare satisfacție în glas. Se vede că ești nepoata mea. Cine e Dințosul contează mai puțin în acest moment. Important este ce vrea el... Asta e partea care ne interesează în momentul de față. Din nefericire, am senzația idioată că am fost urmărit tot timpul. De la aeroport până aici. Auzi,

Frank, nu ți s-a părut nimic suspect la târfa aia pe care ai făcut-o să se înece pe aeroport?

— Ce târfa? sări Jane, oripilată de acel termen prea dur pentru blajinele ei urechi. De ce nu ne spui și nouă despre ce este vorba cu adevărat? În fond, viața copilul meu este în joc, pentru numele lui Dumnezeu! Nu ai dreptul să te prevalezi de nu-știi-ce secret profesional în asemenea momente dramatice. Ba mai mult, ești obligat să înțelegi că sunt și eu mamă...

— Încearcă să te liniștești, scumpo. În același timp e și nepoata mea, așa că sunt implicat complet în toată această afacere. Chiar până peste cap, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Tom simți că era cazul să intervină, așa că se așeză lângă Jane și o cuprinse protector cu mâna pe după umeri. Din pricina staturii sale firave, abia reușea să o petreacă.

— Trebuie să fim tari, draga mea, și să avem încredere în unchiul Mark, la fel cum avem unul în celălalt. Nu cred că există altă șansă. Și sunt sigur că o să trecem cu bine prin încercarea asta. Altfel nu se poate.

— Nu ne puteți ajuta mai mult decât păstrându-vă echilibrul și lăsându-ne să ne facem treaba. Nu e nici primul, nici ultimul caz de acest gen pe care îl vom rezolva. Frank, hai să dăm o tură pe la poliție! Să vedem ce detalii ne pot da băieții și să stabilim împreună un plan de acțiune.

Ieșiră din casă, lăsând în urmă o scenă dezolantă: doi părinți disperați și neajutorați.

*

— Vorbeai serios, șefu', cu tipa de la aeroport sau era doar o diversiune?

— Și una și alta, răspunse Mark. E bine să dai oamenilor impresia că ești stăpân pe situație, că ai un set de întrebări și de bănueli pentru orice situație, oricât de neprevăzută ar fi ea. În același timp - adăugă agentul și începu să se uite atent în jur -, sunt sigur că am fost urmăriți. Spune-mi cum ai agățat-o pe tipă la aeroport? Care strategie ai pus-o în aplicare? Surâsul tip Hawaii, zâmbetul "Marile speranțe" sau banalul: "la uite ce excitat sunt"?

Frank se uita încurcat în pământ. Începuse să i se pară și lui cam ciudată întâlnirea de la aeroport. Obişnuit să nu piardă prea mult timp cu cucerirea doamnelor, nu se mai mirase de iuțeala cu care fusese remarcat și sorbit spre manejul de călărie din spatele paravanului. Prea-i căzuse repede divei cu tronc.

— Nici una nici alta, șefu'. De fapt, ea m-a îmbiat așa cum atrage magnetul pilitura de fier. Acum că spui, mi se pare și mie că a fost cam prea hotărâtă să și-o tragă cu mine. Dar de ce era nevoie să facă una ca asta? Nu putea să ne urmărească în liniște, pentru a-și atinge scopurile?

— Nu știu dacă ai observat, dar strategia Dințosului nu e una de tipul: "Hai să-ți spun una să adormi ușor". Toate manifestările lui au fost extrem de spectaculoase și de gălăgioase. Orice s-ar

crede, tipul e un excentric, trebuie să recunoști! Gândește-te că vrea să se răzbune și a ales varianta cu chinutul șoarecelui. Putea să mă omoare direct, dar nu i-ar fi folosit la mare lucru, adică banala mea moarte nu i-ar fi adus satisfacția așteptată atâta amar de vreme îndărătul gratiilor. Acum, la telefon, mi-a spus să declar în public că am falsificat datele anchetei. Figura “răzbunare cu reabilitare”. Puah! Deci, ca să-mi ajungă și în susul gâtului, Dințosul nu vrea liniște, dimpotrivă! Îi place trăboiul din cale-afară. Și încă ceva. Este probabil ca tipa să te fi tras într-o parte ca să-i lase cale liberă mitocanului, să-mi strecoare hârtia aia în buzunar. Chiar și hârtia: ca mesaj, putea să lipsească. Ce folos să riște atât ca să-mi spună c-o să mă sune în Los Angeles? O făcea și gata! Jocul însă e altul. Mesajului lui este următorul: «Mă află în permanență cu ochii pe tine și acționezi după cum mișc eu sforile». Acum, dacă ai prins tipul acțiunii, poate o să te gândești de două ori când o să-ți mai tragi fermoarul prin toate closetele. Întreabă-te o vreme, când se mai ivește ocazia: :E mâna mea cea care desface șlițul sau a Dințosului?

Frank tăcea chitic. Primise o lecție usturătoare. În plan practic, nu se întâmplase nimic grav. De fapt, toată scena fusese o butaforie. Dar asta nu înseamnă că lecția fusese mai puțin usturătoare. Probabil că sfârșitul prematur al distracției îi permisesese să-l surprindă pe cerșetor cu mâna în buzunarul lui Mark. Fusese doar o chestie de șansă. Doar dacă, nu cumva era tot o scenă regizată. În fond, dacă raționamentul lui Mark e corect (și nu avea nici un motiv să creadă că n-ar fi) cerșetorul trebuia remarcat. Altminteri, găsirea mesajului după primirea telefonului și-ar fi pierdut din efectul scontat.

Au ajuns la secție. Nu trecuse atât de mult timp de când au venit aici ultima oară. Au avut o anchetă cu o bandă de surferi care spărgeau bănci. Colaborarea cu poliția locală fusese suficient de fructuoasă, așa că nu le era teamă să apeleze din nou la ei. De fapt, cei din secție le erau chiar îndatorați. Fără ei ar fi scotocit și acum prin boscheți după spărgătorii de sezon.

— *Bonjour*, popor! îi salută voios Frank pe polițiștii care roiau haotic prin birourile secției centrale de Poliție.

În interiorul sediului domnea o rumoare și o agitație care le aminteau amândurora de începutul carierei lor. Întotdeauna simțeau o nostalgie aparte când vedeau o adunătură de prostituate, de hoți de buzunare sau de mașini, cerșetori și nebuni, toate astea amestecate cu strigătele de la un colț la altul al încăperilor, peste capul tuturor, de glumele răsuflăte și alte asemenea. Era atmosfera tipică secțiilor de poliție, începutul natural al meseriei de om al legii. Frank nu regreta cariera lui ulterioară, dar nici nu se putea desprinde cu totul de această trepidație, cu care intra mereu în consonanță. Categorie, cazurile pe care le rezolva el acum erau mult mai interesante. Locurile prin care se deplasa pentru anchete se dovedeau mult mai exotice. De salariu, nici nu se mai punea problema. În fine, calitativ vorbind, era un fel de zeu printre muritori, dar și zeii, nu-i așa, mai coboară să benchetuiască în lumea celor ce se târăsc pe pământ.

Îi era dor uneori de un “număr” scurt la colț de stradă cu o prostituată, ca răsplată pentru că tocmai îi trăsesese o bătaie bună unui client dement, care o forța să facă lucruri care nu intrau în tarif. Sau de mica negociere cu cerșetorii, care refuzau să părăsească un vad bun. Ce să mai vorbim de

bătăile cu infractorii de cartier, totdeauna simțindu-se tari și siguri pe ei numai pentru că erau mai mulți, ceea ce sporea plăcerea lui Frank de a-i vedea pe toți trântiți în praf, de...

—... Ce-ai rămas așa, ca o mumie? îl înghionti un vlăjgan blond, bine bronzat și cu un zâmbet ce amintea de un desen animat japonez.

— Ia uite, Scândurică! N-ai avansat, mă? Tot la adunat de borfași de prin șanțuri ai rămas, nefericitule?

— Dar ce-ai vrea, să-mi sacrific din orele de surf ca să rezolv cazuri în timpul meu liber, pentru câțiva bani nenorociți, ca fraierii ăștia? Ce naiba, doar n-am ales Departamentul de Poliție din LA ca să promovez! Când nu mai pot, o să vin și eu la New York, să mă ocup de avansare. Dar asta mai spre pensie, încolo, dacă mă-nțelegi...

— Credeam că ți-ai mai scrijelit niște circumvoluțiuni pe sub șapcă, îl șicană Mark. Dar văd că ai rămas la același stadiu în care te aflai când te-am văzut ultima oară.

De fapt, îl aprecia teribil pe acest polițist, nonconformist, ce-i drept, chiar și pentru libertinajul din LA. Cu un simț foarte precis al anchetei, rezolva în câteva ore cazuri pe care alții le ratau și după luni de cercetare. Însă își folosea timpul rămas nu elucidând cazuri, ci făcând surf, având o adevărată manie pentru acest sport ciudat. Ba mai mult, sur- fing-ul era ca o a doua natură pentru el. Absența constantă a lui Scândurică din treburile de culise ale poliției îl blocase pe un post mult sub posibilitățile sale, cum era și normal. Dar era calea pe care singur și-o alesese. Altfel spus, și-o făcuse cu mâna lui. „Mai multe responsabilități, mai puțină viață“, obișnuia să spună celor care îi reproșau modul lui boem de a înțelege sarcinile de serviciu.

Mark nu fusese niciodată așa și nici Frank. Fără a fi ahtiat după funcții, pe care le și refuzase constant, Mark era dependent muncă, restul vieții lui fiind doar o anexă. De aceea îl aprecia, fără să-l înțeleagă cu adevărat, pe Malcom Bonnel, zis Scândurică, așa cum admira și viteza de zbor a unui vultur, fără să priceapă de fapt cum îi reușesc atât de bine decolarea și aterizarea. Bătrânul făcea parte dintr-un alt regn, dintr-o altă specie.

— Mă bucur că te-am întâlnit din prima, îl trase Mark de-o parte. În acest timp, Frank trecea de la om la om să-l salute pe fiecare, să-i șicaneze pe cunoscuți și să le facă cu ochiul, în amintirea unor clipe de neuitat, tuturor polițistelor prezente în secție. Ai auzit că nepoată-mea are o problemă. E un fel de a spune, de fapt, problema e a mea.

— Știu cam tot ce s-a auzit prin secție, nimic mai mult. A dispărut strănepoțica ta și se presupune că a fost răpită pentru că cineva vrea să se răzbune pe tine, nu? Cel puțin asta e varianta de consum prin preajmă.

— Exact așa stau lucrurile. Acum câțiva ani am reușit să bag după gratii un fel de grangure. Un francmason de rang foarte înalt, nu știu gradele lor idioate, dar mi-a fost foarte greu să-l înfund, din cauza unor intervenții de mi se făcea părul măciucă. Oricum, am întocmit un dosar beton, așa că judecătorul n-a avut încotro și a trebuit să-l condamne. A fost, dacă vrei, cel mai tare dosar din câte am fost nevoit să rezolv. Tipul, printre altele, avea mania să își ucidă victimele cu dinții, devorându-le ca

o sălbăticiune. Îți dai seama cu cine am avut de-a face... Nu am reușit să aflu exact mobilul crimelor, de fapt, nu am putut să-l dovedesc, dar numărul celor omorâți a fost impresionant: douăzeci am putut eu proba, dar știu de cel puțin alte zece victime, care i-ar fi putut fi puse în cârcă. În fine, dacă vrei, mai povestim și altădată pe tema asta. După ce am reușit să-l închid, l-am expediat și la o închisoare de maximă securitate. Numai că de aici a evadat.

— Unde? vru să știe Malcom.

— Locația e secretă, doar câțiva oameni din State știu unde se găsește... Probabil că rușii sunt interesați, dar asta e o altă poveste. În concluzie, nu pot să-ți spun amplasamentul, nici numele închisorii, și asta nici nu mai contează prea mult acum. Așa cum s-au tras sfori ca să nu fie executat, ci doar închis pe viață, tot așa presupun că s-a procedat și ca să-l ajute să evadeze. De altfel, directorul închisorii e de negăsit, iar acest fapt este al dracului de curios, trebuie să recunoști. Numai că, de la înălțimea gradului său francmasonic, Dințosul are un dispreț teribil pentru restul muritorilor și a luat condamnarea mai mult ca o ofensă personală a unor pigmei, decât ca o consecință a faptelor sale reprobabile, antisociale și chiar odioase. Așa că vrea răzbunare, plus reabilitare, decă mă înțelegi.

— Adică? păru să nu priceapă defel surferul.

— Adică a răpit-o pe micuța Drew și cere în schimbul eliberării ei o declarație publică făcută de mine, cum că am falsificat dosarul de anchetă.

— Și la ce i-ar folosi? Deja se știe că se află în spatele acestei răpiri.

— Cu relațiile lui s-ar putea să-i folosească. De fapt, nici nu mă preocupă aspectul ăsta, acum. Mă interesează doar să-l prind, înainte ca Drew să pățească ceva, pentru că sunt sigur că nu o să reziste tentației de a o ucide, indiferent de declarațiile mele publice. În plus, mi-a omorât deja cel mai bun prieten, doar așa, ca demonstrație. Noroc că nu mi-au mai rămas prea mulți, spuse Mark, cu un umor trist și cu un aer consolat.

— Scândurică, unde e Eva, bestia aia cu ochi violeți..., colega voastră de secție? întrebă Frank, care terminase de dat mâna cu toți și de fixat întâlniri pentru mai mulți ani de acum încolo cu fetele.

— Aaa, aceea Evă, zâmbi cu subînțeles vlăjganul. A avansat și a trecut la narcotice.

— Șefu', ești sigur că Dințosul nu făcea și el trafic?

— Bineînțeles, cine crezi că ține toată nebunia asta în funcțiune. Da' chiar trebuie să-ți amintesc mereu că suntem aici în cu totul alt scop? la spune, se întoarse el spre Malcom, nu vrei să dai o mână de ajutor la cazul ăsta al nostru? Să vorbesc cu Jimmie pentru tine sau preferi să nu te deranjez de la surf?

— Se poate? păru ofensat Malcom. Să aleg între o ocupație zilnică și posibilitatea de a lucra cu cel mai mare detectiv american în viață? Las' că nu mută nimeni oceanul de-aici! Surfing-ul mai poate să aștepte.

— Cum de n-ai avansat tu mai rapid, cu textele astea de periută fină, măi Malcom? îl ironiză Mark, foarte mulțumit că-l câștigase de partea lui pe polițist. Atunci, eu mă duc să stau puțin de vorbă cu șeful tău și voi dați-i drumul la treabă! Nu trebuie să vă spun eu ce să faceți, nu-i așa?

CAPITOLUL 4

În Los Angeles, dacă nu aveai mașină, erai un prăpădit oarecare. Totodată, în caz că nu dețineai o placă de surf, erai un paria al comunității. O scândură de surf era cea mai sigură modalitate de a te plasa social. Altminteri, nu aveai ce căuta în clasa celor avuți, adică a stăpânilor care așteaptă să fie serviți de muritorii de rând. Cel puțin asta era convingerea fermă a lui Malcom, pentru care lumea se împărțea, în trei categorii: surferii - adică împătimiții, gugumanii - cei care practicau doar din când în când acest sport și inutilii - care n-aveau nici în clin nici în mănecă cu această a opta minune a lumii.

— Îți dai seama, omule, îi povestise lui Frank când se cunoscuseră, după ce încheiaseră o ședință prelungită pe valuri - prilej cu care se convinsese că Frank era un “adevărat” - că sunt tipi care n-au luat valul în piept niciodată? Cum e posibil să îți bați joc de Creație în halul ăsta? Ia uite, uită-te acum! Vezi barosanul ăla, valul ăla gigant care se apropie vertiginos? Pentru ce crezi tu, omule, că îl involburează Dumnezeu? Pentru fotoamatori? Nu, tipule, să stai departe de el înseamnă să-l înfrunți pe Dumnezeu, asta e învățătura supremă, spunea el cu un aer foarte convins, împungându-l pe Frank cu degetul în piept, pentru a puncta locurile tari ale discursului.

Frank nu împărtășea entuziasmul noului său amic, dar admira modul copilăresc în care putea să treacă prin viață acest om în toată firea. Acum erau din nou împreună pe marginea oceanului, după ce trecuseră pe la școală, unde nu aflaseră mai nimic.

— Trebuie să vorbesc cu oamenii mei, tipule. Ei știu tot ce se întâmplă în găoacea asta.

— Și dau informații așa, aiurea, la toată lumea? se miră Frank, care știa că surferii nu se înnebunesc după polițiști, ca o mulțime de alți oameni, de altfel.

— Dar ce, eu sunt toată lumea? se simți ofensat Malcom. Crezi că le cer informații toată ziua bună- ziua, ca să ia vreun dobitoc de șef încă o medalie? Nu, omule, mă bag doar atunci când e o treabă extrem de serioasă la mijloc. De exemplu, un copil, nu? Ei știu lucrul ăsta și de aceea mă apreciază. Crezi că tipii mei sunt niște încuiați? Te asigur că nu! Sunt suflete de aur, dar trebuie să-i cunoști ca să-ți poți da seama de asta.

Ajunseră la grup mare de indivizi bronzăți, care sporovăiau în jurul unui foc aprins pe plajă, într-un golfuleț. Păreau veseli nevoie mare și Frank înțelegea și el de ce.

— Nu aveți voi creiere prea dezvoltate, îi spuse el în glumă lui Malcom, dar aveți niște femei..., mamă, mamă! la uite la tipa aia blondă, uaaaau, ce felină!

— Sandra? E o dură, spuse Malcom, nepăsător. Dar cei al ei, e-al ei! Le are cu scândura!

— Nu-mi spune?! răspunse oarecum absent Frank.

Sper să știe și cu aia de la pat, se gândi, simțindu-se ușor excitat. Ei, și dacă nu..., învață!

— Salve, omule, și valuri mari! se apropie de ei o namilă tatuată din cap până în picioare. Cam târziu pentru valuri, nu? Sau ai alte treburi? Salut, eu sunt Ian! se recomandă, întinzând mâna spre Frank, cu toate că privirea lui îl scruta pe agent destul de neîncrezătoare.

— Chiar am alte treburi, îți vine să crezi? Începu Malcom să râdă în hohote.

Cam infantil! se gândi Frank, vizându-l pe Scândurică.

Când îl văzu și pe Ian începând să râdă, iar apoi, treptat, pe ceilalți, încercă să vadă dacă nu are cumva fermoarul deschis sau ceva distractiv pe față. Dar nu, totul era în regulă. Cu el, cel puțin.

Sunt infantili cu toții în mod iremediabil, constată Frank cu îngrijorare.

Apoi ajunse la concluzia că avea destul de puține șanse să rezolve ceva cu ajutorul acestor copii cu trupuri mari.

— Gata cu distracția! deveni deodată serios Malcom. Tipul ăsta haios e un fel de coleg de la New York și are nevoie de ajutorul meu. Iar eu, cum pro- babil că v-a trecut deja prin capetele alea pline cu sare, trebuie să mă bazez pe sprijinul vostru, de care am urgentă nevoie. Cred că n-o să mă dezamăgiți, nu-i așa?

— Omule - se schimbă la față Ian -, fără supărare, dar știi că nu colaborăm cu copoi. Nu ne interesează sistemul ăsta de rahat și nu ne scremem de loc să-l slujim. Nu-i așa, gașcă?

— Ieee! începură toți să strige, de parcă cine știe ce victorie ar fi reputat.

— Să-l ia naiba de sistem și pe cei care-l veghează!

— Să moară constipații de diaree!

— Pace și valuri mari! începură să strige care mai de care, de parcă ar fi fost în galeria vreunei mari echipe, nu pe aceea plajă liniștită.

— Hai să mergem! îl apucă Frank de braț pe Malcom. Ți-am spus că n-o să țină! Ce treabă au ei cu viața unui copil de 9 ani? Țăstora nu le pasă decât de ei.

— Hei! sări atunci unul dintre “mergătorii” pe apă. N-a fost vorba așa, nu era vorba de copii, nu?

— Ba, exact despre asta este vorba! rosti cu o voce moale Malcom. Trebuie să ne ajutați să salvăm viața unei fete răpite de un dement.

— Dar asta e cu totul altceva, se auziră voci din jurul focului. E necesar să avem grijă de victimele sistemului, de surferii de mâine.

— OK! Dacă sunteți de acord, uitate despre ce este vorba, spuse Malcom, care se luminase la față deodată.

Și începu să le povestească despre situația în care se găseau.

În timpul ăsta, Frank se îndreptă nonșalant spre foc, hotărându-se să se așeze chiar lângă Sandra, care asculta cu atenție povestirea lui Malcom. N-avea nici un motiv să nu-și încerce șansele cu aceea dură pe care o sorbea din priviri.

— Eu ți-aș putea da și mai multe detalii, dacă ți-ai apleca puțin urechea spre gura mea, îi șopti Frank la ureche.

Primul impuls al Sandrei fu să-l repeadă pe polițist. Însă, după ce se gândi mai bine, își dădu seama că exemplarul nu e deloc rău, iar noaptea aceea se anunța lungă și frumoasă. Pe cei din gașcă îi știa... doar prin apă. Cu scândura, era ceva de capul lor. Or să cânte și or să se îmbete în câteva ore.

Parcă s-ar mai putea obține ceva în plus de la aceea seară.

— Sunt sigură de asta, copoiule, dar nu știu dacă urechea mea e pregătită pentru mai multe detalii de la unul ca tine.

— Atunci, lasă-mă să ghicesc ce altă parte a corpului tău superb ar fi pregătit pentru un detaliu principal de-al meu. Unul destul de mare, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Cu lucruri extrem de mari vă lăudați toți poliștii, dar nu puteți dezvălui decât amănunte, când se ajunge la momentul adevărului.

— Bine, la miezul nopții ne vedem aici, ca să luăm valurile în piept și să vedem dacă ai cunoscut într-adevăr dedesubturile meseriei de polișt!

— S-a făcut, amatorule! încuviință Sandra, convinsă că tipul nu era un polișt comun. Instinctul o făcea să identifice un alt tip de animal în pielea lui Frank.

Însoțitorul lui Malcom mirosea a primejdie și a animal de pradă, nu a stăcut, a rânced și a gogoși, ca majoritatea sticleților.

— Așa că am nevoie de orice informație, orice indiciu care vă poate duce cu mintea la un asemenea personaj, se făcu auzit Scândurică încheindu-și povestirea. Cu siguranță, tipul are oameni în oraș, care au supravegheat școala, asigurându-i o ascunzătoare sigură.

— Ar putea fi chiar iahtul ăla care a poposit acum câțva timp în larg, spuse unul dintre surferi. N-am observat nici o mișcare pe el mai multe zile, dar acum două seri am văzut, în sfârșit, o barcă îndreptându-se spre țărm. Ieri seară, la fel. Mi s-a părut suspect că se agită lucrurile numai noaptea, dar nu mi-am bătut prea mult capul cu asta.

— La fel de bine s-ar putea deplasa noaptea, ca să aducă târfe pe vas, spuse un altul, mai neîncrezător.

— Ceea ce mi se pare cât se poate de posibil, admise Malcom. Însă asta ar putea fi doar un început. Nu vă aventurați în anchete personale, ca să nu iasă cine știe ce dandana. Aflați de pe plajă, de la boschetari, dacă au avut loc ceva recrutări recente de “mână de lucru”. Nu se poate ca tipul să ducă totul la capăt de unul singur și nu cred că ar risca să-și creze complicații, lucrând numai cu persoane cunoscute.

— De ce n-ar face asta? se miră o jună blondă, având întipărită pe față o naivitate debordantă.

— Pentru că varianta cea mai sigură este să lucreze cu oameni care nu-l cunosc și care nu știu că este un evadat notoriu căutat de poliție. Cu siguranță că se bazează pe un nucleu de oameni de încredere, altfel nu se explică. Restul distribuției este constituit din “zilieri”, de care se poate descotorosi în mai multe moduri, la orice moment. Deci, ați înțeles cum vine treaba? Cum aflați ceva, mă contactați, fără să aveți inițiative care ar putea dăuna anchetei noastre. Oricum, o să mai trec pe la voi, iar Sandra cred că o să țină legătura mai strâns cu colegul meu, nu-i așa? zâmbi Malcom, întorcându-se spre cei doi care continuau să șușotească, de parcă ar fi fost singuri pe pământ.

Întreaga asistență începu să râdă în hohote, iar Sandra, prinsă pe picior greșit, se enervă:

— Să ți-o trag, copoiule! i se adresă ea lui Scândurică, îmbujorată la chip. Vezi-ți de gogoșile

tale!

Terminaseră deocamdată, așa că se întoarseră la secție, pentru a vedea la ce înțelegere ajunseseră cei doi șefi. Acolo însă nu găsiră pe nici unul dintre aceștia.

— Au plecat în grabă acasă la familia Ascott, după ce au primit un telefon, îi lămuri o polițistă de culoare. Ce faci, Frank, nu-ți mai amintești de mine? îl apucă ea tandru de mână pe agentul FBI, strângându-l complice.

— Stai așa, făcu acesta, nu-mi spune!

Închise ochii și, prefăcându-se orb, începu să o pipăie pe față, dar păru să nu-și amintească nimic. Când ajunse la sâni, parcă i se mai luminea puțin mintea, iar când o apucă sănătos cu amândouă mâinile de fese și o săltă, așezând-o pe un birou, putu s-o identifice cu adevărat:

— Cum să nu! Ești cu siguranță Rose. păru Frank să-și-amintească brusc.

— Du-te-ncolo, yankeule! se prefăcu fata supărată, spre distracția celor din secție. Mergi și-l caută pe șeful tău și să nu te mai prind pe aici!

— Nici nu aș vrea să mă mai prinzi pe aici, frumoaso, o învălui Frank cu o privire promițătoare, care spunea multe despre gândurile sale erotice. Sunt atâtea alte locuri în care nu am ajuns noi doi până acum, nu-i așa?

Înainte să-l atingă cocoloșul de hârtie aruncat de frumoasa negresă spre el, Frank se strecurase afară pe ușă, urmat la scurt timp și de polițistul Malcom.

— Chiar am avut la un moment dat emoții că n-o recunoști, spuse acesta, înveselit. Joci teatru extraordinar de bine, omule!

— E drept, admise Frank, joc teatru bine, dar numai când e nevoie! ăsta, însă, n-a fost teatru, ci pură realitate.

*

— Deci, cum spuneai că arăta? îl întrebă Mark pe Tom.

— Bine! Al naibii de bine! răspunse acesta, marcat vizibil de întâlnire.

— Vă întunecă hormonul mintea cum miroșiți o târfă cu picioare lungi! se înfurie Jane la auzul “descrierii” făcute de Tom. Nu mi-aș fi închipuit că te preocupă asemenea probleme, în general, darămite în aceste momente de criză.

— Îmi cer scuze - făcu Tom, cu un aer vinovat -, ăsta e primul semnalment care mi-a venit în minte. Era înaltă, la vreo 1,80, tunsă scurt, chiar foarte scurt, blondă și purta ochelari de soare, așa că n-am putut să-i văd culoarea ochilor. Era îmbrăcată în jeansi, cămașă și avea picioare foarte, foarte lungi.

— Cine, șefu'? Ce picioare lungi? întrebă Frank, care tocmai intrase pe ușă, însoțit de Malcom-Scândurică. Despre cine faci vorbire?

— Băi, ce radar fixat pe porcării poți să ai! Tom a observat astăzi, după ce am plecat noi, că eram urmăriți de o femeie și de un bărbat. Eu am vaga bănuială că este vorba despre cei doi care ne-au jucat sceneta de la aeroport.

— Tipa era blondă și tunsă scurt? întrebă Frank.

— Exact, și avea picioare foarte, foarte lungi, îl îngână Jane pe Tom.

— Da, admise Frank, s-ar potrivi cu cea pe care am cunoscut eu în toaleta aeroportului. Apropo, nu cumva avea și două vârtejuri în creștetul capului?

— Nu i-am văzut creștetul capului, spuse Tom, contrariat de genul de descriere pe care-l făcuse agentul FBI.

— Tu ai avut posibilitatea să i-l privești pe îndelete - aprecie cu subînțeles Mark - așa că ești singurul care știe adevărul-adevărat.

— Iar individul era îmbrăcat ca un cerșetor, de înălțime medie, nebărbierit..., continuă Frank.

— Așa, doar că era îmbrăcat foarte elegant - în fine, eleganță ostentativă, gen *capo del tutti capi*. Un costum argintiu, o floare roșie la butonieră... dacă vizualizați tipologia.

— Probabil că s-a schimbat, ce mare lucru. Înseamnă că ne-au urmărit încă de la New York. Au zburat cu noi în avion, mai mult ca sigur - conchise Mark. Așa au știut exact când am ajuns în Los Angeles și când am intrat în casă.

— E un caz cât se poate de ciudat, ba chiar atipic, aprecie un individ mărunțel, cu tenul gălbui, care părea extrem de relaxat în fotoliul său așezat lângă acvariu.

Familia Ascott era posesoarea unui acvariu de dimensiuni apreciabile. Cu toate că în el ar fi încăput și un rechin de dimensiuni medii, era populat, chiar suprapopulat, cu mii de peștișori de toate culorile, care se mișcau în bancuri dintr-o parte în alta. Dacă te uitai doar la acvariu, aveai impresia că urmărești canalul tv *National Geographic*, cu filmări pe fundul oceanului, nu că te afli într-o casă la câteva sute de metri deasupra oceanului. Era, într-adevăr, încântător.

— Ooo! Excelența sa, tatăl și mama polițiștilor din orașul îngerilor, făcu Frank, recunoscându-l pe Jimmie Calloway, șeful poliției din LA, o veche cunoștință de-a lui.

— Tot obraznic, tot obraznic, agent Cooper. Ai noroc că nu te afli sub comanda mea. Scoteam eu tupeul din tine, zâmbi Jimmie, bucrându-se să-l vadă pe agent. Nu o să te întreb de unde știai de amănuntele privind creștetul capului tinerei. Fac pariu că- mi poți descrie în felul ăsta tot LAPD-ul feminin, nu-i așa?

— Ei, exagerezi, comandante... Numai domnișoarele din el.

— Putem reveni la oile noastre? vru Mark să știe, fiindcă nu prea îi ardea de glume. Dacă nu vă deranjez prea tare..., adăugă el, insinuant. Malcom, am obținut permisiunea să te folosesc în misiunea asta. Mergeți la secție și, cu ajutorul lui Frank, îmi faceți portretele-robot ale celor doi. Frank, vorbește la New York să-ți trimită urgent o poză a lui Giovanni Vertelucci, alias Dințosu', și începeți să împrăștiți copii tuturor polițiștii de stradă. Aș vrea să-mi găsească repede un indiciu cât de mic. Să meargă și pe la centrele de închiriat mașini, chiar bărci, pe la hoteluri... în fine, știți și voi, știu și ei, cum trebuie să procedeze.

— Șefu', după ce terminăm cu portretele, ce vrei să mai facem? Eu aș înfuleca ceva, se apropie seara și n-am apucat să înghit nimic nici la aeroport nici în avion. Cunoști motivele...

— Poți face ce vei. Ținem legătura prin telefon. Eu o să iau cina cu Jimmie. Ne vom gândi la o strategie pe mai departe. Începe să mă irite din cale-afară obrăznicia Dințosului. Prea le face pe toate pe față, prea mult spectacol, prea riscă doar așa, ca să ne dea cu tifla!

— Ai impresia că vrea să-și bată joc de noi?

— Nu știu ce să cred, deocamdată. Dar prea ni le servește pe tavă. Mă enervează și lipsa asta de preocupare din partea celor care ar trebui să se dea de ceasul morții ca să găsească un evadat. În plus, nimic nu transpare în presă. Pentru alte cazuri de evadări, mult mai puțin spectaculoase și ciudate, nu mai poți deschide un ziar, un radio sau un televizor, fără să auzi știri peste știri. Ba chiar mai des. Iar acum, nimic-nimic!

*

După ce terminară de realizat portretele-robot și împărțiră tuturor patrulelor rezultatele, cei doi plecară să ia masa, undeva la o bombă frecventată de surferi. Când ajunseră acolo, distracția era în toi.

— Scândurică, mi-e foame, băi! Aici nu se poate mânca, în scandalul ăsta, spuse Frank, care se simțea obosit după atâtea evenimente și nu avea chef de tămbălău.

— Te-a mumificat New York-ul ăla de tot, Frank, ia uite ce fete avem noi aici! Și mâncarea e grozavă! Costițe prăjite ca aici nu găsești nici în Texas, acultă-mă pe mine!

— Dar nici zgomot ca aici nu cred că mai întâlnesc în altă parte. Iar balamucul ăsta îmi taie apetitul. Pe deasupra, fetele tale nu mă interesează.

Am întâlnire la miezul nopții cu Sandra și m-am decis să mă păstrez pentru ea. Sper să merite efortul.

— La miezul nopții? se miră Malcom. Adică peste nici două ore, spuse el după ce-și consultă ceasul (antiacvatic, antisonic, antirăzboinic, antisolar, antisemit și alte asemenea măsuri de protecție, toate pentru a afla o banală de oră mai mult sau mai puțin exactă, pe care strămoșii lui o descopereau înfigând un băț în nisip). Credeam că ne distrăm împreună în noaptea asta.

— Mă...! îl scrută Frank cu privirea pe polițist. Parcă erai normal, nu „inversionist”.

— Hai, că știi ce vreau să spun, nu face pe nebunul! Bineînțeles că sunt normal, ce naiba! Mă gândeam că o să ne distrăm noi doi și alte câteva fete, ca de obicei, până dimineață. A trecut ceva timp de când n-am mai dat iama împreună prin șeptelul turistelor japoneze. Mai ții minte ce înnebuniți făceau bărbații poze, când ne-au prins cu nevestele lor posedându-le de mama focului pe nisip?

— Cum aş putea uita un asemenea spectacol de zile mari?! Recunosc că nu mi-aş fi putut închipui că pot să fotografieze și în situații de-astea, dar se pare că m-am înșelat.

— Da', am fost înșelați toți bărbații în noaptea aia... ha, ha, ha! Ce nenorocire! se distă copios Malcom de evocarea pe care tocmai o făcuseră.

Veniseră deja porțiile comandate, și nu erau dintre cele mai mici pe care le văzuse Frank.

— Măi, să fie! se minună el. Doar în Flintstone Family am mai văzut dimensiunile astea la costițe, spuse el, în timp ce-și simțea stomacul lăcrimând, teribil de ațâțat.

— Ți-am zis eu că merită să venim aici ! se împăună Malcom.

Nu se apucară bine de mâncat, că în colțul opus se iscă un scandal. Cei doi își îndreptară, curioși, privirile într-acolo.

— Tu nu ești cerșetor, mă, tu ești un bou sinistru care crede că mă poate eclipsa! Du-te-n mă-ta și cară-te! Aici e sectorul meu, neisprăvitule, locul meu de muncă!

Și ceilalți meseni priviră spre locul discuției. Frank și Malcom nu aveau de gând să intervină, mai ales că agentului nu-i ardea la ora aceea decât de stomacul lui. Dar cum în gălăgie nu putea să se hrănească, ar fi vrut aplaneze conflictul, înainte de i se răci mâncarea. Altminteri putea întârzia și la întâlnire, ceea ce i-ar fi compromis total începutul acțiunii. Totuși, Frank rămase la locul său, începând să înghită în silă.

Credea cu tărie că o anchetă bună trebuia să demareze cu un coit pe măsură și cum ratase deja unul, n-avea de gând să-l rateze și pe cel de-al doilea. Unde mai pui că era și o anchetă atât de importantă... De fapt, era cea mai însemnată din câte avusese până atunci, deoarece personajul vizat era omul la care ținea enorm pe lumea asta: Mark Sinclair, șeful, partenerul și prietenul lui cel mai bun.

Sunt convins că o bucătică precum Sandra e un început pe măsura anchetei, își zise el, în timp ce încerca să își păstreze pofta de bucate, mâncând.

În celălalt colț, scandalul căpăta amploare de la o clipă la alta. Se părea că pretinsul cerșetor încercase să-i dea bani celuilalt pentru a fi lăsat în pace.

— Bani? Îmi dai mie bani? se înfuriase cel care susținuse că restaurantul era locul său de muncă. Păi dacă vroiam bani, rămâneam director la Microsoft! Libertate, mie să-mi dai libertate, poți? De aia mă aflu aici. Sunt în afara sistemului, mai mult decât găgăuții ăștia ce se joacă cu scândura pe valuri, după care se duc să tragă la jug, ca să umple buzunarele cine știe cărui imbecil. Să umfle boășele minunatului sistem american. Mă faci să vomit, spuse el și îi propti un pumn năprasnic în figură “impostorului”.

Spre surprinderea tuturor însă, pumnul nu păru să-l afecteze pe cerșetorul concurent. Acesta își îndreptă capul, plecat spre dreapta din cauza loviturii, și îl repezi în bărbia “directorului”, care înlemnise văzând ineficiența pumnului său. Prilejul era prea bun ca să fie ratat de ceilalți. Imediat, unul dintre clienți sări în apărarea “cerșetorului casei”, lovindu-l cu un scaun pe intrus. De data aceasta, individul nu mai rezistă la fel de bine și se prăbuși sub o masă. Văzând acest lucru, o matahală rasă în cap simți nevoia să îi ia apărarea celui căzut:

— Ce te bagi, bă, turtitule, între ei? și îi dădu celui care tocmai rupsesse scaunul pe spinarea “bietului” cerșetor, o lovitură puternică între ochi.

Acesta a fost semnalul declanșării ostilităților generale. În scurt timp, barul se împărți în două tabere și începu o bătaie ca într-un western clasic și mut.

După foarte puține minute, nu mai existau nici măcar cele două tabere. Toată lumea dădea în toată lumea; devenise “războiul tuturor împotriva tuturor”, după cum bine numise asemenea manifestări, cu ceva secole în urmă, vestitul filosof Hobbs. Bineînțeles că în vălmășagul care se produse, lui Malcom și lui Frank le fu imposibil să mai mănânce ceva. Îndurără un timp scandalul,

pentru a nu le strica clienților bucuria pe care și-o găsiseră. Cei doi se hotărâră să intervină doar atunci când un negru pricăjit ateriză pe masa lor, spulberându-le în aer întregul meniu.

— Așa nu se mai poate! se înfurie Frank. Chiar nu reușesc să mănânc și eu cum se cuvine pe ziua de azi! strigă el, ca să fie auzit de Malcom în vacarmul general din jur.

Apoi, așezându-se spate în spate, începură să împartă pumni și picioare tuturor, îndreptându-se spre ieșirea din colțul opus, unde zarva părea mai puțin prezentă. Când să iasă din local, Frank, care se îndrepta spre ieșire cu spatele, pentru a nu încasa vreo sticlă sau vreun scaun chiar înainte de a scăpa de toată această nebunie, se împiedică de cerșetorul ce stârnise scandalul. Intrusul care încerca să-l scoată pe celălalt din pâine. Acesta tocmai își revenea după lovitura pe care o primise și încerca să se ridice de sub masa sub care aterizase.

Frank se răsturnă, fiindcă cerșetorul încerca să-și revină stând în patru labe, chiar pe traiectoria lui de «evadare». În momentul în care detectivul atingea solul și cerșetorul își regăsea poziția verticală, privirile lor se întâlniră. În secunda următoare, cerșetorul o rupse la fugă, iar Frank începu să alerge după el, strigând la Malcom:

— Scândurică, să punem mâna pe el! E cerșetorul de la aeroport, nu trebuie să ne scape!

— Păi, da! apucă Malcom să mormăie, în timp ce alerga în urma celor doi. Țasta e norocul meu! Nu puteam s-o urmărim pe tipa cu picioare lungi, care s-a înecat în WC-ul aeroportului, cu scula lui Frank. A trebuit să între cerșetorul în raza noastră de acțiune. Mare ghinion!

*

Alergară în neștire pe plajă, preț de câteva minute, până ajunseră într-un loc unde țărmul se termina într-o coastă abruptă. Dovedind, spre ghinionul celor doi detectivi, o rezistență fizică remarcabilă, cerșetorul o luă la goană în sus, spre creastă. Când sosiră în sfârșit și cei doi pe platforma de la capătul coastei, cerșetorul nu se mai zărea. Se mai puteau însă desluși, undeva la distanță, stopurile unei mașini ce se îndepărta în mare viteză.

Cei doi se așezară, sfârșiți de oboseală, pe marginea drumului. Suflau din greu ca două locomotive care ar fi trebuit date la casat.

— Iar l-am ratat, fir-ar să fie! se lamentă Frank. A treia oară nu-mi mai scapă, fir-ar să fie! Tot pun eu mâna pe el până la urmă, dacă ne mai dă târcoale.

— Măcar de ar urma o a treia oară, se arată Malcom mai circumspect. Individul trebuie să fi făcut ceva sport la viața lui. Nu mi s-a mai întâmplat să alerg în spatele unui infractor și să mă devanseze cu o sută de metri. Ori am îmbătrânit mai mult decât îmi place să cred, ori tocmai am alergat după un sportiv de performanță. Asta e părerea mea.

— Eu zic că am îmbătrânit în timp ce alergam după un atlet, țină Frank să-l liniștească. Ei! Acum, asta e, nu pune la suflet.

Se uită la ceas și constată că era aproape ora douăsprezece din noapte.

— Aoleu! zise agentul, nu mai am timp să-mi iau costumul și placa.

— N-o să ai nevoie de costum din cauciucul în noaptea asta, iar placă are fata. Vezi să ai

celălalt cauciuc la tine, că și ăla te ajută la alunecat prin mediul umed. În plus, te mai și protejează, așa, pentru orice eventualitate.

— Zău? se prefăcu mirat Frank. La asta folosește prezervativul? N-am bănuț...

— Lasă ironiile și hai la mașină! Trebuie să ajungi la timp, ca să scap și eu de tine mai repede, altfel nu mai apuc să-mi găsesc tovarășă peste noapte. Nu am fost prevăzător ca tine ca să-mi aranjez o întâlnire, n-am avut norocul să fiu urmărit de tipa care ți-a jucat festa pe aeroport, iar dacă mai am și un pic de ghinion se duce totul de răpă.

— Oricum - aprecie Frank în timp ce se ridica și se scutura de praf -, probabil n-ai fi prins-o nici pe aia de la aeroport, la cât de ramolit ești.

*

Ajunse în cele din urmă la întâlnire, conform înțelegerii cu Sandra. Evident că ora lui nu era aceeași cu ora ei. Observase de multă vreme că femeile funcționează după cu totul alte coordonate temporale decât restul viețuitoarelor. Asta îl ajuta să nu se mai impacienteze când rămânea „blocat” pe vreun colț de stradă sau în alt loc de întâlnire. Mai era ceva: trecuse o vreme de când nu mai fixase vreă întâlnire amoroasă sub clar de lună. Grație meseriei pe care o practica, ajunsese să „consume” pe loc tot ce-i cădea în raza vizuală, ca o cămilă care bea apă când apucă, pentru orice eventualitate.

— O să ajungi în iad! îi șoptea întotdeauna îngerașul de pe umărul drept, ca reproș pentru că era doar “consumator”, în loc să-și plătească prețul plăcerii prin corvoada conviețuirii cu femeile pe care le “digeră” cu orice ocazie.

— O să ajungi în iad! îi spunea și drăcușorul de pe umărul stâng, pe un cu totul alt ton, în timp ce se înfrupta din bunătățile unei tipe coborâte parcă de pe coperta unei reviste sexy.

Drăcușorul lui era întotdeauna extrem de încântat de femeile care îl încolțeau pe stăpânul său. În sfârșit, având în vedere că, oricum, vremea amorului trecea, Frank nu refuza pe nimeni, dacă putea face dovada că nu e de sex masculin.

Spre surprinderea lui, în timp ce aștepta cuminte să apară Sandra, văzu o siluetă luptându-se cu valurile pe un surf, care se îndrepta spre țărm.

— Ar fi ceva! spuse el cu voce tare. Ca Afrodita, elegaant!

Într-adevăr, silueta neclară căpăta conturul impresionant al Sandrei, care tăia cu placa valurile învolburate ale oceanului. Frank începu să-i facă semne. Era o noapte superbă, cu o lună imensă și roșie.

Când Sandra ajunsese aproape de țărm, îl invită să o urmeze și viră din nou spre larg. Tot atunci, agentul observă că fata era goală pușcă.

— Stai! strigă Frank. N-am echipamentul! Nu am surf! Ei, la naiba cu el! își spuse, văzând că nu are șanse s-o convingă pe această amazoană a oceanului ca să iasă din apă. Am să intru așa cum sunt.

Și începu precipitat să-și arunce hainele de pe el, în timp ce se grăbea spre ocean.

Se aruncă nerăbdător în apă și înotă cu viteză spre Sandra.

Sper să nu mă mai fugărească și asta prin ocean, că mi-a ajuns cerșetorul, se gândi Frank în timp ce dădea cu conștiinciozitate din brațe. Am alergat destul pe ziua de azi.

Spre norocul lui, Sandra observă că detectivul este fără placă și se decise să-l aștepte. Scoase vela și o lăsă astfel încât să plutească pe lângă placa de care era legată cu o sfoară. Apoi se lungi pe spate și începu să dea molatic din brațe. Oceanul se liniștise de tot, parcă pentru a nu-i deranja pe cei doi amorezi din ceea ce aveau de gând să întreprindă.

— Te lași așteptat, copoiule! îl luă în primire pe Frank, când acesta ajunsese în sfârșit la ea, încercând să găfăie cât mai discret posibil.

— Îmi cer scuze, am reținut greșit locul de întâlnire și am venit fără sextant. A, și pentru ușurința comunicării, spuse el, săltându-se din apă peste trupul gol al fetei, spune-mi, de exemplu, Frank. “Copoiule” e prea familial.

— Cine a pomenit ceva despre vreo comunicare, comentă Sandra, înlănțuindu-l cu brațele și apropiindu-l de buzele ei.

Frank se lăsă atras de data asta într-un sărut prelung și sărat. Când simțiră amândoi că se îneacă fără să fie sub apă, se lansară într-o serie de săruturi mai scurte, dar nu mai puțin pasionale. Frank începu să alunece lent spre apă, lipindu-și buzele fierbinți pe toate zonele pe care le lăsa în urmă în timpul glisării, până ajunsese unde își dorise. Acolo zăbovi, sperând ca proverbul să fie corect și Sandra să nu piară decât pe limba ei, nu și pe a lui. Începu o adevărată odisee, cutreierând de unul singur pe unde alții n-ar fi reușit să ajungă nici în grup, explorând toate cotloanele, până când trupul din ce în ce mai încordat al femeii îl înștiință că s-ar putea să ajungă la liman mai repede decât se aștepta.

Atunci își dădu drumul în apă, ceea ce o făcu pe Sandra să scoată un strigăt mic de surpriză, dar și de încântare. Apăru imediat la suprafață, la capătul celălalt al plăcii de surfing și se ridică cât să ajungă să-și unească din nou buzele cu cele așteptânde ale femeii, nevoită să-și arcuiască trupul pentru a-i ușura bărbatului incursiunea. Frank se simțea extraordinar, cum nu se mai întâmplase de foarte multă vreme. Sărutând ca pe un triton pe jumătate ieșit din valurile oceanului, această femeie, frumoasă cu adevărat, percepea cum sarea i se întărește pe trup. Sau poate nu era sarea? Când Sandra se decise să se întoarcă cu fața la el, bărbatul se lăsă din nou să alunece în apă.

Femeia nu se mai sperie de data asta, ci rămase calmă în așteptare, uitându-se înfiorată la luna cea roșie care se reflecta în ocean. Conform așteptărilor, Frank apăru din nou la suprafață și, profitând de faptul că Sandra expunea acum o parte pe care el nu apucase să o desfete cu sărutări, refăcu în sens invers traseul pe care îl alesese înainte de prima dispariție.

Începu cu dezmierdările de la tălpi, urcă pe pulpele tari și alunecoase, poposi o vreme dezmierdând cu răbdare și pricepere fesele tari și bombate ale Sandrei, urcând fără grabă spre șanțulețul apetisant al șirei spinării.

Sandra se lăsa sărutată și degustată centimetru cu centimetru, răbdătoare, înfiorându-se în așteptarea momentului în care gura lui Frank va ajunge în dreptul cefei sale, iar bărbăția lui o va pătrunde cu putere din spate.

Totul decurse așa cum se așteptase. Trupul lui Frank urcă încet, încet peste ea și Sandra își plecă lin capul, oferindu-și întreagă ceafa sărutărilor lui. Apoi urmă surpriza care o făcu să ridice din nou capul, în momentul când se simți pătrunsă de membrul de dimensiuni nebănuite. În prima fază tipă de durere, de parcă ar fi fost dezvirginată, însă supliciul se transformă fulgerător, într-o satisfacție de nebănuit. Nicidecum nu mai simțise așa ceva, nu mai trăise o asemenea voluptate. Era, totuși, prea excitată pentru ca durerea să mai conteze sau să dureze. Se lăsă în voia unei intensități a plăcerii pe care nu credea că o poate ajunge și avu trei orgasme înainte să-și dea seama ce se întâmplă cu ea.

Frank trecuse de etapa în care încerca să protejeze femeia și începu să se împingă cu putere în ea, astfel încât Sandra avea impresia că placa era împinsă în larg de energia bărbatului. Acest lucru, însă, o interesa prea puțin. Ar fi fost în stare să plutească până și în jurul lumii, toată viața, în condițiile unei asemenea propulsări. Într-un târziu simți, de undeva din al nouălea cer, trupul bărbatului cabrându-se și se umplu de fericirea lui până în cele mai neașteptate adâncuri ale făpturii ei.

Frank alunecă din nou în apă, iar ea - brusc foarte slăbită - își lăsă brațul să atârne molatic în ocean, liniștit parcă și el de ceea ce se petrecuse între oaspeții nopții. Sandra simți un trup prelingându-se pe lângă brațul ei și zâmbi mulțumită și fericită de această atingere. De undeva, din afara ei parcă, i se strecură un fior în suflet, care îi spunea că ceva nu era, totuși, în regulă. Tresări violent. Trupul care îi atinge brațul era imobil, legănându-se ușor în ritmul valurilor.

— Asta cred c-o să-ți amintească numele meu ceva vreme, spuse Frank, neînțelegând de ce femeia tipă ca o apucată, tulburând liniștea nopții și pacea lor sufletească, precum un pumnal ce sfâșie o pânză de bumbac 100%.

Cum țipătul se repetă și mai înfiorător, riscând să se transforme într-un adevărat urlat de fiară înjunghiată, Frank se repezi înot spre locul în care Sandra își ținuse privirea. În dreptul umărului drept al femeii se legăna, cu gâtlejul sfâșiat, surferul care lansase ideea cercetării iahtului recent ancorat în larg.

CAPITOLUL 5

— N-am mai găsit nici un iaht, bineînțeles! oftă Mark cu năduf. Ce-a fost în capul vostru să amestecați civili în ancheta asta, n-am nici cea mai mică idee? Știați foarte bine că tipul e periculos! V-ați purtat ca niște ageamii, asta e!

Malcom și Frank stăteau amândoi spășiți, cu capetele plecate, gândindu-se la tragedia la care, fără să vrea, contribuiseră din plin, după toate probabilitățile.

— Ți-am mai spus, șefu', că n-am amestecat pe nimeni, spuse Frank, fără convingere însă. N-am avut nici o intenție și era vorba doar despre niște informații, nu despre acțiune. Cine s-ar fi gândit că nebunul se duce să verifice iahtul, făcând pe detectivul. Dar suntem siguri că era mușcătură de om? Poate l-a mușcat vreun rechin sau altă vietate acvatică.

Frank nu credea nici el ce spune. Rechinii nu mușcă, ci mănâncă, iar cadavrul nesăbuitului surfer prezenta o singură mușcătură la gât, și aia de dimensiune relativ reduse. Nu putea fi a unui animal de pradă și cu atât mai puțin acvativ.

— Nu crezi nici tu ce debitezi! îl dibui Mark fără greutate. De altfel, s-a confirmat oficial că urmele de pe gât aparțin unei dentiții identice cu a Din- țosului. E clar că el a făcut-o, iar noi suntem răspunzători și pentru această moarte, adăugă bătrânul cu tristețe în glas.

— Ce porcărie! declară ofticat și Malcom. Cum o să mai dau ochii cu gașca, după grozăvia asta? De- acum înainte or să creadă că aduc moartea cu mine când mă apropii.

— Ca să nu mai spun că refuz să înțeleg ce căutai tu în apă cu juna, făcu Mark abstracție de intervenția neinteresantă a lui Scândurică. Am auzit că fata a albit complet din cauza șocului trăit. E adevărat?

— Cum să fie?! Asta e o exagerare cât casa de nebuni! se repezi Frank. Poate că două-trei suvițe, acolo, s-or fi decolorat, dar nu mai mult. Nu e nici o tragedie. Se rezolvă cu puțină vopsea sau cu un șampon d-ăla special din care folosește și Excelența Sa, Robert O'Neill ca să-și ascundă ghiociei de la tâmpile. Partenere, te asigur că n-ai de ce să-ți faci griji din pricina Sandrei! Și sunt convins că nu regretă clipele trăite în compania mea, adăugă el ca pentru sine, și un zâmbet nostalgic îi înflori pe figură.

Mark ar mai fi spus ceva, dar pe ușa biroului își făcu apariția Rose.

— Am auzit, Frank! Te-am așteptat degeaba aseară să mă mai recunoști.

Apoi, adresându-se lui Mark:

— Sună telefonul la reședința Ascott.

Mark se precipită să ridice receptorul în timp util. Pentru a ușura ancheta, se realizase o derivație de la telefonul nepoatei sale la secție.

— Alo, cine e? rosti el repede.

Auzi în receptor o răsuflare uoară, apoi o voce de femeie:

— Dacă-ți vrei strănepoata înapoi, ieși pe interval cu un milion de verzișori. În seara asta, la barul “Colțul îngerilor”, ora nouă și cinzeci și cinci de minute, prima masă din dreapta. Lași valiza și ieși. Vino singur! La zece și cinci minute te întorci la aceeași masă. Sub tăblie vei găsi lipit un plic cu locația exactă a micuței Drew. Sper că ai înțeles instrucțiunile, fiindcă n-am să le repet.

— Bine, dar... apucă Mark să spună înainte ca telefonul să-i fie închis în nas.

Se așeză, mai mult se lăsă să cadă pe un scaun, cu o privire pierdută. Își prinse capul în palme și tăcu o vreme, fără să fie deranjat de nimeni.

— Ce-i, șefu', vești proaste? Încercă mai tânărul său partener să-l readucă cu picioarele pe pământ.

Mark se uită la el, ca și cum abia atunci i-ar fi observat prezența în cameră, apoi privi dincolo de agent, undeva în spatele lui, de parcă Frank ar fi devenit dintr-o dată transparent. Spuse, fără a părea că se adresează cuiva anume:

— Nu mai înțeleg nimic! Ce vrea de fapt? Bani sau ce mama naibii?

— Hai, șefule, nu ne mai ține încordați! Revino-ți! Cine era? Ce ți-a spus?

— O duduie, îngăimă bătrânul. Vrea un milion de dolari pentru a o elibera pe Drew. Nu știu cine mai poate fi și asta?!

— Ce? Bani? Păi...

Frank părea la fel de bulversat de cele auzite. Chiar dacă situația părase disperată până în acel moment, avea totuși o logică, ceea ce făcea ca ancheta să poată urma un curs firesc. Împreună cu încărcătura emoțională, desigur, dar în mod firesc. O dată cu ultimul telefon, totul se amesteca haotic, se pierdea într-o ceață deasă și sufocantă. Agenții Diviziei Secrete din cadrul FBI nu mai înțelegeau o iotă din ce se petrecea.

Nu numai că nu se mai punea problema unor declarații publice, dar apăruse un personaj ce aparent nu avea nimic în comun cu actorii de până atunci. O femeie! Ca personaj principal, nu ca element de scenografie.

— Am o propunere, se simți dator Malcom să intervină. Haideți să nu pierdem foarte mult timp cu judecarea cazului per ansamblu. Concret, ce-a zis femeia că trebuie să facem, facem! Apoi, mai vedem noi.

Atât Mark cât și Frank căzură de acord că era cea mai bună soluție pentru următoarele ore. Alta oricum nu le venea în minte.

— OK! spuse Mark, scuturându-se ca de-un vis urât. Frank, te duci și scoți un milion de dolari din bancă! Urgent!

— Un milio... Hei, unde lucrați voi? rămase Malcom interzis de ușurința cu care fusese rostită aceea sumă de neconceput pentru un slujbaș onest al statului american. Puteți scoate un milion de dolari când vă vine pe chelie? Ce mai chestie!...

— N-am timp, Scândurică, să-ți explic ce și cum în momentul ăsta, spuse Frank, nereușind să-și ascundă o undă de mândrie, provocată de mirarea confratelui mai sărac și la pungă, și cu duhul.

Bun - se întoarce el spre Mark - și apoi?

— Malcom - se adresează bătrânul polițistului, ignorându-l pe colegul lui - unde e “Colțul îngerilor”? Ai auzit de cârciuma asta?

— “Colțul îngerilor”... Aa, cum să nu știu! Își aminti acesta. E chiar în apropierea locuinței mele. O chestie mică, nimic spectaculos. Localul se închide la zece seara din lipsă de clientelă. De fapt, nici nu știu dacă are clienți vreodată, că nu prea văd aglomerație pe la ei și nici automobile parcate prin preajmă. De intrat, n-am intrat niciodată. Nu m-a împins curiozitatea.

— Asta n-are importanță. Vreau un filaj discret al tavernei, începând chiar din acest moment, ceru Mark, consultându-și ceasul. Poze cu toți cei care intră sau ies, filmări etc. Dacă zici că nu e un loc aglomerat, n-o să vă fie prea greu. La zece fără cinci trebuie să intru și să las valiza cu bani... Deci, chiar înainte de închidere. Parcă ziceai că la zece se termină progamul, nu?

— Întocmai, confirmă Malcom Bonnel, consultându-și ceasul la rândul lui.

Mark continuă să raționeze cu voce tare, scărpinându-și bărbia:

— Probabil că acela sau aceea care va intra să ia geamantanul, va lăsa și plicul lipit sub tăblia mesei, altfel aş putea să-l găsesc chiar când intru cu banii. Deci, nu va fi acolo dinainte. Și ce dacă? se contrazise singur. Chiar dacă aş găsi plicul, ei ar avea copilul, deci tot ar trebui să le las banii... Ce naiba, s-au tâmpit ei sau eu? Nu mai înțeleg nimic.

În momentul acela, în birou își făcu apariția un polițist.

— Domnule, îmi pare rău dar n-am identificat vreo urmă! Ceață totală.

— Ce urmă? încercă Mark să ghicească la ce se referea polițistul. La ce fel de urmă te referi, dacă nu te superi?

— Păi..., se bâlbâi polițistul, la portretele-robot. Tura de noapte a dat raportul: nici un indiciu.

— Aha..., realizează bătrânul, în cele din urmă. Portretele-robot. Da, bine. Mulțumesc! Ești liber! Acum nu mă interesează asta, continuă el, în vreme ce tipul, îl privea ca pe unul căruia i s-au cam rătăcit mințile.

Dar pentru că nu-și putea permite vreo remarcă personală, polițistul se *retrase* discret din *încăpere*, închinându-se de trei ori la rând după ce închise ușa în urma lui.

— Frank, dispari! La fel și tu, Malcom. Hai, la treabă! Ce mama naibii, chiar trebuie să vă împing de la spate?!

După ce tinerii pleacă care încotro, Mark se așează din nou pe scaun, făcându-și calculele:

Indiferent dacă îi dau sau nu banii, viața lui Drew se află în același pericol. Deci, aş putea să nu dau banii. Dar dacă totul se sfârșește prost (și nici nu vreau să mă gândesc că s-ar putea întâmpla una ca asta) mi-aș reproșa toată viața că n-am procedat cum mi s-a cerut. E clar, nu mă pot juca cu viața micuței după cum mi se năzare. Dacă dau banii, înseamnă că am făcut tot ce-am putut... ceea ce e o scuză încă și mai jalnică! Ce naiba, sunt ditamai detectivul, nu băcanul din colțul străzii! Trebuie să găsesc o cale de ieșire din nebunia asta. Nu am nici o scuză. Nu se poate să fi acumulat atâta experiența și să nu înțeleg ce se întâmplă în jurul meu. Bun, de acord, continuă el să vorbească cu

glas tare. Dințosul nu e tocmai un om normal, deci logica mea poate să deraieze în încercarea de a ține pasul cu tipul lui de gândire, dar oricum... E singura pistă valabilă pe care o am. Va încerca să scoată banii pe undeva prin spate sau va trimite un nevinovat să facă pe curierul. Nu-i nimic, îl vom urmări. Probabil, crede că voi alerga s-o iau pe Drew din locul indicat în plicul pe care-l voi găsi sub masă și o să neglijez urmărirea comisionarului... Ei bine, se înșeală. Îi voi trimite pe cei doi năpârstoci în urmărire și voi merge eu la locul indicat. Nu e chiar așa deștept, Dințosul... Relațiile ce sunt de capul lui, altfel nu se afla acum în libertate!

*

La ora indicată, Mark se găsea aproape de intrarea barului. În timp ce se apropia, încerca să repereze forțele de poliție ascunse în clădirile din jur, cu toată aparatura specifică în funcțiune.

Foarte bine, își zise, nu se vede nimeni și nimic. Tipii lucrează profesionist. Am fost inspirat că am renunțat la clasicele personaje "sub acoperire": mama cu copilul în cărucior, tânărul care-și așteaptă iubita la colț de stradă, lustragiul și oamenii de la telefoane. Perfect! Chiar dacă bănuiește că nu sunt singur, nu poate avea nici o dovadă în acest sens. Va trebui să comită o greșală.

Era ora nouă și cinzeci și cinci de minute fix. Intră hotărât în bar. Aruncă o privire rapidă și constată că localul era gol-goluț. Nici măcar barmanul nu era acolo. Părea un loc părăsit, doar curățenia ce domnea peste tot sugera funcționalitatea normală a cărciumioarei sau ce-o fi fost ea. Se îndreptă spre masa indicată, se aplecă și lăsă dedesubt valiza cu un milion de dolari. În vreme ce așează bagajul, aruncă o privire rapidă sub tăblie... Nimic lipit dedesubt.

Ieși rapid, pentru a nu fi suspectat de cine știe ce, apoi începu să se plimbe, în așteptarea orei indicate de vocea feminină la telefon.

Să văd cum iese din chestia asta. V-a trebui să intre cineva, să ia valiza și să lase indicațiile. Și toate astea, pe sub nasul meu! Categorie, tipul e dement... Mania lui pentru spectacole de operetă, o să-i fie fatală până la urmă. O să-l coste din nou libertatea, de astă dată pentru mulți, mulți ani. Vrea să-și bată joc de mine sau speră să fac un atac de inimă? Nici vorbă să mi se întâmple una ca asta. Dementul vrea să mă omoare cu mâna lui, de fapt cu dinții lui, câte puțin, așa cum mi-a și promis. Un atac de cord i-ar distruge planurile și l-ar dezamăgi profund.

Deodată se auzi un zumzet, venind din susul străzii pe care-și plimba raționamentele și trupul supraponderal. Își ridică privirea și zări un grup de vreo douăzeci de tineri, în aparență elevi, îmbrăcați toți la fel, în uniforme de cercetași. Se îndreptau spre bar, veselindu-se de mama focului, așa cum fac tinerii de vârsta lor. Spre surprinderea agentului, intrară cu toții în bar.

Nu putea să deslușească foarte bine ce se întâmpla înăuntru. Probabil că nici ceilalți agenți nu puteau observa toate mișcările, în ciuda aparatului sofisticat pe care o foloseau. Dintr-o cărciumă pustie, "Colțul ingerilor" devenise un local supraaglomerat, cu personaje semănând foarte bine între ele, din cauza uniformelor. Imposibil de făcut diferențieri.

Bine jucat! trebui să admită Mark în sinea lui. Dar cum o să ascundă ăștia valiza? Am profitat de lipsa indicațiilor cu privire la mărimea bagajului și a bancnotelor, așa că am luat cel mai greu

manipulabil geamantan pe care l-am găsit.

Spre surprinderea lui, după cinci minute, tot așa cum intraseră, exuberanți și nevinovați, tinerii ieșiră toți deodată. Exista o singură diferență. Imediat ce ajunseră în stradă, se despărțiră cu toții și plecară fiecare în altă direcție: unii pe jos, alții luând câte o mașină din parcare, scutere și chiar un taxi care staționa ceva mai încolo. Pe scurt, în câteva secunde locul era ia fel de gol ca înainte de sosirea lor. Până să realizeze mișcarea, barul era la fel de pustiu cum fusese cu șase minute în urmă.

— Frank, ce se întâmplă? șopti Mark în microfonul instalat în spatele cravatei. Voi ați văzut ceva?

— Ce să se întâmple? Tu ai fost mai aproape de ei. Nimeni nu a ieșit cu valiza nici prin față nici prin spate. Am trimis câțiva agenți să-i urmărească pe unii dintre tineri, la întâmplare. Și eu mă aflu pe urmele unuia. Asta-i tot ce-ți pot comunica până în acest moment. Continuăm operațiunea, nu?

Continuăm, ce să facem, dumnezeii ei de viață! rosti Mark înciudat, amintindu-și că trebuie să-și consulte ceasul, dacă dorea să respecte instrucțiunile până la sfârșit.

Era ora zece și cinci minute. Venise timpul să intre și să ridice plicul din ascunzătoarea lui. Dar cine putuse să ia valiza?

În cârciumă domnea aceeași atmosferă ireală, de pustiu, de loc în care nu se întâmplă niciodată nimic. Se îndreptă spre masă și se opri uimit în dreptul ei. Geamantanul era la locul în care îl lăsase. Îi venea să se frece la ochi, să se ciupească, pentru a se convinge că nu visează defel. Se aplecă, se uită sub tăblia mesei și zări un plic de dimensiuni normale, lipit cu benzi adezive în toate cele patru colțuri. Îl luă, apucă și valiza și se așeză pe scaun. Deschise prima dată valiza. Spre marea lui surpriză, era la fel de plină cum o lăsase. Desfăcu plicul. Înăuntru găsi un text, scris la computer: “Credeai că sunt genul interesat de bani? Fraiere! O să mori pe rând!”

Mark simți că-l apucă amețeala. Continua să fie confuz. De fapt, din ce în ce mai confuz. Începu să audă niște fâșăituri în difuzorul miniatural:

— Șe... a... să... e... ac?

Înhăță nervos valiza, plicul și ieși furios din bar. Ajuns în stradă, începu să strige în microfonul pe care și-l smulse din cravata sub care fusese mascat:

— Frank, a fost un bluf! O cacealma. Dințosu’ continuă să-și bată joc de mine cum are chef. Nu știu de ce a făcut-o, dar asta e. La loc comanda!

— Șefu’, abia acum te aud. A trecut un avion pe deasupra și am pierdut legătura. Mai spune o dată!

Mark își trase o palmă peste frunte și se așeză pe bordură, ceea ce nu era deloc un exercițiu ușor pentru gabaritul lui depășit. În sfârșit, înțelese ce se întâmplă.

În difuzorul fixat în ureche, Frank continua să turuie ca un comentator al unei curse de câini:

— Am urmărit pas cu pas un puștan, până când a ajuns la el acasă. Nu s-a întâlnit cu nimeni, n-a lăsat nimic pe tot parcursul. Cred că era un “iepure” fals. Ce fac, întru peste el și îl iau la întrebări - pe el și pe părinți - sau aștept rezultatele celorlalte urmăririi?

— Nu faci nimic, asule, îl ironiză partenerul său. Și dacă vrei concluzia mea, ca să te mai luminezi și tu puțin, află că toți au fost niște iepuri falși. După vizita neașteptată a amicului vostru pe iaht, Dințo- sul s-a simțit în nesiguranță și a vrut să ne amețească, astfel încât să poată părăsi în liniște orașul, poate chiar și țara. Ne-am concentrat ca niște fraieri ce suntem cu toți, dar mai ales eu, pe pista asta stupidă. Din neglijență, am abandonat restul căutărilor. Ne-a făcut, ce mai... Mă grăbesc să ajung la secție. Ne vedem acolo. Ia-l și pe Scândurică ăla al tău!

Bătrânul se îndreptă precipitat spre mașina care era parcată două străzi mai departe, ascunsă într-o curte.

Câte precauțiuni inutile! se gândi el cu amărăciune și cu furie în același timp. Și pentru ce? Ca să ajungem până la urmă bătaia de joc a unui psihopat, care mai e și canibal pe deasupra. Halal să-mi fie!

— Fă-mi urgent legătura cu șeful tău! îi ceru el șoferului, care pornise motorul când îl văzu apropiindu-se.

Acesta începu să dea câteva apeluri prin stație, apoi îi întinse microfonul.

— Jimmie, am luat plasă. Transmite, urgent, la toate aeroporturile portretele Dințosului, ale lui Drew și ale pitpalacilor celorlalți. Am bănuiala că e prea târziu, dar încă nu inutil. Mulțumesc! Ajung și eu cât de repede pot la secție.

*

— Și zi așa, șefu', ești sigur că asta s-a întâmplat? întrebă Frank când ajunseră la sediul poliției. Sosiseră aproape în același timp.

— Nouăzeci la sută sigur, îl corectă Mark. Dar dacă vrei, putem face un pariu, ca să fie mai palpitant. O să-ți pot spune cu exactitate în vreo jumătate de oră, poate puțin mai mult, dar oricum e singura explicație logică pe care o găsesc în aceste clipe, la repezeală. De fapt, am avut mai curând o revelație, când mi-ai spus că te-a bruiat un avion. Stăteam ca prostu' în stradă și nu înțelegeam rostul balamucului cu banii, cu biletul conținând instrucțiuni despre locația acea, cu toată mișcarea asta impresionantă de trupe. Cuvântul rostit de tine, „avion“, mi-a atras atenția în mod deosebit. Parcă era piesa care îmi lipsea din tot acest puzzle.

— Bine, dar nu crezi că ar trebui să-i luăm la întrebări pe puștani? Unul dintre ei a lipit plicul, iar ceilalți l-au văzut sau știau despre existența lui. Plus că, mai mult ca sigur, au fost organizați de cineva. Eu aș zice să nu abandonăm pista asta, se încăpățână Frank, furios că fuseseră jucați pe degete într-un asemenea hal. Trebuie să cercetăm și barul, să vedem ce-i cu el, cine-i proprietarul etc. Putem obține o mulțime de indicii care ne pot fi de folos, nu crezi?

Mark se uită, cu oarecare condescendență, la colegul lui mai puțin experimentat.

— Tocmai aici e cusurul afacerii, înțelegi? Prea multe porți deschise, prea multă desconspirare în acest joc de „V-ați ascunselea“. Nu merita să riște pentru altceva. Gândește-te că nici măcar n-a luat banii. Nu! Mai mult ca sigur că a plecat din țară. Așteaptă numai puțin și o să te convingi!

Mark se simțea din nou în formă. Înțelegea! Iar asta însemna foarte mult pentru el. Nu stătea

mai bine ca până acum, ba poate chiar mai rău, dar era pe un teren pe care îl simțea solid sub picioare. Ieșise din ceața care-l învăluisese în ultimele zile, o dată cu moartea tragică a bunului său amic. Dințosul nu era prost și nici așa nebun cum îl crezuse. Cu anumite limite, bineînțeles. Asta îi va fi fatal, era sigur, căci pasărea prea limba ei piere.

Atâta timp cât părise că funcționează ca un tip deranjat rău de tot la mansardă, Mark fusese disperat, pentru că n-avea idee cum să-l abordeze. E greu să prinzi un nebun, pentru că nu-l poți urmări, nu-i poți înțelege mișcările și nici dejuca acțiunile. El se află în afara jocului, în afara regulilor. Un astfel de om este capturat din întâmplare, dacă este prins. Nu altfel. Un nebun nu face greșeli, iar pentru asta trebuie să aibă un punct fix sau un traseu de la care să devieze, din prostie, din neglijență, din o mie și unul de motive. Dințosul nu era descreierat, în ciuda acceselor sale sadice, psihopatologice, deci putea fi urmărit după regulile jocului. Mark începea să-l înțeleagă, îi dibuia stilul. Nu putea rata. N-avea voie să rateze. Era soarta nepoțelui lui în joc. Sigur, riscând să-l dovedească pe psihopat, își putea pierde viața. De acord! Dar nu putea rata. Asta în nici un caz.

— Din curiozitate, trimite pe cineva să vadă dacă barul mai e deschis la ora asta. Pun pariu pe o excursie pe Himalaya, contra bilelor dezumflate ale șefului nostru, că n-a tras nimeni obloanele nici până la ora asta. Patronul e ori mort ori dispărut. Te prinzi?

— Nu, dar trimit pe cineva, spuse Frank, bucuros că șeful lui ieșise din pasa proastă în care se găsea. Pe urmă stabilim ce mai facem în continuare.

— Știi ceva? adăugă Mark. Până aflăm ruta pe care și-a luat zborul Dințosul, aș mânca ceva. Nebunia din seara asta mi-a secătuit intestinele, partenere.

— De acord, bătrâne! Am să-l rog pe Scândurică să ne recomande un restaurant unde n-a mai fost și nici n-are de gând să meargă.

CAPITOLUL 6

Malcom năvăli, pur și simplu, pe ușa restaurantului în care cei doi detectivi încercau să-și potolească foamea. Mark mânca exact ca-n zilele lui bune. Prefera pentru moment să uite necazurile în care intrase. Îi anunțase pe cei doi Ascott că situația era sub control și că recuperarea lui Drew era doar o chestiune de câteva zile. Le spusese, de asemenea, că este probabil ca fiica lor să nu se mai găsească pe teritoriul Statelor Unite, grație unei manevre abile a lui. Aceasta îl împinsese pe răpitor într-o altă țară în care el, Mark, să nu mai fie legat de toate amănuntele legii și să poată rezolva situația rapid și definitiv. Nu știa dacă îl crezuseră întocmai, însă era sigur că aceasta era singura variantă în care îi putea liniști cât de cât. Minciuna e și ea bună câteodată. Amestecul și disperarea unor părinți deznădăjduiți în cadrul unei anchete de acest fel, nu ar fi făcut decât să îngreuneze prinderea Dințosului.

Așa că, tot ce mai avea de făcut până la aflarea unei vești mulțumitoare, era să-și completeze necesarul de calorii trebuincioase derulării celei de-a doua părți a operațiunii, cum îi plăcea lui să spună, pentru a-și crea impresia unei evoluții pozitive.

Se afla în punctul în care, de obicei, cerea un supliment la cea de-a treia friptură în sânge, când Malcom intră să-i anunțe că Drew fusese văzută pe aeroport și că se imbarcase în cursa de Roma.

— Roma! Cetatea eternă! Destul de previzibil, nu? se uită el întrebător spre Frank, căutând aprobarea acestuia.

Dar partenerul său moțăia pe rupe, în scaunul de alături. Avusese o noapte grea cu urmăritori, navigație, Sandra și cadavrul acela înfricoșător.

— Hei, tinere, cu tine vorbește! simți Mark nevoia de a-l scoate din adormire. Mergem la Roma. Trebuie să recunoști că această destinație nu este inedită pentru unul care se numește Giovanni Vertelucci.

— Da, ce să spun, mormăi Frank, încă adormit. Nu l-am dibuit noi acasă și o să-l încătușăm la mama naibii! Mă bucur că ești așa entuziast, dar eu m-aș duce să mă cule. Presupun că nu vrei să plecăm în noaptea asta spre Italia.

— Malcom? întrebă Mark cu subînțeles, vizând o decolare extrem de rapidă.

Acesta își scoase telemobilul, iar după ce se jucă cu el câteva secunde, răspunse:

— Pentru Roma nu mai aveți cursă în noaptea asta, însă puteți pleca la Milano și de acolo la Roma. Faceți puțin mai mult, dar ajungeți mai devreme. Vă pot rezerva bilete imediat. Plecarea este peste două ore.

— Mulțumesc, prietene! Îi aruncă Frank o privire ucigătoare, nemulțumit că odihna sa din aceea noapte fusese spulberată cât ai clipi din ochi. Un zbor de nouă ore e cel mai frumos cadou pe care-l așteptam din partea domniei tale.

— Astea sunt ordinele, cine sunt eu să le neglijez? se ascunse Malcom în spatele banalei scuze

militărești. Dacă ați terminat de mâncat, eu v-aș putea conduce la aeroport, v-aș mulțumi pentru că mi-ați dat prilejul să lucrăm împreună și m-aș duce să văd cum se mai simte Sandra. Părea foarte șocată după noaptea de ieri.

— Ai un program trist, îl compătimiți Frank ironic, căruia îi revenise în gură gustul de sare de pe trupul sirenei din noaptea care trecuse.

Scândurică va fi cel ce o va consola acum, în vreme ce el va fi obligat să se confrunte cu cine știe ce goluri de aer și cu trepidațiile insuportabile ale unei mașinării mai grele decât aerul, care totuși se încăpățânează să se ridice de la pământ, prin propriile forțe.

— Eu aș mai fi îmbucut câteva feluri - spuse Mark -, dar mă gândesc că o să ne servească în avion cu ceva frunze verzi. Noroc că știu eu să-i scutur și de ceva mai consistent, altfel aș ajunge în Italia rupt de foame, ceea ce n-ar fi în beneficiul anchetei, nu-i așa?

— Doar la tine te gândești, ripostă Frank, reproșul fiind mai serios decât ar fi dorit el

— Și tu, calmează-te - îl încurajă bătrânul -, ai timp destul să dormi în avion, dacă nu te iei iar de stewardese. Poate ai noroc și însoțitorii sunt bărbați de data asta.

La aeroport era îmbulzeală mare, în ciuda orei târzii. Avusese loc o mică grevă a personalului auxiliar și fuseseră anulate vreo două curse spre Europa, așa că sălile de așteptare gemeau de oameni furioși și gălăgioși. Exact ce-i lipsea lui Frank în acele momente... Găseai acolo tot felul de specimene, de la italieni vociferând plini de vervă, amenințând cu mari vărsări de sânge pe tot mapamondul, până la francezi încercând să obțină un loc cât mai bun la prima cursă. Aceștia din urmă, pentru a decola cât mai repede, promiteau tinerelor lucrătoare aeroportuare delicii sublime pe vârful schelei petroliere din mijlocul Parisului. Doar est-europeni așteptau cuminți să le vină rândul, demonstrând că civilizația comunistă pusese o amprentă marcantă pe comportamentul lor. Păreau cei mai puțin nerăbdători, pentru că erau antrenați în așteptări de zeci de ani. Înainte nu ajungeau ei atât de ușor în Occident. Așa că, o grevă sau două, acolo, nu-i putea scoate din pepeni.

Pe aeroport se aflau și nelipsiții albanezi, care se numărau de zor ca să nu se piardă. În același timp, nu conteneau să facă tot felul de planuri vizând libertatea lor, dreptul la autodeterminare și libertatea de exprimare. Mulți dintre ei erau de părere că ar fi cazul să ceară independența unei părți a sălii de așteptare, în vederea unei eventuale uniri, la un moment dat, cu Albania.

Erau și câțiva maghiari, care vindeau afișe cu Ungaria Mare și făceau lobby pentru nația lor, încercând să dovedească faptul că fuseseră primii pe aeroport, cu mult înaintea celorlalți călători și ca atare aveau dreptul măcar la un avion mai în față.

Frank începu, treptat, să se consoleze cu gândul că nu era singurul care nu reușise să pună geană pe geană nici în noaptea asta.

— Șefu', pentru înviore doar, m-aș duce să-i ofer umărul meu franțuzoaicei de acolo. Pică pe ea de obosită ce e, și-i păcat. Sigur se va bucura de ajutorul meu.

— Ei, păi dacă tot v-ați plănuțit cum să vă petreceți timpul care a mai rămas până la îmbarcare, spuse Malcom, eu m-aș retrage. Presimt c-o să fie valuri în noaptea asta. Sunt sigur că o să-mi

comunicați rezultatele pe care le veți obține și, dacă aveți nevoie acolo de un surfer, nu ezitați să vorbiți cu șeful meu. Vă pot urma în Italia oricând doriți. Până acum n-am avut baftă de anchete extrateritoriale. Adică, nu mi-am permis să pun piciorul pe bătrânul continent pe propria cheltuială.

— Scândurică, dar nu ne-ai spus nimic despre cârciumioară, își aminti Mark deodată. Mai era deschis? Ai mai găsit pe cineva acolo?

— Tot deschis și nu am aflat nimic despre patron. Locuia singur, așa că nu am putut afla decât că a plecat de-acasă, ca în fiecare zi, dis-de-diminează. Asta de la portar. A fost văzut aproape toată ziua în bar, servind când și când câte un client rătăcit. Apoi, a dispărut fără urmă. Asta-i tot, deocamdată. Vreți să continui căutările până dăm de el?

— Nu cred să fie nevoie, spuse Mark. Vedem ce aflăm dincolo de baltă și... Dar nu văd cum ar influența în vreun fel ancheta.

— Ce să mai zic, șefu', se dădu Frank bătut, amintindu-și de prinsoarea pe care o lansase Mark pe această temă. Când ai dreptate, ai! Dacă ești la fel de perspicace și la macaronari, poate avem noroc să deslușim mișcările mitocanului înainte ca acesta să le săvârșească. Altfel, e ca la cuvinte încrucișate: el ne dă nouă definiția și noi ne spargem creierii să aflăm cuvântul-cheie. Procedul e înălțător, ca joc intelectual, dar destul de inefficient în cazul unei investigații de anvergură ca a noastră.

— Da' știu că aveți simț ierarhic, nu glumă, acolo la New York! se distra copios Malcom. Bani la discreție, batjocorirea șefului. Vreau să joc și eu în filmul ăsta.

— Nu-i mă, fraiere, batjocorire, încercă Frank să dreagă busuiocul. Se cheamă stimulare prin ironizare și se folosește reciproc.

— Mă bucur să constat că aveți subiecte de conversație - îi întrerupse Mark -, dar ar fi bine dacă ați găsi și soluții la problemele noastre, măcar din când în când.

— Nu ne-am descurcat noi teribil, până acum, ce-i drept, recunosc Frank. Dar nici situația nu e una obișnuită.

— De obicei, nu există un *feedback* între noi și cel căutat, reluă Mark. Fie noi descoperim spre final vinovatul, fie îl căutăm, cunoscându-l. Însă în nici un caz acesta nu știe poziția noastră și nu ne urmărește și el pe noi în aceeași măsură. Deci... Suntem și vânător și vânat, în cazul de față. Așa că... Malcom, oricât ne-ar bucura prezența ta, trebuie să ne imbarcăm. Ținem legătura!

— Musai! Mă bucur că ne-am revăzut, spuse acesta după care se îndreptă spre ieșire. N-am o batistă ca să vă fac semn cu ea, așa că o despărțire cu lacrimi și alte asemenea rămân pe data viitoare.

— Recunoaște, șefu', că mergem prin beznă, zise Frank când polițistul dispăruse din raza lor vizuală. N-avem decât locul de aterizare al avionului care a transportat-o pe Drew. Mai departe..., *black-out*.

— Las' mă, că n-o fi dracul așa de negru! îl încurajă Mark și-i făcu semn cu capul s-o ia din loc spre poarta de imbarcare. Puțin entuziasm nu ți-ar strica, ascultă-mă pe mine!

*

Ajunseră cu bine la Milano. Frank își luase libertatea să nu agaseze nici o stewardesă, spre

bucuria lui Mark, care beneficia și de porția lui de cină, precum și de un *breakfast* dublu.

Cum tânărul agent se trezi după câteva ore perfect odihnit, fiindu-i prielnic somnul transatlantic, viața i se păru mai roz ca mai înainte. Aflați la Milano, mai aveau o oră până la îmbarcarea cu destinația Roma. Frank își zise că ar fi nimerit să dea o tură prin aeroport, pentru a “mirosi” ceva specific, italianesc, dacă tot se afla acolo.

— Și crede-mă că nu mă gândesc la pizza, îi explică el lui Mark, care abia acum intenționa să aștească puțin, pe unul dintre fotoliile sălii de așteptare.

Lăsându-și partenerul tolănit, Frank începu să se învârtască pe lângă ghișeul unde se operau transbordările, în speranța că o să găsească pe cineva cu care să-și omoare timpul. Din cauza încurcăturilor din Los Angeles, cei de la biroul de transfer erau asaltați de pasageri ce doreau să rezolve mai rapid cu hârțogăraia și să se îndrepte spre unul dintre baruri, pentru a putea bea o cafea și fuma câteva țigări, până la îmbarcarea spre Roma.

Dintr-o asemenea hărmălaie, lui Frank îi era de-a dreptul dificil să-și aleagă viitoarea pradă. Așa că se așeză degajat pe un scaun din dreptul oficiului și începu să cearnă din priviri “ofertele” care i se perindau prin fața ochilor. După ce cântări câteva variante, hotărî că avea de ales între o italiancă focoasă cu ochi verzi și părul mai negru decât pielea lui Kunta Kinte și o americană opulentă, vizibil dezorientă și doritoare de un punct de reper solid de care să se sprijine. Lipeala cu americanca i se păru prea ușoară, așa că decise să-și încerce cunoștințele de italiană dobândite în Manhattan, în copilărie. Așadar se ridică și, arborându-și zâmbetul nr.7 (cu deschidere spre Uniunea Europeană), se îndreptă spre italiancă.

— Scuzați-mă, vă rog, aici e oficiul pentru transfer spre Roma sau calea spre Rai?

Știa că la italience nu merge cu texte aluzive, de genul: “Nu cumva v-am călcat pe ștaif în tramvaiul 315?” Sângele meridional nu agreează jocul subtil, preferând o abordare directă pe care s-o poată respinge cu mare tam-tam, genul: “Ia uite ce virtuoasă sunt eu și nu-i permit mitocanului să se ia de mine”. Acestea erau prilejuri bune pentru alți italieni, care se găseseră întotdeauna prin preajmă, atunci când ai mai puțină nevoie de ei. Ei încep întotdeauna să se certe la unison, indiferent de tema abordată.

— Dacă ar duce în Rai, cu siguranță am ajunge împreună. Dar cum destinația e Roma, s-ar putea să nu-i convină bărbatului meu și cu atât mai puțin revolverului său de 38 mm, de care nu se desparte decât în așternuturi.

— Călătoriți cu domnul - continuă Frank, bucuros că nimerise varianta cea bună - sau vă așteaptă la destinație cu un imens buchet de trandafiri?

— Ia uite, se prefăcu mirată bruneta, îl știi pe Tonio? Nu-mi vine să cred!

— Aș fi încântat să-l cunosc din povestirile tale, pe toată durata zborului, decise Frank să renunțe la pluralul de politețe.

Ce-i drept, se cam încurca în el, din cauză că nu era foarte folosit în gașca lui din Mica Italie.

Bruneta râse (meci câștigat!) și întinse o mână bronzată, cu niște unghii pe care Frank își dori

deodată să le simtă înfipite în spate.

— Ornella, bucuroasă să îmi pot petrece scurtul răstimp în care voi mai fi singură, povestind despre bărbatul care umblă acum pe sub fustele unei picolițe. American, nu?

— Chiar așa proastă e italiana mea? se prefăcu ofuscat Frank, aplecându-se să sărute mâna întinsă, dar pe interior, la încheietură.

Știa că europencele nu agreează mâna strânsă, având mai puține complexe referitoare la egalitatea cu bărbatul. Preferă, pur și simplu, să se considere superioare, așa că se simt în largul lor de câte ori sunt tratate ca femei, nu ca substitute de masculi.

— Frank Cooper, gata înrobit, se grăbi agentul să se prezinte ca un italian sadea.

Ornella zâmbi din nou, provocându-i bărbatului senzația intensă că aeroportul a rămas fără aer condiționat. Se făcuase dintr-o dată prea cald, de parcă s-ar fi aflat într-o saună.

— Să zicem că știi exact cuvintele necesare pentru a te descurca în cea mai interesantă parte a Italiei. Nu sunt prea mulți cei care ne cunosc limba.

După această replică, femeia observă privirea intens întrebătoare a americanului și decise să-l lămurească:

— Femeile! Mă refeream la femei.

— Aha!, făcu Frank, deși tot nu înțelesese nimic.

În timp ce agentul schimba amabilități cu Ornella, bătrânul detectiv începuse să se impacienteze și mai ales să se enerveze, deoarece nu putuse dormi prea mult din cauza gălăgiei din sala de așteptare. Nu-și făcea iluzii, știa că împielitatul lui de coleg alearga după fuste, însă se apropia ora îmbarcării și avea oarecare temeri cu privire la capacitatea lui Frank de a se desprinde din cine știe ce aventură amoroasă, pentru un banal drum cu avionul, într-o misiune în care pielea lui Mark putea fi trofeul final.

— Sper că i-a trecut prin cap să vâneze printre pasagerii de Roma, altfel s-ar putea să ajung singur acolo în dimineața asta. Nebunul ar fi în stare să se suie în alt avion.

Decise să pornească în căutarea lui și pentru că nu degeaba era detectiv, începu cu biroul de transferuri. Punct ochit, punct lovit. Îl găsi pe Frank ocupat să-i mănânce din palmă unei italience focoase, care îl învăluia pe chipeșul detectiv cu priviri ce nu cereau studii academice pentru a fi interpretate. Dar observă că mai era cineva care părea să-l soarbă din ochi pe Frank. O americană, după toate probabilitățile, roșcată și cu mulți pistrui, nu-l slăbea o clipă din ochi. Era mai curând urâțică, amănunt ce trecea neobservat, datorită măsurii incredibile a bustului și a lungimii picioarelor de care beneficia.

Ar fi culmea să-l urmărească, se gândi Mark. Dar dacă e așa, iar asta e o altă complice a Dințosului, înseamnă că nemernicul se dă în vânt după picioarele lungi și busturile proeminente. Ar fi bine s-o urmăresc și eu pe ea, ca măcar să-mi mai treacă de urât.

Și, încercând pe cât posibil să nu fie remarcat de roșcată, se întoarse la locul lui, curios să vadă dacă aceasta se va îmbarca în același avion.

Dacă e pe urmele noastre, înseamnă că dementul ne-a dibuit din nou și și-a trimis oameni la toate cursele de Italia. Ar fi foarte bine dacă juna n-ar apuca să-l înștiințeze. Cel puțin până punem noi mâna pe ea, după aia o să avem grijă să-i transmită ce vrem noi.

În timp ce elabora aceste calculele, efectua și o serie de mișcări ciudate pentru un privitor neavizat. Se îndreptă brusc spre toaletă și rămase o vreme acolo, așteptând să vadă dacă intră cineva după el. Ieși la fel de brusc și o luă la fugă câțiva metri, până ajunsese la primul colț, după care se opri. Nu îl urmărea nimeni, după toate constatările sale. I se părea firesc. Pe un traseu de avion nu are sens să distribui doi oameni pentru a fila alți doi, având în vedere posibilitățile reduse ca urmăriții să se despartă în timpul zborului.

Probabil că duduia pistruiată e singură-singurea, se gândi Mark. Dar există și posibilitatea să fie o simplă admiratoare a nebunului de Frank.

În ceea ce-l privea pe tânăr, putea colecționa pentru *Guinness Book of All Records* câte ocheade dorea. Flerul lui de copoi cu experiență în rele îi spunea totuși că nu era vorba despre vreo atracție animalică în privirile roșcatei. Cu totul altul era schepsisul.

La limita expirării timpului de îmbarcare apărură și Frank, trăgând după sine una bucată italiancă, convinsă că va avea aventura vieții ei cu un american coborât parcă din reclamele la Marlboro.

— Scuze, șefu', aruncă el în treacăt, a trebuit să obțin niște informații despre locul în care o să mergem și această *meravigliosa creatura* a fost atât de amabilă să mi le ofere. Am ajuns la timp, nu-i așa? Nu cred că ți-ai făcut griji din cauza mea.

— Aproape că nu, spuse Mark, înclinând respectuos capul în direcția Ornellei. Sunteți chiar din Roma, Cetatea eternă? întrebă el politicos.

— Chiar de acolo! răspunse tânăra italiancă, într-o engleză delicios de latină. Ornella Papinni, se recomandă ea, întinzând mâna, conform protocolului peninsular la care, se vedea treaba, ținea foarte mult.

Mark nu era genul emfatic și îl interesa prea puțin felul de a fi al europenilor sau al europencelor. Așa că îi strânse mâna voinicește, privind-o drept în ochi.

— Mark. Mark Sinclair, se trezi el rostind, imitându-l pe agentul 007, un amator în materie, de altfel, după părerea lui Mark.

Dacă îl castrezi, nu mai dezleagă nici un careu de cuvinte încrucișate, obișnuia el să spună celor ce îndrăzneau să-l compare, ca eficiență, cu legendarul personaj cinematografic.

*

Nu se înșelase nici de data aceasta. Într-adevăr, individa cea pistruiată era cu ochii pe ei. Acum nu mai avea nici o îndoială, pentru că o surprinsese urmărind și mișcările lui. Îl lăsă pe Frank să o ia înainte cu demoazela și observă că roșcata îl căuta disperată din priviri pe el, speriată de faptul că s-ar fi putut despărți unul de celălalt. Întâmplare sau nu, dar mai mult ca sigur noroc, Ornella avea locul de lângă Frank, așa că pe tot parcursul drumului, pe scaunele din dreapta lui Mark se petrecură lucruri cu care bătrânul nu dorea să se știe învecinat. Însă grija lui cea mare era stabilirea unui plan care să-i

permite să o urmărească pe roșcată, fără ca aceasta să bănuiască nimic.

— Trebuie să vorbim puțin, îi suflă el lui Frank, în răstimpul în care acesta avea urechile și gura libere. Mergi spre toaletă că vin și eu după tine!

Se întâlniră în ușa toaletei. Frank era roșu ca racul, suflând din greu de parcă avionul ajunsese la aceea altitudine datorită pedalării lui.

— Acum, că te-ai sărutat pe rupe cu domnișoara, încearcă să-ți aduci puțin creierii la suprafață. Pot să-ți spun cu bucurie că suntem urmăriți.

— Tipa roșcată, pistruiată, nu? replică Frank cu nonșalanță.

— Bravo, Sherlock! Și când aveai de gând să mă avertizezi și pe mine? se ofuscă Mark.

— În primul rând, bănuiam c-o s-o miroși singur, de când ai venit după mine la oficiu și ai observat că se chiorăște suspect de insistent. În al doilea rând... nu s-a ivit ocazia, rosti el, puțin spășit și pierzându-și din elanul anterior. Dar evident că te-aș fi anunțat înainte de a ateriza. În fond, ce poate să facă, la zece mii de metri altitudine. Doar n-o să coboare între stații.

— Las-o baltă! dădu Mark din mână a lehamite. Uite cum vreau să facem: când ajungem pe aeroport, ne despărțim. Va trebui, obligatoriu, să urmărească pe unul dintre noi. În acest timp, celălalt îi va urmări discret toate mișcările. Poate ne duce la cineva drag.

— Corect, dar am o singură nelămurire. Dacă ne așteaptă un al doilea urmăritor la aeroport?

— Asta e varianta neagră și o vom rezolva pe loc, anihilând a doua umbră. Ce-i drept, situația s-ar complica teribil dacă s-ar întâmpla una ca asta. Să sperăm că pistruiată nu a comunicat cu Dințosul până acum și că acesta nu are oameni la fiecare cursă care aterizează la Roma. Totuși, cred că el e interesat să afle doar hotelul unde ne vom caza, așa că nu prea ar avea sens să trimită doi oameni, unul din Los Angeles și altul din Roma pentru atâta lucru.

— Neplăcută situație când ești urmărit, nu?

*

Avionul ateriză în sfârșit la Roma, punând capăt unui drum epuizant pentru cei doi agenți. Situația nu era însă de natură să le permită să se gândească la odihnă, deși, ca de obicei, diferența de fus orar îi zăpăcea teribil. De fiecare dată când călătoreau peste Atlantic, le trebuia o zi să-și revină și, de obicei, își permiteau acest lux. Acum, însă, trebuiau să rezolve problema “cozii”, înainte de a se arunca într-un pat comod de hotel. Plecaseră noaptea din LA, iar la Roma abia se întunecase.

După ce fiecare își luă bagajele, Frank se despărți de frumoasa Ornella, nu înainte de a fixa un prim contact telefonic pentru a doua zi dimineață. Cei doi detectivi purceseră la îndeplinirea planului. Așa cum prevăzuseră ei, roșcata, după o scurtă ezitare, plecă în urmărirea lui Mark, care se urcă într-un taxi și comandă scurt: Empire Palace Hotel, via Aureliana, 39.

După taxiul lui Mark, porni în urmărire un al doilea, cel al roșcatei, urmat îndeaproape de mașina care îl transporta pe Frank.

Ajunși la hotel, Mark intră și comandă o cameră, apoi dispăru. În acest timp, Frank urmări picioarele interminabile ale tipei, care se îndrepta la rândul ei spre recepție. O văzu zâmbind seducător

și aplecându-se cât mai mult în față, cerând cu o figură nevinovată recepționarului o informație.

Numărul de cameră, se gândi Frank. Bineînțeles o să i-l dea, continuă el să-și vorbească pentru a nu adormi. Doar dacă e poponar poate să reziste unui număr cinci la sutien.

După ce roșcata obținut, probabil, ceea ce-și dorise, se îndreptă spre telefonul public situat în fața hotelului și formă un număr care îl interesa teribil pe Frank. Trebuia însă să-și asigure spatele, pentru a obține numărul fără a pierde fata. Așa că, în timp ce femeia vorbea la telefon, Frank se năpusti la recepție și îl rugă precipitat pe tânărul de serviciu.

— Fă-mi, te rog, legătura cu camera domnului Mark Sinclair. Urgent!

După ce-l cântări scurt din priviri, recepționarul decise să se execute.

— Șefu', sună de la telefonul din fața hotelului. Coboară repede, ca eu s-o pot urmări, în cazul în care de acolo sare într-un taxi.

Apoi se repezi, reușind să treacă din nou neobservat de roșcată, care căuta din ochi ceva, probabil o mașină care urma s-o preia. Spre norocul lui Frank, nimeni nu mai intră în cabina telefonică, până când Mark apărură discret în ușa hotelului. Cam tot atunci, un Fiat Punto parcă în fața hotelului și o îmbarcă pe roșcată, demarând nervos într-o direcție necunoscută.

Nu avea să rămână multă vreme așa. În urma ei plecă un taxi care transporta pe bancheta din spate un tânăr cu o figură desprinsă parcă de pe o *reclamă* cu *cai* și cu Munții Stâncoși. Reclamă care, nu se știe de ce, promova o renumită marcă de țigări. În fond și la urma urmei, descinderea la Roma nu începuse chiar așa de rău.

CAPITOLUL 7

— L-am sunat pe Marele nostru Șef, să mă pună în contact cu băieții de aici. M-a asigurat că totul va fi OK, dar s-a cam fâstâcit când l-am întrebat ce se mai aude de evadarea Dințosului și de directorul închisorii. Ce crezi că-mi bâiguiește? întrebă Mark, vizibil revoltat de situație.

— E o întrebare capcană? nu îndrăzni să răspundă Frank.

— Să am grijă cu ancheta mea de aici, că am tot suportul lui, că televiziunile probabil au lucruri mai importante de făcut și că s-a dus vremea când asemenea subiecte interesau presa... Auzi tu, s-a dus vremea! Aș vrea și eu să apuc timpurile când asemenea subiecte nu vor mai interesa presa! În aceea zi am să mă las brusc de meserie și mă fac jurnalist. Îți spun eu, suntem o turmă de animale ținute în beznă de o armată de oameni care ne “pun la curent cu noutățile”. Mi se încrețește gulerul de la cămașă când mă gândesc.

— Șefule, cred că închisorile nu s-au inventat pentru de-alde ăștia. Nu e o poveste de adormit copiii, asta cu presa, că pe mine m-a cam luat somnul? Aș trage puțin la aghioase, dacă n-aș avea altceva mai bun de făcut. În fond, stăm mai bine decât ne așteptam. Ai obținut, cu o simplă apăsare de tastă, numărul la care a sunat târfa, iar eu am găsit hotelul la care a tras. Nu-i rău, pentru doi amărâți cu un fus orar zăpăcit, la numai câteva ore de la sosirea în Roma. Mai lăsăm și pe mâine, ce zici?

— Nu prea avem încotro, spuse Mark. Abia de mâine intrăm în relații oficiale cu poliția de aici și nu cred că roșcata mai îndeplinește vreo misiune în seara asta. Având în vedere că nici nu s-a cazat la hotel cu noi, probabil rolul ei s-a încheiat. Tu ce părere ai?

— Las' că vedem noi mâine, spuse Frank, îndreptându-se spre ușă. Șefu', iar se apropie miezul nopții și eu nu mai rezist mult cu obloanele deschise. Somn util, poate visezi tu ceva eficient, că eu nu cred că mai pot visa vreun strop. Deși..., dacă mă străduiesc puțin..., cred c-o pot readuce în prim-plan pe Ornella aia, ce zici?

*

A doua zi, când coborâra să ia micul dejun, la recepție îi aștepta un mesaj. Agenții nu s-au arătat prea surprinși, deși deveniseră curioși. Oscilasera - după episodul cu roșcata - între a rămâne aici, unde prezența le era semnalată, și a se muta la un alt hotel, ca să-și asigure anonimatul. În cele din urmă ajunseră la concluzia că mutarea i-ar fi trezit suspi- ciuni lui Giovanni și ar fi stricat tot ceea ce obținuseră până atunci, prin discreta urmărire a spioanei. Fără îndoială, mai exista și riscul ca Dințosul să-l lichideze pe Mark, însă era puțin probabil. Bătrânul ar fi știut să-și. apere pielea cum trebuie, iar psihopatul cunoștea foarte bine acest lucru.

— Nu vreau să te panichez prea tare - spusese Mark, în timp ce cântărea toate alternativele posibile în ceea ce privea propria sa viață -, dar sunt cel puțin al treilea pe lista de lichidări a Dințosului. Dacă dorea să mă omoare, putea s-o facă direct, nu? Ce rost avea să mai tragă de timp? Strategia pe care o vizează el e evident alta și cuprinde: tămbălăul cu declarația mea că el ar fi un porumbel nevi-

novat, apoi lichidarea nepoțelei mele și, desigur, a ta. Logic, nu? Sau a ta și apoi a fetei? Cum ți se pare mai plauzibil?

— Înviorătoare perspectivă, n-am ce spune! conchisese Frank, abținându-se de la alte comentarii răutăcioase.

Era clar că mesajul survenise firesc și Mark putea să jure, chiar în clipa în care recepționarul îi înmânase biletul, că ultima propoziție pe care o ca citi pe bilet va fi: “O să mori pe rând!” Supoziția fusese absolut corectă, însă acest lucru nu avu deloc darul să-l liniștească pe bătrânul și experimentatul Mark. Și asta deoarece în plicul primit, pe lângă scrisoarea propriu-zisă, se găsea și un deget de copil, iar textul spunea așa:

“Văd că nu prea mă iei în serios, prietene. Asta o să-ți schimbe gândurile cât de curând, te asigur! La jurnalul de seară de pe *Rai Uno* vreau să te văd recitând declarația cu privire la nevinovăția mea, altfel o să primești și restul mâinii nepoatei tale! Și nu uita: «O să mori pe rând!» orice s-ar întâmpla”.

Tot entuziasmul realizărilor din seara precedentă dispăru ca prin farmec, la fel ca orice chef de mâncare, pentru ziua respectivă. Iar acest nedorit sentiment era la fel de valabil și pentru Frank.

— Șefu’, încercă să-l liniștească acesta, eu nu cred defel că e degetul ei. Avem de-a face cu un bluf cusut cu o ață mai albă decât spuma mării.

În realitate, însă, nici tânărul agent nu credea ce spunea. Mai mult spera ca lucrurile să stea așa cum le enunțase el.

— Trebuia să obținem aseară adresa la care telefonase roșcata și să mergem peste el, încercă să vorbească, Mark. Sau s-o fi prins pe târfă, s-o forțăm să ne mărturisească unde-l găsim pe animalul ăsta. Dacă nu e un bluf, Dințosu’ nu mai ajunge la tribunal. Îl omor cu mâna mea, fără alte instrumente!

— Eu te înțeleg complet, șefule, însă nu aveam ce să facem aseară. N-am fi putut obține adresa decât dacă îl puneam pe Marele Șef, Robert O’Neill, să vorbească cu ministrul de interne. Pentru asta aveam nevoie de o motivație serioasă, pe care aseară nu o dețineam, trebuie să recunoști. Iar pistriiata, după părerea mea - și sunt absolut sigur de ce spun -, ignoră bârlogul Dințosului.

— Hai să punem mâna pe ea, să vedem ce știe și în ce mod o putem determina să lucreze pentru noi.

Eu zic că e o idee bună. Unde spuneai că a rămas ieri?

— La un hotel. Tiziano se cheamă. Stai puțin că mi-am notat adresa aici, spuse Frank și începu să scotocească prin buzunare.

Frank era genul de om îmbrăcat totdeauna impecabil, care își călca și lenjeria intimă. Cu toate că acum era îmbrăcat foarte lejer, cu un pantalon alb, larg, și o cămașă bleu de in, dispunea de o mulțitudine de buzunare. În timp ce Frank căuta de zor bucățița de hârtie pe care scrisese adresa, Mark, care își cam pierduse răbdarea, se deplasă spre recepție, ca să-i telefoneze totuși șefului lor de la New York.

— Alo, Excelență, treburile se cam împrut pe aici. Da, e căldură mare, dar nu e asta cauza...

sau, mai știi?! Am nevoie, urgent, de un nume de legătură. Cine? Frederico Campanelli... OK! Cine e? Șeful serviciilor secrete, amic... Ați vorbit? OK! Dacă mă ajută vă rămân dator o mie de ani! Scuze, nu am timp de lămuriri suplimentare, închid pentru a-l suna pe Fredy ăsta sau cum îi zice. OK, vă salut, Excelență!

— Am găsit, șefu', se apropie Frank cu o bucățică de hârtie, conștiincios împăturită: Corso Vittorio Emanuele II, 110. Oricum, știe orice taximetrist unde e hotelul ăsta. Partenere, știi ce cred eu? Că trebuie să ne adunăm puțin, să fixăm o oarecare distanță între noi și caz, altfel, nu cred că-i vom da de capăt. Prea suntem implicați sentimental și asta nu-i bine deloc.

— Și eu m-am gândit la asta, dar cum să fac să nu mai fiu? Tu poate că ai reuși, dar eu... Doar este viața nepoțelei mele în joc.

— Am reușit pe naiba, răspunse Frank înciudat. Și eu sunt mai implicat emoțional decât ar trebui. Dacă aș fi gândit limpede, așa cum vreau să cred că fac de obicei, n-aș fi căutat o adresă care nu ne trebuie. Este vorba despre cea a hotelului. Și nici tu nu m-ai oprit s-o fac.

— Ai dreptate, admise Mark. Poate că trebuia să-l luăm pe Scândurică cu noi, ca să fie măcar unul cu capul limpede.

— Nu mergem s-o săltăm pe fata cu balcoane mari?

— Stai să vorbesc mai întâi cu Fred... Frederico Campanelli. Mi l-a recomandat „irecuperabilul” nostru de șef. Dacă e disponibil, fixez o întâlnire cu el chiar în holul hotelului ăla. Cum ziceai că se numește? Da, da, Tiziano. ăsta parcă a fost pictor, nu?

Mark formă numărul pe care îl primise de la Excelența Sa și conversă câteva minute, apoi închise, oarecum nemulțumit.

— Ce-i, ce s-a mai întâmplat? întrebă Frank, văzând fața bosumflată a bătrânului. Te-a pasat?

— Oarecum, conveni Mark. Și-a cerut mii de scuze, dar la Genova trebuie să înceapă nu-ș' ce reuniune a Grupului “Celor Șapte” cu rușii. N-am prea înțeles engleza repezită a tipului. Oricum, ceva nasol, cu președinți, cu globalizare, manifestații... în fine. Indiferent care e adevărul, ni-l trimite - cică - pe cel mai bun agent al lui. Un anume Papinni, care ne va sta alături până la izbânda finală. Ce zici de asta? Ne întâlnim la hotelul ăla și ne bazăm pe el. Barosanul a mai spus că, oricum, tot cu Papi am fi lucrat, așa că este nevoit să piardă doar plăcerea de a ne cunoaște. Italian, deh...

*

Ajunseră la hotel foarte repede, deși o călătorie cu taxiul prin Roma implică mai multe primejdii și emoții decât un zbor cu avionul din Statele Unite. Ceea ce remarcară amândoi, deși erau adânciți în gânduri și mai puțin în admirarea superbului oraș, fu numărul enorm de mașini lovite. Automobile scumpe și frumoase, marea majoritate cu câte o ușă înfundată, cu bara de protecție îndoită, farurile sparte, aripile lovite și așa mai departe.

— Ia uite, șefu'! se minună Frank, parcă sunt mașinile care alergă la noi în competițiile alea demente pentru tamponagii. Fii atent la Masseratti-ul ăla! Mamă, ce mai mașină! Bineînțeles că are portiera zdrobită. Dacă-mi vând casa, îl pot ajuta să-și vopsească ușa. Mi se pare o nebunie totală să

dai peste 100.000 de dolari ca să te sui într-una de-asta.

Mark nu-i răspunse, rezumându-se să dea doar din cap, aprobator.

Intrară cu precauții sporite în holul hotelului, ca nu cumva să dea nas în nas cu pistriata.

— Ce facem, șefu', dăm buzna?

— Mai așteptăm puțin, ca să vină macaronarul. El se va descurca mai bine ca noi, fii convins!

Îl punem să arate o chestie de-aia urâtă care îi sperie pe recepționeri. Vreau să aflu ce mișcări de trupe a săvârșit, ce telefoane a mai dat “coada” noastră. Abia apoi vreau s-o strâng cu ușa până i-o ieși borșul pe nas. Și, cât mergem noi s-o chinuim, îl punem pe pizzar să afle adresa la care e alocat numărul de telefon pe care l-am obținut.

Se așezară într-un colț mai retras al holului de primire, de unde-i puteau observa pe cei ce coborau cu ascensorul, fără să fie văzuți prima dată de către aceștia. În timp ce așteptau așa, Frank simți pe umăr o mână ușoară, delicată, și auzi la ureche un glas cristalin, seducător:

— Ciao, amore!

Hait! se sperie Frank pe mutește. Care dintre ele o fi?

Și mare-i fu surpriza când se întoarse și o zări pe Ornella, mai frumoasă și mai drăgăstoasă decât cu o seară înainte.

— Ce-ai făcut, craiule? se supără Mark, ieșindu-și din fire. Pun pariu că i-ai dat întâlnire aici! Nu ești în toate mințile!

Dar văzând figura uimită a colegului său, în timp ce amândoi se ridicau în picioare, înțelese că nu putea fi vorba decât despre o coincidență.

Spre surprinderea lui, o auzi pe frumoasa italiancă recomandându-se:

— Papinni. Ornella Papinni.

Săraca, se gândi Mark. E dusă rău! Păcat de ea! Așa frumoasă și *tânără...* *Încercă* totuși să nu-i rănească sentimentele, așa că-i spuse rar și ceva mai tare, ca atunci când te adresezi unui retardat mintal:

— Știu! rosti el cu prudență. Ne-am cunoscut ieri, pe aeroport. Mark. Mark Sinclair, iar el e Frank Cooper, prietenul și partenerul meu. Ați stat unul lângă altul, mă rog, teoretic, în avion.

Italianca îl lăsă să vorbească, distrându-se teribil, începu și ea să-i vorbească rar și tare:

— Ofițer Papinni. Am fost trimisă de *signor* Federico Campanelli, ca să colaborez cu voi la nu știu ce anchetă.

Ambii detectivi luaseră poziția copilului conceput la beție și născut înainte de nouă luni.

— Aoleo! se văită Frank. Suntem colegi? S-a dus naibii romantismul la care am visat. Și ce vis frumos avusesem... De-acum o să povestim despre cazuri celebre, fir-ar ea de viață! Eu o să te conving că Hannibal, din “Tăcerea Mieilor”, e un personaj imaginar, iar tu o să-mi explici că operațiunea “Cu mâinile curate” e cam la fel. Și alte asemenea. Ce ghinion! Probabil o să trebuiască să mă împrietenesc și cu Tonio, distinsul tău soț, nu-i așa?

— Nu există nici un Tonio, era o glumă, ca să mă distrez pe seama ta. Sper că nu te-ai supărat

pentru asta. Dar meseria mea nu e o glumă, te asigur! Am înțeles că arde, reveni ea la adevăratul subiect al întâlnirii. Așa-i?

— E puțin zis, admise Frank, subit înveselit de faptul că Tonio Papinni era doar o glumă. Un adevărat sinistru, ce mai...

Se așezară în fotoliile încăpătoare, iar Frank începu să-i povestească de-a fir a păr toată tărășenia în care erau amestecați, precum și implicarea lor emoțională în cazul respectiv. Mark intervenea rar în discuție, doar pentru a puncta aspectele care-i păreau mai interesante și edificatoare. De fapt, el nu își revenise complet după surpriza furnizată de italiancă.

— Deci, personajul nu e chiar un ticălos ordinar. Are stil. E-un “venerabil”! Asta va complica puțin lucrurile și aici, ca și în America.

— O să-i iau venerabilitatea aia și-o să i-o bag..., deveni brusc furios Mark, fără însă a-și duce gândul până la capăt.

Întreaga situație îl înnebunea, iar acum se trezise și cu o femeie pe post de James Bond macaronar. Asta-i mai lipsea. Era absolut convins că nimic bun nu putea să iasă dintr-o asemenea combinație.

— Eu nu vreau să vă încurec în anchetă, încercă Ornella să-l tempereze, dar vă propun să fim calmi, altfel ne va fi foarte greu. În ceea ce privește implicarea voastră emoțională în caz, am să încerc s-o mai temperez, cu condiția să nu mă atrageți și pe mine în această stare. Așa, mai departe. Eu zic că ar trebui să aflu câte ceva de la recepționar, despre colega noastră de avion. De acord, nu?

— Asta doream să-ți propunem și noi. Înainte de a ști ce bijuterie de coleg avem, contam pe sperietura cu legitimația de serviciu, dar acum cred că nici nu va mai fi necesară. Doar te apleci puțin în față și-i zâmbești așa cum ști tu. O să-ți spună și ce boli a avut pisica lui în copilărie, chiar dacă n-a avut vreun animal pe lângă casă.

În timp ce Ornella își unduia trupul, îndreptându-se provocatoare spre recepție, Mark începu să-și beștească partenerul.

— Uite ce-i, tinere! Aflăm adresa ticălosului, mergi și i-o tragi “ofițerului” la hotel și eu mă duc să-l prind pe Dințos. Altfel cred că nu o să te liniștești. Gata, ai vrăjit-o, e deschisă ca ușa unui seif după o spargere, fă-i felul și gata. Lasă vrăjeala asta de doi lei, că altfel simt cum mi se lipesc degetele unele de altele! Nu mai tot vărsa dulcegării și ocupă-te serios de treabă! Nu-mi place să tropăie hormonii tăi prin anchetă, așa că rezolvă-te și treci la acțiune!

— Ce naiba, șefu’, așa mă știi tu pe mine? Ce are una cu cealaltă? Știi că mă descurc pe ambele planuri, fără să le amestec în defavoarea unuia sau altuia. Cu puțin calm ieșim și din gaura asta nenorocită.

Ornella se întoarse cu o față triumfătoare spre cei doi bărbați.

— Într-adevăr, avea o pisică..., glumi italianca. Tipa n-a făcut nici o mișcare, probabil că nu și-a revenit după schimbarea fusului orar. Se află în cameră, poate că doarme. O găsim la 315. Mergem?

— Îți răpim prea mult din timpul tău prețios, i-o tăie Mark. Ne-om descurca noi și singuri cu o femeie. Între timp, te-aș ruga să afli al cui e numărul ăsta de telefon și adresa. Acolo vom avea, probabil, nevoie de mai mult sprijin din partea ta. Ne vedem aici când terminăm, bine?

— Mi s-a spus că tu ești șeful, deci trebuie să mă supun, admise tânăra, nu fără părere de rău. Însărcinarea pe care mi-ai dat-o o pot rezolva și de aici, telefonic. Așa că am să stau cumințică într-un fotoliu și o să-i las pe oamenii mari să-și vadă de treburile lor serioase de maturi.

*

Câteva minute mai târziu, cei doi agenți speciali FBI bătură discret la ușă cu numărul 315.

— Room-service, se auzi glasul lui Frank. Am observat că e o parolă care ține întotdeauna, șopti apoi spre partenerul său, care deja se întreba dacă nu cumva tânărul avea ceva la cap. Omul e un animal flămând în permanență! continuă Frank să-și justifice gestul. Dacă strigam incendiu, n-ar fi fost la fel de eficient, ba dimpotrivă. Am auzit și de oameni morți din cauza asta. Au făcut stop cardiac.

Ușa se deschise și în pragul ei apărură roșcata care îi urmărise, îmbrăcată numai într-un prosop ce-i acoperea doar vag acele părți ale trupului care frământă - susțin statisticile - gândurile bărbaților de patru ori pe minut.

Deși Frank s-ar fi așteptat ca tipei să-i cadă prosopul din cauza surprizei, cu totul altul fu motivul pentru care simpaticul accesoriu ajunsese pe podea. Dar acest lucru îl înțeluse abia după ce-și reveni din inconștiență.

— Te-a lovit zdravăn drăcoaica, îi spuse Mark, atunci când Frank deschise ochii, sub un șuvoi de apă rece aruncat peste el.

Se uită buimac în jur, încercând să realizeze unde se află. Era, desigur, într-o cameră de hotel, mai precis într-un pat îmbibat cu apă. Într-un colț al camerei, cu fața tumefiată, roșcata zăcea lată, goală-puşcă și extrem de liniștită.

— Mi-am cam pierdut cumpătul - se scuza Mark - când am văzut-o ce rea e. I-am zvârlit două în plină figură, ceea ce o să-i provoace amintiri neplăcute mai mult timp și un succes redus la bărbați. Asta te asigur!

— Crezi, șefu', privi neîncrezător Frank spre formele voluptoase ale femeii ce zăcea în colțul camerei. Dar n-o trezim? întrebă el, gândindu-se că, în alte condiții, ar știi cum să procedeze cu trupul ei de felină.

Mark se duse în baie, mai aduse un recipient cu apă, pe care îl deversă pe coama roșcată a spioanei. Aceasta nu schiță la început nici un gest, ceea ce stârni un pic îngrijorarea celor doi. După un timp deschise totuși, mai bine zis încercă să deschidă un ochi, dar tentativa nu-i reuși decât pe jumătate.

— O să mă plâng la poliție, bâigui ea ca o dementă. M-ați violat, animalelor!

— I-auzi una! A lovit-o amnezia, se înfurie Mark.

— Mai degrabă trenul, zise Frank privind cu compasiune fața tumefiată a femeii. Dacă te

violam - începui el dialogul cu tânăra -, nu te-ai mai fi gândit la reclamații, n-ai mai fi reclamat, crede-mă pe cuvânt! Dimpotrivă, ai mai fi cerut și supliment. Iar în caz că nu mă crezi, pot să-ți demonstrez chiar acum. Dar mai întâi lămurește-ne cu niște amănunte, care nouă ne sunt extrem de neclare. De ce ne-ai urmărit de la Los Angeles până aici și cui i-ai telefonat aseară, din fața hotelului nostru?

— Nu știu despre ce vorbești! se miorlăi roșcata, devenită pisicuță dintr-o dată.

Mark se apropie de ea și îi aplică un capac distrugător, lovind-o concomitent cu ambele lui palme imense peste urechi.

— Poate că o să înțelegi acum, spuse el. Unde e Dințosul cu nepoțica mea? De răspunsul ăsta depinde starea în care ieși de aici. Cum preferi, pe picioare sau cu ele înainte?

— Sunteți polițiști, nu puteți face așa ceva, se sperie pistruiata, înțelegând că bătrânului nu-i prea ardea de glume.

Încercă să-și desfunde urechile prin scuturarea capului. Însă acest lucru îi producea o altă durere.

— Io-te-te! Ne cunoaște smiorcăita, se prefăcu Mark mirat. Păpușă, n-ai vrea să afli ce-ți putem face, polițiști sau nu.

— O să mă omorâți? se grăbi ea să afle intențiile celor doi.

— Ai vrea tu, o liniști Mark. Uite, azi m-am trezit cu o mare surpriză, spuse el, arătându-i degetul primit prin poștă. Ești unul din factorii căruia îi datorez acest nostim colet, livrat la o adresă pe care tu ai susurat-o ieri seară unui individ pe care noi îl căutăm. Așa că îmi ești datoare cu un deget, cel puțin deocamdată. Pe moment, nu știu pe care îl voi alege. Dar mai există o dilemă. Până ies de aici, s-ar putea să-mi datorezi și o bucată de nas, o ureche... ca să nu mai amintesc de faptul că îmi plac foarte mult ochii tăi. S-ar putea să păstrez unul, ca amintire.

Femeia părea să-și închipuie înfățișarea ei după toate asemenea operații și nu păru încântată de tablou.

— Nu pot să vă spun nimic care să vă ajute. Am fost trimisă de șeful meu să supraveghez cursa de Milano, să văd dacă o să plecați cu ea. Apoi, pentru că ați apărut, a trebuit să vă urmăresc până aici, să aflui hotelul în care stați și să comunic cele aflate la numărul de telefon care mi-a fost dat. Dacă doriți, vă pot spune cifrele, încercă ea timid să colaboreze.

— Ești drăguță, ne-am descurcat și fără tine. Mai bine spune-mi cine este distinsul tău șef și ce anume meserie ai tu de faci asemenea servicii. Asta în cazul în care nu vrei să ai noi necazuri.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot spune așa ceva, scutură ea din cap a negare. În ruptul capului.

— Atunci, cred că este momentul cel mai propice să ți-l rupem, făcu Mark, mucalit. Începând de la gât, desigur.

— Scuză-l pe șeful meu, se apropie Frank protector de ea, mângâindu-i creștetul și abținându-se cu greu să nu apuce de generoși-i sâni. Dacă nu poți, e-n regulă, nu vrem să-ți tulburăm intimitatea, să pătrundem în micile tale secrete de domnișoară neprihănită și din cale-afară de timidă. Dar avem o problemă, continuă el așezându-se lângă ea și luând-o pe după umeri, dragăstos.

Apoi tăcu, pentru a se convinge că spioana îl lua în seamă.

— Ce fel de problemă? se arată roșcata interesată, poate pentru a mai trage de timp, poate pentru că chiar voia să știe cu ce se zbuciumau cei care o invadaseră.

— Nenea ăsta mare și rău are o nepoțică, reluă Frank. El ține la ea ca la ochii din cap, dacă mă înțelegi ce vreau să spun. Ei bine, fetița a fost răpită de un personaj cu care probabil că lucrează șeful tău. Așa că sunt dator să te previn că, treburile ce țin de secretele tale, fie ele personale ori ba, nu-l impresionează deloc în momentul ăsta. pe zbirul care, din nefericire, mi-e partener. Înțelegi?

— ?!...

— Deși, de obicei, e un tip extrem de sensibil față de bătrâni, femeii, dar mai ales de tot ce poate fi legat de copii, Mark al nostru a devenit dintr-o dată nebun de legat. Mi-e teamă că nu-l mai pot stăpâni, draga mea. Și de aceea, sfatul meu e să verși urgent tot ceea ce știi, pentru că oricum nu o să scapi de el până la rezolvarea cazului. Iar dacă se termină cu bine - asta în cazul în care ne dai concursul pe care ți l-am cerut - s-ar putea să n-ajungi după gratii. Avem noi grijă de asta.

— Este o promisiune fermă? zise tânăra, timid.

— Bineînțeles, altminteri de ce mi-aș fi răcit gura? De pomană?

— În concluzie, ori ne spui acum tot ce știi și ne ajuți să grăbim eliberarea fetiței ori încep să te tranșez, interveni Mark fără menajamente. Și chiar dacă nu-ți pasă acum ce se va întâmpla cu tine, te asigur că o să regreți cât de curând această încăpățănare stupidă și păguboasă. A! Stai că ar mai fi ceva! păru să-și amintească Mark. Dacă ești neinspirată și ne furnizezi informații false ori incomplete, te hăcuiesc chiar și după ce pun mâna pe dobitoc. Pe ce-am mai sfânt!

Și ca să fie mai categoric cu această ultimă amenințare, își scoase din buzunar pistolul și-l puse pe masă, ca să nu-l incomodeze în mișcări. Apoi, de parcă ar fi devenit dintr-o dată extrem de neglijent, omițând că are de-a face cu o femeie periculoasă, bătrânul se îndreptă agale spre toaletă, ca să-i testeze reacțiile.

Înspăimântată de-a binelea, pistriuita nu îndrăzni să schițeze vreun gest nesăbuit pentru a contraataca. Drept urmare, Mark se întoarse imediat cu o forfecuță de unghii, prefăcându-se că admiră modul în care fusese ascuțită.

— Îmi pare rău, spuse el, dar nu am altceva la îndemână. O să te doară puțin, dar pofta vine mâncând, nu-i așa? Ha, ha, ha! Ia uită-te dom'le! Nu mă știam atât de sadic...

Și zicând acestea se apropie de tânără, o apucă de o mână și o strânse în menghina neîndurătoare a degetelor sale.

— O să dureze mai mult până ți-l retez de tot cu chestia asta, dar rezultatul va fi același, mai spuse el, prinzându-i fetei degetul mic de la mână între lamele forfecuței și începând să apese.

Frank era foarte atent să privească reacțiile femeii, pentru a putea stopa la timp acel măcel. Astfel observă că spioana se crispează toată, devine palidă la chip, iar sfârcurile sale uriașe se întăresc ca la comandă. Din nefericire pentru ea, Mark părea să nu glumească deloc. Pielea fină a tinerei începu să sângereze și câteva picături roșii de sânge căzură pe coapsele ei goale, între care Frank nu se

putea abține să nu observe un petec pufos și roșiatic, deosebit de pubian. Cu toate acestea, era convins că Mark nu o să-și ducă amenințarea până la capăt, doar îl cunoștea atât de bine. În consecință, va trebui s-o convingă el pe tânăra și ostatică lor cea apetisantă, după o metodă pe care o exersase de atâtea ori cu succes. Era vorba despre epuizarea fizică și psihică prin sex. Metoda lui preferată cu care nu dăduse niciodată greș până în acel moment. Singurul dezavantaj era că un asemenea procedu de smulgere a informațiilor dura câteva ore, pe care acum nu le aveau la dispoziție. Era foarte important să rezolve cazul în seara aceleiași zile. Altfel spus, lucrau contra cronometru.

— Sau poate că degetul nu contează așa mult pentru o femeie, se prefăcu Mark că descoperă abia acum acest lucru și o apucă cu convingere de nas. Ia să retex eu puțin de-aici!

În acel moment, femeia începu să intre serios în panică și să se zvârcolească, obligându-l pe Mark să se așeze deasupra ei, pentru a-i stăvili elanul. Iar o greutate ca a bătrânului imobiliza și un hipopotam în călduri, așa că tânăra agită singurele părți ale corpului care mai puteau fi mișcate, și anume buzele:

— Nu faceți asta! Mai bine mă omorâți chiar acum!

— Suntem polițiști, nu criminali, o ironiză Mark. Am o altă idee: spune-ne cine e misteriosul tău șef sau locul unde este ascunsă Drew și rămâi cu fizionomia intactă... Mă rog - adăugă el după ce-i privi fața tumefiată -, nu intactă, dar reparabilă. Orișicât...

— V-am spus că nu știu nimic de nici o Drew, se încăpățână în continuare roșcata s-o țină pe smiorcăială. Șeful meu e Scott Pacula, se grăbi ea să adauge, când îl văzu din nou pe Mark apropiindu-se cu foarfeca de nasul ei la care ținea foarte mult.

— Scott Pacula?! se minunară amândoi detectivii în același timp. Șeful serviciului de protecție a Președintelui? vru Frank să se asigure că nu e nici o confuzie la mijloc. Da' știu că masonul se bucură de protecție la nivel înalt, nu glumă. Și tu ce rol ai în toată această urâtă poveste? Le lustruiești bastoanele de ceremonie când nu e nimeni în Salonul Oval sau altceva?

— Sunt ofițer și îndeplinesc un ordin, atâta tot. Probabil că nu voi mai fi, de-acum înainte. Pe lângă faptul că am ratat misiunea pe care o aveam de îndeplinit, m-am și desconspirat. Sunt terminată, adăugă ea cu o durere nedisimulată în glas. Am ratat lamentabil.

— Las' că avem noi grijă să nu mori - o liniști Mark -, dacă se dovedește că nu ne-ai ascuns și altceva. Spală-te și pune ceva pe tine! Plecăm!

— Ce vreți să faceți cu mine? întrebă fata, ridicându-se cu greu și trăgând în grabă un cearceaf pe ea, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că este în pielea goală.

— Ce vreau eu sau ce vrea partenerul meu? o întrebă provocator Frank, aruncându-i o privire poficioasă.

— Nu știu decât că o să stai undeva la păstrare, rămâne să aflăm unde, o lămură Mark. Amice, tu așteapt-o să se îmbrace, că eu cobor să văd ce-a aflat cealaltă despre numărul de telefon. Ai grijă să nu ți-o tragă din nou în barbă!

Bătrânul se îndreptă spre ușă, dar se întoarse, amintindu-și de ceva.

— Și încearcă să nu uiți că nu avem timp de prostii, așa că trebuie să lași sexul pe altădată.

*

Ajunse în hol hotelului, unde o zări pe Ornella, care tocmai închidea telefonul și își revedea notițele pe care le făcuse pe un carnețel. Avea o expresie cam nedumerită pe figură, tot încercând parcă să descifreze un mare mister. Văzută de departe, italianca părea hipnotizată de ceea ce ea însăși scrisese.

— Cred că ai aflat o adresă surprinzătoare, nu? o avertiză Mark de sosirea lui.

— Puțin spus..., bâigui Ornella, cu o voce nesigură. *Mama mia!* Dacă vrei mai multe amănunte, este vorba despre adresa unei case conspirative a serviciului la care lucrez.

— Și ai încremenit de spaimă sau abandonezi operațiunea. Raportezi mai departe?

— Cred că așa ar trebui, dar n-aș vrea să se afle prea curând. S-ar putea să nu mai găsim mare lucru, dacă transpiră vestea. Nu mai sunt sigură de nimic acum.

— Remarcabilă atitudine! se miră Mark. Dar nu crezi că deja s-a aflat, când ai cerut informația?

— L-am rugat pe Gino să nu amintească de favoarea pe care i-am cerut-o. Cred că nu mă va dezamăgi, cum n-am făcut-o nici eu când el a avut nevoie de mine.

— E leșinat după tine, Gino ăsta, nu? zâmbi Mark.

— Mă cere de nevastă de cinci ani, cel puțin o dată pe săptămână, confirmă Ornella, amuzată de perspicacitatea bătrânului. Dar nu la asta mă referam când ziceam că l-am ajutat la rândul meu.

— Să sperăm că e așa, cum spui tu. Mai avem sus o mică problemă. Juna, roșcata sau pistruiata - cum vrei să-i spui -... na, că nici nu știu cum o cheamă!... Trebuie s-o depozitez undeva, înțelegi, la păstrare, până se termină ancheta. N-ai idee unde am putea s-o ținem ostatică, fără să atragem atenția și fără a avea posibilitatea de a striga după ajutor?

— Mai există niște case conspirative, dar nu mai știu cât sunt de sigure acum, în condițiile astea. Și e nevoie de ceva timp pentru a-i facilita intrarea... Ar trebui să trag niște sfori.

— Șeful meu a zis că șeful tău e la dispoziția noastră în totalitate. Nu poți să-l suni, să meargă treaba mai repede?

— Imposibil, e total blocat cu întâlnirea de la Genova a “Celor Șapte” plus Rusia. Ar mai fi o soluție de urgență, ca ultimă variantă, și anume casa mea. E izolată, liniștită, ermetică... Cel puțin anumite camere, dacă nu toate, își păstră Ornella o rezervă.

Mark nu era genul de om care să se formalizeze în asemenea împrejurări, mai ales că, pentru el, munca echivala cu însăși viața lui. Nu putuse face niciodată diferența între sfera profesională și cea intimă, deci nu i se părea ceva anormal ca un ofițer să-și pună casa la îndemâna unora pe care abia îi cunoscuse, pentru a adăposti un potențial pericol social. O asemenea atitudine i se părea de la sine înțeleasă.

— Perfect, spuse, mulțumit că găsisse o soluție în timp record. Trecem, o lăsăm la tine, apoi mergem la adresă, măcar într-o scurtă recunoaștere. Dacă va fi nevoie, luăm ceva întăriri, deși... De obicei, noi nu folosim așa ceva.

Mark se uită la ceas, apoi spre ușa liftului.

— Sper că ăsta micu' nu face iarăși vreo prostie.

— Ce vrei să spui cu asta? se interesă italianca. Îți este cumva teamă să n-o dea în bară? I se întâmplă des amicului?

— Nu foarte des, dar puțin mai devreme tocmai a încasat de la urmărita noastră, care inițial ne-a filat ea pe noi, o scatoalcă de l-a furat somnu'. Cu greu și-a revenit în simțiri.

Parcă pentru a-i liniști pe amândoi, ușa liftului se deschise și Frank își făcu apariția alături de o femeie costumată în port musulman.

— Cine e duduia? se interesă Ornella, puțin nedumerită și chiar lejer iritată. Chiar e spioană? Era clar că nu se aștepta la o asemenea apariție.

— Păi, nu ți-am povestit? E pistruiața noastră sau roșcata, cum vrei să-i spui.

— Și de ce e îmbrăcată ca o nevastă de tuareg, având fața mascată?

— Păi..., s-au cam precipitat puțin lucrurile la un moment dat..., se fâstâci Mark. Ți-am spus că l-a doborât pe Frank dintr-o lovitură și a trebuit să intervin. Din nefericire pentru ea, i-am boțit puțin fizionomia. Chestie trecătoare, nu-ți face griji pentru ea. Trăsăturile nu-i vor fi alterate, iar într-o săptămână, maximum zece zile, o să arate iarăși ca nouă.

— Ha, ha, ha! se distă Ornella, care înțelese perfect ceea ce se întâmplase. Și asta la Roma, cetatea voastră eternă... ha, ha, ha! Ați mascat-o ca să nu se vadă că a-ți caflit-o? Aici, la noi latini, dacă ești puțin învinețită la figură este un semn de glorie. Se cheamă că bărbatul sau amantul te iubește le nebunie, iar pentru asta ai de ce să fii invidiată. Nici vorbă să te înveșmântezi ca o masă de magician. Lumea trebuie să vadă ce adorată ești și să te admire pentru calitățile pe care opinia publică doar le intuiește.

— Asta chiar că n-am știut, se mai destinse Mark. Oricum, să zicem că nu e “puțin”. învinețită, ci “puțin” desfigurată.

— Gata, șefu', îl interpelă Frank, sorbind-o din ochi pe Ornella, de a cărei prezență se bucura cu sinceritate. S-a aranjat treaba? Ai aflat bârlogul canibalului?

— Mai mult, am găsit și un adăpost pentru... Spioana noastră ți-a spus cum o cheamă?

— Erika, și e de origine scandinavă, ceea ce era de așteptat, după...

Dar se opri la timp, pentru că Ornella părea foarte interesată să afle după ce își dădea seama Frank că “era de așteptat”.

— Unde o depozitam? reveni tânărul agent.

— Trecem pe la mine și-o lăsăm acolo. Apoi mergem la bârlog - cum i-ai zis tu -, de fapt o casă conspirativă a Serviciilor Secrete, de existența căreia nu știe foarte multă lume.

— De la șeful pazei de la Casa Albă, la case conspirative din Italia! se amuză Frank în continuare.

Urcară în mașina Ornellei, care demară ca la startul Circuitului de la Monza, smulgând motorului și pneurilor câte un icnet pe măsură. Erika își revenise complet, dar nu îndrăznea să facă vreo

obiecție în legătură cu soarta ei. Pe deasupra, mai era și promisiunea lui Frank. Acesta se angajase să-i facă un masaj reconfortant cu prima ocazie care se va ivi!

Ajunseră mai repede decât s-ar fi așteptat - dat fiind traficul infernal - pe o stradă liniștită, îngustă, cu case relativ noi (dacă judecau după restul orașului), cam de-o vârstă cu primele legende despre Statele Unite. Curtea locuinței ofițerului era plină de verdeață și flori roșii, cu un *patio* pavat cu pietre din *Via del Fuori Imperiali*, pentru că italienii reinvesteau istoria pe unde puteau. În imobil se găseau mai multe apartamente, ceea ce-l îngrijoră un pic pe Mark.

— Crezi că nu va putea alerta vecinii? Casa ta nu pare așa izolată cum am crezut. Iar zidurile astea sunt cam vechi și șubrede. Dacă mă opintesc o dată în ele se dărâmă.

— Nu-s chiar atât de șubrede, dacă au rezistat cinci sute de ani, replică Ornella. Nu te neliniști, stai mai întâi să intrăm și pe urmă ai să te convingi!

— O să ne neliniștim atunci, glumi Frank, încercând să fie spiritual și astfel să cucerească grațiile italienei.

Interiorul părea mult mai spațios decât exteriorul și era în așa fel mobilat, încât cei trei americani se așteptau să dea la tot pasul peste cordoane albastre, care să le interzică apropierea de una sau alta dintre mobile. Parcă erau la muzeu ori la cine știe ce galerie de artă.

— Ești sigură că n-am nimerit într-o expoziție? întrebă Frank, adresându-se gazdei în șoaptă, fără să-și dea seama de ce o face.

— Absolut sigură - zâmbi Ornella -, așa că poți să vorbești pe un ton normal. Nu ne ascultă nimeni. La mine acasă, pereții n-au urechi, dacă mă înțelegi ce vreau să spun...

Trecură prin vreo trei vestibule, placate cu marmură de Carrara străbătută de vinișoare albastrii, și ajunseră în fața unei uși masive, în întregime sculptată.

— Aici o să fie în siguranță, și ea și noi, spuse Ornella opintindu-se un pic când deschise ușa.

Încăperea nu era foarte mare, dar părea suficientă pentru un menaj complet, fiind de fapt un fel de garsonieră, cu o baie pe același calapod cu holurile, placată cu marmură în care se afla o cadă de bronz așezată în mijloc, cu un fel de baldachin deasupra ei. La vederea pretențioasei instalații lui Frank i se treziră brusc toate simțurile. În plus, camera propriu-zisă avea ca principală piesă de mobilier un pat metalic imens, de asemenea cu baldachin.

— Puteți sta liniștiți, zidurile au izolator fonic pe sub marmură, le explică Ornella. Nimic nu se poate auzi din afară. Sau invers.

— Dacă nu sunt prea indiscret, la ce-ți folosește o asemenea încăpere antifonată? vru Mark să știe. Doar nu ai pe undeva pe aici vreun studiou de înregistrări audio.

— Să zicem - roși puțin frumosul ofițer - că aici pot să țip cât vreau, dacă am chef.

— Să zicem că eu aș asculta cu plăcere muzica asta, nu rată Frank ocazia de a o mai provoca puțin pe italiancă.

— Perfect! se trezi din admirație bătrânul. N-avem timp de asta, poate după ce rezolvăm toată treaba. Ai înțeles manevra și ce se va întâmpla momentan cu tine? se întoarse el spre Erika, pentru

a o lămuri. Stai aici cumișică și ne aștepți să terminăm daravela. Dacă ne-ai spus tot ce știai, o să savurezi liniștită ambianța. Dacă nu, îți recomand să te folosești de pereții ăștia de marmură și să te contopești cu ei, ca să scapi de ce va urma.

CAPITOLUL 8

Se întoarseră în centru, la fel de repede pe cât veniseră.

— Mașina o lăsăm aici, spuse Ornella, parcând și oprind motorul. Mai departe ne deplasăm pe jos.

După câteva minute de mers, cei doi se treziră într-un spațiu care îi lăsa efectiv muți. Rostiră în același timp:

— Uragan! fu de părere Frank.

— Cutremur! îl contrazise Mark.

— Forul Roman, explică fata.

De jur împrejurul lor se întindeau numai ruine, semănând mult cu Dresda, după bombardamentul “umanitar” al aliaților.

— Ce se întâmplă aici, în plin centru? se minună Frank. Ce-i aici?

— Multe și vechi, după cum vedeți. Rămășițe din bătrâna noastră glorie: Arcul lui Septimius Severus, Columna lui Focas, templul lui Saturn, al lui Castor și Pollux. N-avem timp acum să vă explic totul în amănunt. Uitați, acolo în spate trebuie să ajungem, spre Colosseum.

Locul era înțesat de japonezi care fotografiau din toate pozițiile, precum și de reprezentanți ai altor multe nații pe care, în lipsa unor accesorii specifice, cei doi nu se mai osteniră să-i identifice după vorbă, după port. Se strecurară printre turiști, până aproape de capătul ciudatului spațiu. În fața lor se iși un fel de bortă, la capătul unei alei străjuite de rămășițele unor coloane. În spate, la câteva sute de metri, se zărea o biserică și un fel de stadion dărâmat parcă de cine știe ce suporterii furioși, după înfrângerea echipei favorite în finală.

— Biserica di Santa Francesca Romana și, în spatele ei, Colosseum-ul. Pe aici trebuie să intrăm.

— În hrubele astea, se strâmbă puțin fizionomia lui Mark, care se temea că va rămâne blocat între ziduri.

— Aici e adresa.

— Locul ăsta are adresă?! se miră Frank. Aici a sunat Erika ieri?

— E un loc foarte sigur, fiind interzis accesului public. Sunt un fel de pivnițe secrete ale împăratului Augustus, chipurile prea nesigure pentru a fi vizitate. Intrați, mai e ceva de mers până la locuința propriu-zisă.

Imediat coborâră câteva trepte, apoi întâlniră o altă ușă, mai nouă decât restul ansamblului și metalică.

— S-ar putea să fie închisă, spuse Ornella.

— Nici o problemă, replică Frank, împingând cu umărul ca să verifice.

Era într-adevăr închisă. Frank îngenunche lângă ea, se scotoci puțin prin buzunare și începu să

manevreze la încuietoare. În mai puțin timp decât i-ar fi luat Ornellei să recunoască ruinele din For, se auzi un clincănit și Frank împinse ușa, care se deschise fără prea mare zgomot.

— Poftiți, vă rog! spuse el curtenitor și bucuros totodată că operația îi reușise.

Înăuntru era un alt culoar ce semăna într-adevăr a pivniță și mirosea la fel. Pe margini străjuiau lămpi slabe de neon, luminând doar atât cât să nu te împiedici în timpul înaintării. La un moment dat, drumul se termina într-un zid. Înainte ca bărbaii să prindă a înjura, Ornella băgă mâna într-o crăpătură și zidul se trase în spate, cât să aibă loc să treacă, la limită, chiar și Mark. După încă vreo douăzeci de metri, ajunseră la un fel de hol imens, din care se căseau mai multe coridoare.

— Măi, să fie! se impacientă Mark. O să ne pierdem în labirintul ăsta. Am văzut eu un film când eram mic.

— Ai fost tu vreodată mic? îl ironiză colegul său, înainte de a se auzi glasul Ornellei:

— Stați liniștiți, știu foarte bine drumul! Intrarea pe care am venit este cunoscută de foarte puțini. Cea obișnuită e pe altă parte. De aici, însă, trebuie să fim extrem de atenți. S-ar putea să dăm peste oameni de pază, dacă aici e bârlogul Dințosului.

Intrară pe unul dintre coridoarele care porneau ca brațele unei caracatițe din holul cel rotund. Înaintară vreo zece, douăzeci de metri în urma Ornellei. Dintr-o dată, aceasta se opri, ținându-l cu mâna pe Frank, aflat chiar în spatele ei. Nu-i spuse nimic, dar începu să gesticuleze în limbajul obișnuit al trupelor speciale. Îi făcu semn lui Frank să se aplece și să privească spre stânga.

În continuarea culoarului se găsea un alt hol, tot circular, însă mai mic decât cel anterior. Acesta arăta ca unul de locuință. Pe jos era aruncată o mochetă roșie, iar în fața lui Frank se găsea un scaun, gen... unul dintre Ludovici și o măsuță similară. Pe scaun moțăia, cu un pistol automat în poală, o namilă păroasă, îmbrăcată într-un tricou de marinar, cu o basma roșie la gât. Un imens tatuaj, reprezentând un trandafir ieșit dintr-un morman de gunoi, trona pe bicepsul stâng, ceea ce trăda înclinațiile filozofice ale matahalei.

Frank îi mulțumi lui Dumnezeu că tipul stătea cu fața spre o altă intrare, probabil cea “oficială”. Își luă inima în dinți și vru să pornească spre el, însă o mână fermă îl apăsă pe umăr. Când întoarse capul să vadă ce se întâmplă, o văzu pe viitoarea lui parteneră de extaz, strecurându-se precum un șarpe spre namilă, ceea ce îi cam strânse stomacul. Nu vedea ce ar fi putut să-i facă malacului o asemenea creatură delicată. Până să apuce să se gândească la unele supoziții, Ornella ajunsese deja în spatele paznicului. Pe tăcute, îl “înțepă” cu degetele mari de-o parte și de alta a gâtului și capul neras al gorilei căzu în piept, malacul fiind copleșit de un somn nefiresc.

Frank văzuse această secvență în multe filme cu experți Kung Fu, dar nu le luase niciodată în serios.

Trebuie să-mi iau un maestru șaolin, altfel o să ajung să mă tem de femei pe stradă, se gândi el, impresionat de eficiența fetei. Măcar să mă învețe câteva procedee de apărare.

Ornella le făcu semn să înainteze, până ajunseră la o altă ușă. Din fericire, aceasta era descuiată. Intrară într-un vestibul, total umanizat de data asta, din care se făceau trei uși și un nou culoar, ca într-

un banal apartament. Două dintre uși erau deschise. Una dădea într-un living-room, unde alte două namile jucau table, mâncând pizza și trăgând, din când în când, cu coada ochiului spre un televizor portabil. În cealaltă cameră se vedea un acvariu imens, în fața căruia se zărea spatele unui fotoliu. Camera părea goală.

Cei trei se găseau într-o evidentă încurcătură. Era probabil ca în cea de-a treia cameră să se afle Drew. Dar, în cazul în care era așa, ea putea fi singură sau sub pază. Dacă era sub pază, un atac zgomotos i-ar fi alertat pe paznici și viața fetei ar fi fost în mare pericol. Dacă ar fi intrat direct în cea de-a treia cameră, era posibil ca tablagii să se sesizeze și să iasă tâmbălău mare, la fel de periculos pentru fetiță. Exista și varianta ca Drew să nu fie aici, dar părea prea puțin probabilă.

Cei trei comunicau doar din priviri. Mark îi făcu semn tânărului să încerce dacă e descuiată ușa, în timp ce el îi ținea în bătaia pistolului pe cei doi mâncători de pizza. Era mai liniștit, după ce se înarmase cu pistolul-mitralieră al leșinatului de la intrare.

Când Mark se pregătea să dea semnalul începerii operațiunii, Ornella le făcu din nou semn să se oprească și le arătă o pată pe zidul din stânga al camerei cu acvariul. Își încordară atenția, pentru a putea străbate cu privirile semiobscuritatea camerei. Da, exista o altă ușă, care dădea în încăperea în care presupuneau că se află fetița. Mark îi făcu semn fetei să încerce.

Semnalul fusese dat. Frank avu noroc: ușa lui era deschisă. Intră încet, în timp ce Mark nu-i scăpa din ochi pe macaronarii din living. Aceștia păreau atât de absorbiți de jocul lor de table, încât Mark avu tendința să-i abandoneze, pentru a intra după Frank. Nici prin cap nu le trecea că ar putea intra cineva peste ei.

În aceea clipă se petrecură mai multe lucruri deodată, care schimbă complet cursul evenimentelor.

În camera în care intră Frank se auzi țipătul unui copil, urmat de o bufnitură puternică și de un foc de revolver. Cum era de așteptat, cei doi cerberi pasionați de zaruri săriră ca puși pe arcuri din fotolii, încercând să-și ia pistoalele-mitralieră sprijinite neglijent de masă. Nu apucară să facă prea multe gesturi, întrucât Mark îi seceră fără ezitare, bucuros că poate să-și ia grija de la ei, pentru a se năpusti în camera de unde se auzise țipătul. Când intră, îl găsi pe Frank stând pe pat și strângând-o în brațe pe micuța Drew, evident foarte speriată și plângând înfundat. În dreptul patului, cu o gaură în cap, zăcea “cerșetorul”, atletul de performanță care le scosese sufletul lui Frank și lui, Scândurică, pe plaja din Los Angeles. Înduișat de scenă, Mark încercă să articuleze câteva cuvinte liniștitoare pentru nepoțica lui, când auzi un alt țipăt, de data aceasta mai ascutit, apoi repede înfundat.

— Ornella, strigă Frank, lăsând-o din brațe pe micuță și repezindu-se spre cealaltă ușă.

— Italianca! strigă în același timp Mark, rotindu-se pe călcâie pentru a se întoarce spre încăperea în care rămăsese colega lor.

Ornella se zbătea furioasă în brațele unui om care o înlănțuise pe la spate. Fotoliul era acum întors cu fața la Mark.

Era o arătare de vreo doi metri, cu brațe vânjoase și o figură de viezure, cu dinții din față

lătăreți și împinși în afară. Era Dințosul.

— Te-ai mișcat mai bine și mai repede decât mă așteptam, zise rânjind evadatul, făcând să lucească o lamă imensă de cuțit la gâtul Ornellei. Asta nu înseamnă că s-a terminat! Putem amâna deznodământul câteva zile. Eu nu m-aș bucura prea tare de faptul că ai găsit-o pe fetiță; nici să nu tragi concluzii greșite, când o să vezi că nu-i lipsește vreun deget. N-am avut chef de chirăieli aici, în beci, de-asta n-am ciungit-o. Aveam totuși de gând să ți-o trimit bucăți, dar timpul nu e încă pierdut.

Mark îl fixă cu țeava mitralierei, spumegând de furie, dar încercând să pară calm.

— Lasă fata în pace, Dințosule, și-ți promit că te dau pe mâna poliției, nu pe cea a morții! Altfel, îți împrăștii creierii prin pivnițele lui Augustus, pe onoarea mea!

— Ha, ha, ha! râse masonul. Povestea cu Augustus ți-a vândut-o micuța care se desfată în brațele mele. Precis a învățat ceva istorie din ghidurile pentru turiști. Aici sunt cele mai glorioase pivnițe din lume, aici a avut loc inițierea primilor templieri, masonii de mai târziu, dacă ai auzit de ei. Se spune că au fost inițiați chiar de Satana, dar de ce ai crede tu asemenea grozăvii, nu? În fond, suntem un ordin pacifist. Ha, ha, ha! *Liberté, Egalité, Fraternité!* Ha, ha, ha!

În momentul acela, când hohotele înfiorătoare ale Dințosului reverberau în tot apartamentul, ușa din dreapta lui se deschise brusc și Frank se aruncă într-un plonjon disperat spre Ornella. Canibalul, însă, nu părea omul care să fie luat de două ori prin surprindere în aceeași zi. Împinse rapid fotoliul din dreptul lui, bătu cu piciorul în podea și acvariul glisă în lateral, permițându-i să se retragă rapid, cu Ornella cu tot, în gaura care se căscase în zid. Zborul lui Frank se sfârși lamentabil în locul în care, cu câteva fracțiuni de secundă mai devreme, se găseau cele două personaje.

Deși sări ca un arc în picioare, nu mai reuși să se strecoare prin deschizătură, acvariul glisând, încet dar ferm, la loc. Înnebunit de senzația de neputință, Frank începu să bocăne cu piciorul în podea, din centimetru în centimetru. Inutil însă. Din spatele acvariului, Dințosul se auzea râzând în continuare. *Liberté, Egalité, Fraternité!* Ha, ha, ha! O să mori pe rând, Mark! O să mori, ascultă-mă pe mine!

Frank se repezi atunci spre cealaltă ieșire, dar mâna lui Mark îl prinse din zbor.

— Calmează-te, tinere! N-ai cum să-l ajungi! Nu acum, în orice caz. Hai s-o luăm pe fetiță și să mergem la hotel. Vom cumpăni ce putem face în continuare. Chiar am niște idei interesante, pe care ar trebui să lucrăm.

*

— Uf! Bine că am rezolvat și problema asta! spuse Mark așezându-se în fața lui Drew și a colegului său. Micuțo, părinții tăi o să ajungă aici mâine și o să te ia acasă. Mă bucur că ai avut încredere că o să vin și o să te salvez, astfel încât nu te-ai speriat de oamenii cei răi. Până mâine, va trebui să stai în cameră, unde te vei afla sub paza unor prieteni de-ai unchiului. E bine așa?

— Unchiule, dar eu nu vrea să rămân iarăși închisă într-o cameră. Vreau să mă joc pe afară, poate să mă plimb, să merg la Zoo, la parcul de distracții, la...

— Ehe, fata moșului, oprește-te! încercă bătrânul să potolească elanul fetei. Unchiul tău e

foarte ocupat să-l prindă pe omul ăla rău care te-a răpit și te-a adus aici, ca să nu mai poată răpi și alte fete în viitor?

Vădit nemulțumită, Drew acceptă să meargă în cameră, însoțită de trei carabinieri.

— Acum, să trecem la necazurile noastre, îl avertiză pe Frank, care părea puțin absent, revăzând mereu în minte secvența în care îl ratase, cu câțiva centimetri, pe Dințos. Avem două femei cu probleme, nu numai una.

— De ce două? întrebă Frank mirat.

— Păi, ai uitat de Erika blocată în casa Ornellei. E drept că poți intra la ea. Cât timp posezi micul tău sesam, nu te împiedici de o ială banală, dar deocamdată nu avem timp de acțiuni umanitare. Avea tot ce-i trebuia, e suficient!. Am vorbit oricum cu Marele Șef, i-am explicat situația și i-am furnizat informația bombă, cu șeful de la Casa Albă. Acum că Drew e liberă, părea să nu-l mai intereseze cazul, ca dovadă a faptului că soarta mea îl îngrijorase sincer, vezi Doamne. A trebuit să-l ameninț cu un scandal mare în presa internațională, ca să obțin de la el promisiunea că va pune să fie verificate telefoanele cu Italia ale lui Scott Pacula. Presupun că Dințosul e furios de scurgerea de informații și o să-l cam bălăcărească pe cel care a făcut-o posibilă. Cu ocazia asta aflăm și noua locație a lui.

— Și dacă îi trece prin minte că l-am localizat cu ajutorul numărului de telefon? se arată Frank neîncrezător. Crezi că mai face și a doua oară aceeași prostie?

— E o mare capcană în care cad cei de teapa lui. Ne consideră niște viermi incapabili să străpungem scutul marilor lor secrete. N-o să-i treacă prin cap că putem monitoriza telefoanele unui asemenea personaj, cum n-o să-i treacă prin cap nici lui Pacula. Important ar fi să se întâmple cum am spus, altfel o să ne ia mult timp până să-l localizăm din nou. Ți-am zis că dorința asta de spectacol și de gesturi teatrale o să-l piardă.

— E defectul organizației. Habar n-ai ce chestii caraghioase fac când sunt inițiați! Tot felul de ritualuri care cică ar fi moștenite din strămoși. Să te prăbușești de râs, nu alta.

— Norocul nostru! Dacă nu ținea morțiș să continue șarada cu bilețelele, n-o filam pe Erika și am fi ajuns cu mult mai greu la el. Ar trebui să ne întoarcem totuși în grote, poate găsim ceva interesant. Nu ne putem rezuma doar la pista cu numărul de telefon.

*

Căzând de acord, ajunseră din nou în grota de sub For. Agenții speciali italieni făcuseră curat, după cum le ceruse Mark, adică luând doar cadavrele și fără să atingă nimic în rest, pentru a nu distruge cine știe ce urme. El a rămas să se ocupe de nepoțica lui. Frank fusese cel care anunțase tot tărăboiul colegilor Ornellei. Cerase discreție în continuare, deși unii dintre ei se înfuriaseră de ceea ce auziseră și voiau să se amestece în operațiune.

— Nu vă e teamă de scandal cu superiorii? Îi întrebuse Frank, încercând să le taie avântul. E evident că tipul se bucură de o protecție specială la nivel înalt.

— Suntem obișnuiți cu genul ăsta de protecție și cu răzbunările care survin de multe ori după

rezolvarea unui caz, îi răspunsese un individ cu o privire placidă, complet neitalienească. Dar când intri în jocul ăsta în țara Mafiei, nu mai judeci pe aceleași coordonate. Amice, vreau să-ți spun că ai tot suportul nostru, în orice întreprinzi. Toată lumea o iubește pe Ornella. Unii dintre noi, poate chiar mai mult decât ar trebui.

— Sunt convins de asta, fusese ultima replică a lui Frank.

Băieții făcuseră treaba în mod profesionist, rapid și fără zarvă.

Acum, în apartamentul unde muriseră trei oameni în câteva secunde, nimic nu părea să se fi întâmplat vreodată. Începură să cotrobăie în camera cu acvariul. Locul nu dădea impresia să fi fost locuit de multă vreme. În dreptul acvariului, o ușă mascată, de culoarea zidului, ducea spre sala de baie. Un duș, o chiuvetă, un dulăpior gol.

— Nu înțeleg... înseamnă că nu locuia, totuși, aici... Nu se poate să nu lase nici o urmă. Doar a plecat în grabă, nu și-a făcut bagajul, nu-i așa? se miră Frank. Tu ai găsit ceva? strigă la Mark, care se afla în living.

— Absolut nimic interesant. Resturi de pizza... Delicioasă, de altfel. De unde or fi luat-o? răspunse bătrânul, cu gura plină. Aș mai cumpăra vreo douăzeci.

Găsise timp să înfulece ceva, dacă tot se afla într-o încăpere cu urme de mâncare în ea.

— Ar trebui să descoperim totuși mecanismul care face acvariul să gliseze. Agenții italieni habar n-aveau de așa ceva și nici nu știau ce să caute. Se pare că nici bandiții nu cunoșteau toate secretele încăperii.

— Nu e rea idea, dacă spui că nici chiriașii nu știau nimic, zise Mark apărând în pragul ușii cu o figură gânditoare. Trebuia să mă anunți mai devreme. Eu am crezut că ai găsit trapa.

— Nici nu m-a interesat. Oricum, nu puteam să-l găsesc acolo pe Dințos, nu? Probabil că era ceva în stilul zidului fals pe care-l știa Ornella. Acum... Dacă mă gândesc mai bine...

Și amândoi se repeziră în camera de alături, începură să caute înfrigurați pe podea un semn care să amintească măcar de un buton secret. După o jumătate de oră de cercetat centimetru cu centimetru, de ciocănit în fiecare careu al parchetului, Mark cedă primul și se trânti în fotoliul care îl ascunsese pe Dințos de ochii Ornellei. Din cauza greutateii noului ocupant și al elanului pe care acesta îl avusese când se aruncase în el, fotoliul alunecă pe roți într-o parte.

Mark rămase îngândurat. Ceva nu-i mirosea bine în aranjamentul din cameră, însă nu putea să-și dea seama ce anume.

— E ceva în neregulă cu odaia asta, nu crezi? spuse el. Ceva ciudat, anormal, nu ți se pare?

— Nu, răspunse Frank uitându-se mirat în jurul lui. E... o gaură în zid pe care nu o putem vedea... în rest... nu, nimic. Ce să fie anormal?

Mark se ridică și se îndreptă din nou spre locul în care stătuse câteva ore mai devreme, față în față cu Dințosul.

— Hai să ne amintim cum a scăpat. Să reconstituim fiecare mișcare a lui. Deci, eu eram postat aici, cu pistolul îndreptat spre moaca lui. Dințosul stătea cu fața la mine și cu spatele la acvariu...

fotoliul, în stânga. Ia stai așa! Unde era fotoliul, exact, când am intrat noi aici?

— Unde e și acum. Unde să fie?

— Nu, nu putea fi așa, pentru că eu când m-am așezat în el s-a deplasat puțin spre zid, în dreapta, dacă stai cu fața la acvariu. N-ai fost atent, pentru că locul actual nu diferă foarte mult de cel inițial.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi? îl privi suspicios Frank.

— O să înțelegi imediat, spuse Mark revenind lângă fotoliu. Vreau să observi că nu e unul model nou, de birou, cu o tijă pe care se găsește la un capăt scaunul, locul de șezut și la celălalt capăt un “miriapod” cu mai multe roți, nu?

— De acord, zise Frank. E un fotoliu fără tijă, pătrat, drept până în podea. Atipic, recunosc, dar nu o raritate. Am mai văzut genul ăsta de jilțuri.

— Dar noi l-am tratat ca pe unul clasic și cred că aici am greșit. Fii atent, ți-amintești ce mișcări a executat Dințosul, ca să facă acvariul să gliseze?

— A apăsător, adică a bătut cu piciorul în podea.

— Asta a fost a doua mișcare. Prima a constat în împingerea fotoliului, foarte tare chiar.

Și Mark se așează pe locul unde stătuse Dințosul, împingând cu putere. În mod normal, impulsul pe care îl primise scaunul ar fi trebuit să-l deplaseze până în perete, pentru că Mark împinsese cu toată forța. Însă fotoliul alunecă puțin înspre zid, apoi se opri fără nici o justificare.

— Aașa! zise Mark. Una la mână. Țasta nu-i de capul lui aici, ai văzut? S-a oprit. Ceea ce mi s-a părut cel mai ciudat a fost faptul că atunci când am intrat noi în cameră, fotoliul era exact în fața acvariului, de unde Dințosul admira probabil peștii, deși, e clar, când a ieșit l-a împins, mutându-l locul. Rezultă că fotoliul vine singur la loc, fiind acționat de vreun arc. Cel puțin așa cred eu.

— Poate l-au mutat băieții care s-au perindat pe-aici, încercă Frank o altă explicație.

— Tot ce-i posibil, dr. Watson, dar eu nu cred că asta este explicația reală. Nici nu aveau ce să caute pe-aici, nu aveau nici un cadavru de ridicat și le-ai spus clar să se atingă de cât mai puține lucruri. Încă una la mână. Următoarea: dacă fotoliul a culisat, glisat, mutat - în fine, cum vrei să-i zici acestei mișcări - la loc, înseamnă că noi am cercetat podeaua fără să ne uităm sub fotoliu, pentru că în subconștientul nostru am păstrat imaginea unui loc gol în care Dințosul a apăsător cu piciorul, nu unul acoperit de fotoliu. Deoarece am considerat fotoliul ca fiind unul clasic, sub care poți vedea, când el împiedică, de fapt, privirea să cerceteze podeaua aflată dedesubt. Ia uită-te acum, vezi ceva, tinere?

Frank era destul de neîncrezător în raționamentul lui Mark, însă îngenuche și începu să caute cu atenție un indiciu. Nu avea nici un rost să-l enerveze pe bătrân cu opoziția sa, care și așa nu s-ar fi bazat pe ceva concret. Privi cu mare atenție podeaua, se ridică în picioare și bătător cu călcâiul. Immediat acvariul începu să culiseze, ceea ce-l lășă mască.

— Extraordinar! Bravo, șefu’! Tot timpul te legi de lucruri fără importanță și deslegi misterul cât ai zice pește. Sau cât ai zice rechin, că a durat ceva timp, n-a mai fost vorba despre ceva spontan. Felicitări, e bine că și de data asta chiar ți-a mers! Da’ poți să-mi spui și cum vine fotoliul la loc?

Mark îl trase repede pe Frank pe deschizătura care se căscase în zid și pe unde o ștersese canibalul.

— Sunt două variante. Prima ar fi aceea că acvariul glisează la loc automat, după un răstimp destul de scurt stabilit de proiectant. Stai așa!

Așteptară cam treizeci de secunde, însă nu se întâmplă nimic, ceea ce era puțin probabil, pentru că ușa s-a blocat imediat în urma Dințosului... Uite că nu se închide singură!... Ori e un mecanism pe aici, care închide ușa și trage fotoliul la loc, pentru a ascunde pedala pe care trebuie să apeși. Ai văzut că fotoliul nu este atât de mobil pe cât s-ar cuveni, explică Mark, în timp ce căuta, cu ajutorul unei lanterne, un mecanism care să închidă ușa. Deci e ținut cumva și manevrat de un mecanism. Ce naiba, așa ar trebui să fie. De ce nu gădesc nimic? Trebuie să fie ceva ascuns pe aici.

— Poate că nu se distinge cu ochiul liber, dacă e un mecanism secret, începu și Frank să formuleze aceleași concluzii ca și profesorul său. Nu ai observat cum era și la cealaltă ușă secretă, pe care a activat-o Ornella? Pur și simplu cunoști locul secret, nu-l vezi, spuse Frank și apăsă cu mâna stângă, centimetru cu centimetru, pe zidul de lângă ușă. Dințosul ținea ușa cu mâna dreaptă. Așa! Ba nu, cu mâna stângă o ținea, căci în dreapta avea cuțitul cu care o amenința pe italiancă. În concluzie, în dreapta trebuie să fie mecanismul, deduse el, începând să apese pe cealaltă parte a ușii. După câteva încercări, ușa culisă încet și sigur la loc, spre bucuria ambilor agenți.

Încă o problemă fusese rezolvată, iar aceasta necesitase puțină fantezie și un minimum de efort. Ca pe vremea lui Sherlock Holmes.

— Cum spuneam, conchise Frank. Habar n-am care e locul din care s-a declanșat mecanismul, dar bine că l-am putut acționa. E la fel cu restul zidului, n-ai cum să-ți dai seama unde apeși. Cred că e o chestie digitală, ceea ce înseamnă ori că e o treabă nouă, ori că e actualizată. În fine, asta am rezolvat-o! spune el ușurat, rotind privirea pentru a observa mai bine locul în care se găsea. Acum ce facem?

— Cercetăm foarte atent podeaua, inclusiv în apropierea peretelui. Poate i-a căzut ceva pe jos când a tras-o pe fată după el. În fond, ea se zbătea, nu? Apropo! Cât e ea de agilă și pregătită în lupta corp la corp, oare de ce n-o fi reușit să scape de Dințos? Dacă stau bine să mă gândesc, ar fi putut foarte bine să-l culce la pământ cu o lovitură din alea, fulgerătoare.

— ?!...

Cum nici unuia nu-i veni vreo idee în legătură cu ultimul semn de întrebare, începură să "mature" culoarul cu fasciculele lanternelor. După câțiva metri, Mark lovi cu piciorul un corp solid. Îndreptă lanterna și la lumina ei zări o simplă cutie de chibrituri. Se aplecă și o ridică, citind inscripția:

— Hotel Napoleon, patru stele, Piazza Vittorio Emanuele II, 105, tel. 06/4467264. Iacătă! se bucură el ca un copil. Nici nu mai avem nevoie de telefoanele de la Scott.

— Hai, șefu', că-i prea de tot! l-a căzut din buzunar chiar adresa pe care o căutam, așa, nitam-nisam... Dă-o naibii de treabă, că prea-i ușoară! Nu ți se pare că psihopatul ăsta ne dă mură-n gură? Dacă e o pistă falsă? se arată neîncrezător Frank. Prea mi se pare totul, de la vreme, prea simplu. E

drept că misterele ni se dezvăluie atunci când nu ne mai sunt de nici un folos, dar totuși e prea simplu. Bate la ochi.

— Eu știu?! O fi și după norocul omului sau poate că indiciul cutiei de chibrituri îl datorăm Ornellei. Știi bine că fata nu e nici pe departe slabă de înger. E posibil ca ea să fi reușit să-i extragă chibritele din buzunar, în încercarea de a ne lăsa vreun semn, vreo cale de urmat. De fapt, eu sunt aproape sigur că așa s-au petrecut lucrurile. În fond, altă pistă oricum nu avem. Trebuie să mergem pe asta, fie că și Dințosul vrea asta fie că nu.

— Atunci, să mergem la hotelul ăsta și mai vedem noi. Dăm și un telefon la șeful ăl mare, ca să afle că încă suntem în viață și îl mai împingem puțin de la spate, ca să nu ne uite.

— Ne întoarcem sau vedem unde iese tunelul ăsta?

— Să mai pierd timpul acum, încercând să găsesc modalitatea de a intra, după ce abia am ieșit din catacombe? Nici vorbă! Mergem pe ăsta până la capăt! Acum ori niciodată, vorba francezului...

CAPITOLUL 9

Coridorul se sfârșea, după un drum destul de lung, într-o stație de metrou, de fapt în dreptul unui astfel de amplasament. Trebuiră, spre uimirea celor din stație, să meargă un pic pe șine și apoi să se urce pe peronul înalt, ceea ce pentru corpulentul Mark se *dovedi* destul de greu, cu tot ajutorul partenerului său.

— Fiți amabil întrebă Frank pe un bătrânel care îi privea ca pe o apariție extraterestră - ce stație e aici?

— Colosseo, băigui stupefiat bătrânul, mirat la culme că tânărul acela ciudat vorbea limba lui natală.

Mirarea oamenilor se datora, probabil, faptului că asemenea apariții nu erau foarte obișnuite în stațiile de metrou ale Romei. Doi străini venind în locul metroului... așa ceva nu se întâmpla zilnic nici în celelalte metropole ale lumii. Era ceva de povestit, un fapt cu totul ieșit din comun, cu alte cuvinte.

— Deci, Dințosul se baza pe o cale de retragere excelentă, cu excepția urcării pe peronul pe care nu-l putea escalada neobservat, conchise Frank.

— Asta am făcut-o noi, că nu știm locul, amice. Sunt sigur că Dințosul avea o variantă mai elegantă de a ajunge în același loc. Sunt convins că pe lângă hotelul ăsta e o altă gură de metrou. Pui prinsoare?

— Mai lasă-mă, șefu', cu prinsorile astea! Nu știu ce te-a apucat de la o vreme, de tot vrei să facem pariuri. Ai dat cumva în patima jocurilor de noroc sau ce?

— Asta e o altă discuție - se eschivă Mark - despre care nu prea am chef să discutăm acum. Mai bine hai să mergem la hotelul ăla blestemat!

Ajunseră într-un sfert de oră la stabilimentul corsicanului, care, așa cum prevăzuse Mark, era amplasat într-o piață unde exista o gură de metrou.

— OK, șefu', iar ai avut dreptate! recunosc Frank. Sunt convins că asta și voiai să auzi din gura mea. Dar de ce te-ai gândit la așa ceva?

— Uiți mereu că ăstora nu le place lumina. Persoanelor cu adevărat importante, vreau să spun. Restul, cei cunoscuți, sunt bălării - doar executanți. Ți s-a spus că șobolanii, nu lucrează la lumina zilei și se ascund prin cotloane. Era de așteptat ca mijlocul lui preferat de transport să fie metroul. De altfel, nici nu avea prea multe motive să iasă la suprafață foarte des. Poate că i-a fost frică să nu fi dat poza lui la patrulare, cum am făcut în New York.

Ajunseră la recepție, unde Mark arătă fotografia lui Giovanni, spunând că sunt veri după mamă.

— Signor Collovati! Bineînțeles că îl cunosc. Un om foarte cumsecade. A plecat acum câteva ore, însoțit de o femeie superbă. Dar superbă cu adevărat, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun. Una de să-ți lași nevasta și să-ți bați copiii pentru ea. Bănuiam eu că plănuiește ceva mare! Nu prea stătea

prin cameră și chiar mă gândeam ce-o tot pune la cale?! Mi-a plăcut tipul.

Mark devenise furios și depunea mari eforturi ca să nu arate acest lucru. În fond, pe bărbatul din fața lor nu-l obligase nimeni să vorbească. Așa erau italienii, gata oricând să pălăvrăgească, indiferent de subiectul discuției.

— A plecat! se prefăcu Frank uimit din cale-afară. Surprinzător! Îmi fixează întâlnire aici, vin tocmai din Los Angeles și el pleacă... Nu-mi vine să cred! Cumsecade om, fără îndoială, nici eu nu pot susține altceva. A spus cumva, din întâmplare, încotro a apucat-o?

— Nu, domnule. Părea foarte grăbit. A plătit camera cu generozitate și s-au urcat într-un taxi.

— I-auzi! Tu i-ai chemat taxiul sau a luat unul din fața hotelului?

— Nu, domnule, mașinile nu au voie să parcheze mult timp în față. I-am chemat eu taxiul. Am apelat chiar la un prieten de-al meu. Știți, când am văzut ce generos e domnul, m-am gândit să dau o mână de ajutor unei persoane apropiate. N-am procedat corect?

— Ba da, foarte frumos din partea ta! aprecie Mark și-i întinse o hârtie de o sută de dolari. Crezi că poți să-l chemi să ne ducă și pe noi undeva?

— Ooo! Domnul e și mai generos, se cunoaște că sunteți prieteni sau rude, cum spuneți. Bineînțeles că se aranjează! În două minute e aici!

În așteptarea taximetristului promis, agenții se așezară pe două scaune înalte și scrutară împrejurimile. Mark, pentru a depista de unde venea un aptisant miros de mâncare. Frank, pentru a trece în revistă formele femeilor care se perindau prin holul hotelului, gândindu-se ce i-ar face fiecareia dintre ele. Dacă i-ar face...

— Se pare că deocamdată nu mai e așa de atent să-și acopere urmele - spuse Frank— și nici să ne urmărească mișcările.

— Mi se pare oarecum normal. A ratat partea asta din plan și o să se dea la fund o vreme, până încropește altul. Probabil nu mizează foarte tare pe ostaticul actual. Așa că trebuie să încerce altceva.

— Acum e destul de vulnerabil, de acord, nu te contrazic. Pe de altă parte, poate că se gândește că ești prea ocupat cu fetița ca să-l mai urmărești. Și destul de mulțumit că ai eliberat-o.

— Chiar așa naiv nu cred că e, se arătă Mark neîncrezător în această variantă. Bănuiește că sunt pe urmele lui, de aceea va părăsi Roma, cel puțin pentru moment. Apoi, ar putea pleca chiar și din Italia. Mă tem sincer pentru soarta Ornellei și chiar pentru cea a taximetristului care, uite, întârzie nepermis de mult.

— Ai dreptate! De italiancă nu se poate folosi prea tare, iar taximetristul îi poate dezvălui destinația. Chiar dacă nu își închipuie c-o să găsim hotelul așa de repede, e evident că, mai devreme sau mai târziu, o să dăm de el.

Se îndreptară către recepționarul care suna disperat în căutarea prietenului său.

— Îmi cer scuze, domnilor, dar nu reușesc să dau de Roberto. Nu știu ce-o fi cu el și nu vreau să vă întârzii. Voi încerca să chem pe altcineva.

— Bine, îmi pare rău pentru prietenul tău, spuse Mark, dar recepționarului nu înțelese adevărata

gravitate a cuvintelor sale. Pot să dau înainte un telefon personal? îi ceru Mark, uitându-se cu subînțeleas la el.

— Bineînțeles, domnule, înțelese acesta aluzia, îndepărtându-se.

— Ai luat și tu un număr de telefon, ceva, de la băieți? îl întrebă Mark pe colegul lui.

Acesta avea deja pregătită hârtia pe care notase numărul “placidului” Alberto și i-o întinse bătrânului.

— Alo, signor Alberto, sunt Mark Sinclair, colegul lui Frank Cooper. Exact! Bănuiesc că Giovanni a mai făcut o victimă. E vorba despre un șofer de taxi, cu care a călătorit acum aproximativ două sau trei ore. L-a luat de la hotel Napoleon. Nu contează asta. Vă rog să vă interesați dacă s-a semnalat vreo victimă, în caz că nu, cercetați taxiurile din gări și aeroporturi și dați-mi de urgență un semnal. Aștept cu nerăbdare! Da, acum mă aflu la hotel.

După cum bănuiseră, Dințosul lovise din nou. Îl găsiseră pe șoferul de taxi lângă aeroport, având beregata tăiată. Surprinzător de grăbit și de neglijent, canibalul se lăsase văzut de personalul aeroportului, care-i reținuse fizionomia. Poate că acest lucru se datora și agentei Ornella care îl însoțise, fiindcă frumoasa fată atrăgea atenția pe oriunde trecea. În Italia există la orice colț de stradă sau prin sălile de așteptare câțiva bărbați a căror singură ocupație e să privească după femei. Iar cum Ornella era de o frumusețe răpitoare, Dințosul nu ar fi putut trece neobservat nici dacă ar fi mers pe burtă și cu o mască pe mutră. O altă grijă a italienilor - mari amorezi, fără îndoială - este preocuparea pentru însoțitorul doamnelor frumoase. Se fac tot timpul comentarii, pronosticuri privind ocupația și motivul pentru care o femeie superbă ar putea fi văzută în compania unuia sau altuia dintre bărbați. Ba chiar și pariuri.

— Bineînțeles că l-am văzut, mai ales pe însoțitoarea lui, spunea un domn a cărui însărcinare era să asigure călătorii cu cărucioare pentru bagaje. *Mamma mia, che bella creatura!* se extazie macaronarul, sărutându-și, cu ajutorul unor buze țuguiate la maxim, vârfurile degetelor împreunate. *Una vera donna!* Am făcut chiar pariu cu Enzo, băiatul de la *check-inn*, că nu e fericită cu tipul ăla și că își dorește de mama-focului un amant. Nici dinții lui nu erau fericiți în gura aia hidoasă. Doar am văzut cu ochii mei cum încercau să-i fugă din gură! mai încercă bărbatul un spirit de glumă.

— Plecau la Genova, preciză cel care răspundea la numele de Enzo, foarte încântat de întrebare. Dar pot confirma și eu că tipa nu era fericită cu el, își dădu tânărul cu părererea, pe un ton confidențial, fără să i se fi cerut acest lucru. Da, da! Se vedea clar din ochii ăia ai ei, atât de frumoși și totodată de triști. Chiar mi s-a părut, la un moment dat, că din stângul i se scurge o lacrimă. Ce mai, fata suferea, vă spun eu! Zbirul o ținea strâns lângă el, de parcă i-ar fi fost frică să nu fugă. N-are viață bună cu el. Eh banii! Ce nu fac banii din om, mai ales din femei! Da' pe urmă le pare rău că și-au distrus viața. Așa se întâmplă mereu.

— Las' că dacă n-ar fi ele așa bolnave după bani, cine ne-ar mai convinge pe noi să muncim, nu, Enzo? se simți dator băiatul de la bagaje să intervină.

— Asta cam așa e! fu de acord acesta. *Money makes the world go round*, nu așa spuneți voi,

americani... He, he! da' pe ei, pe bani, cine îi învârte, he? Aud?

Cu durere în suflet, cei doi detectivi trebuiră să se despartă de veselul cuplu, lăsându-i să peroreze în continuare pe diverse teme, în așteptarea călătorilor.

— Aștia nici n-au nevoie de aer condiționat în case, șefu', spuse Frank. La cât dau din mâini când vorbesc...

— Hai să vedem când avem primul avion spre Genova și s-o ștergem într-acolo! Mare prostie a făcut individul, să care o asemenea femeie după el prin Italia. Dacă avea două capete și trei picioare n-ar fi ieșit mai mult în evidență. Și nu înțeleg de ce nu-i dă drumul?! De fapt, cred că asta e norocul ei. Vie nu o s-o lase în orice caz.

Din păcate, nici un avion nu pleca în următoarele ore spre Genova. Frank trebui să facă apel la toate tacticile lui de cuceritor, pentru a convinge o italiancă, puțin cam mustăcioasă pentru gusturile lui, să-i dezvăluie un pont. Un avion pleca în câteva minute spre Tirana și făcea o escală la Genova pentru a încărca nu se știe ce chestie importantă. Dar era o treabă al naibii de secretă.

Cu o promisiune fermă de a lua cina împreună într-una dintre serile următoare, pe terasa restaurantului Les Etoiles, cel mai bun loc pentru a vedea Roma - cum îl asigurase tânăra -, agenții obținură două bilete *in extremis*.

*

— Ei, șefu' - spuse Frank când aterizară la Genova -, acum ce facem?

— Să dăm un telefon, ca să vedem dacă n-are ăl Bătrân ceva pentru noi. Sper că s-a trezit până la ora asta.

— Eu zic să ne cazăm la vreun hotel mai întâi. Oricum, nu cred să rezolvăm chiar astăzi treaba și va trebui să dormim undeva. Putem telefona oricând, adăugă tânărul, arătându-i partenerului său telemobilul prins de centura pantalonilor.

Cu toate că Mark era foarte grăbit, trebui să accepte că era cea mai bună variantă, așa că făcură toate formalitățile și se instalară într-un hotel aflat în centrul frumoasei metropole.

Convorbirea cu Robert O'Neill de mai târziu nu schimbă foarte mult datele problemei. Se părea că Dințosul nu fusese dornic să-l mustre pe Pacula, cel puțin nu până în acel moment. Nici un apel nu se înregistrase pe telefonul acestuia din urmă.

Era clar, cei doi aveau nevoie de un localnic, pentru a se apuca să găsească acul în carul cu fân. Așa că luară legătura cu Alberto, rugându-l să le dea un om de legătură, cineva care avea acces la baza de date a poliției din Genova și cunoștea orașul.

— Nici o problemă, îi asigură Alberto. Maximum într-o oră o să vină cineva la hotel și vă va oferi tot sprijinul de care aveți nevoie. Mă bucur că ați sunat! Nu știam unde pot să dau de voi. Am scormonit puțin prin niște dosare mai vechi care, dintr-un motiv care-mi scapă, sunt considerate strict secrete. Astfel am aflat că numitul Giovanni Vertelucci are sau, mai bine zis avea, o soție la Genova. Nu știu dacă asta vă ajută cu ceva și dacă ar avea vreun motiv să ia legătura cu ea, având în vedere că sunt despărțiți de vreo cincisprezece ani. S-ar putea, însă, să nu fie întâmplătoare alegerea pe care a

făcut-o și anume aceea de a se da la fund o vreme, chiar în Genova.

— *Mille grazie!* se bucură Mark la auzul acestei informații. Măcar nu bâjbâim ca orbul prin Gaza. Dacă îmi spui cum se numește și-mi dai adresa, vom merge - după ce luăm masa și ne întâlnim cu colegul tău - să-i facem o vizită duduii. Poate iese ceva din chestia asta. N-ar fi rău!

— Fosta lui soție se numește Angela Bodocanti, dar adresa nu cred să mai fie actuală. De fapt, sunt sigur că nu mai e actuală, pentru că acolo s-a înălțat un supermarket, dacă îmi amintesc eu bine, de când am fost anul trecut la Genova. Dar asta n-o să fie o problemă. Vorbiți cu Marco, colegul meu, iar el va face rost de adresă, apoi vă va conduce acolo. Puteți avea o încredere totală în el.

Pentru cei doi detectivi începuse să nu mai fie atâta ceață în jur, așa că puteau, în sfârșit, să se gândească la mâncare.

Numai să nu fie tot femeie noul nostru partener, își zise bătrânul, dar alungă repede această posibilitate din gând. Ce-i drept, n-am auzit până acum ca o reprezentantă a sexului frumos și inteligent - cum vor ele că creadă - să se numească Marco.

Pentru a nu regreta că au fost în Italia și nu au mâncat specialitățile locale, cei doi se hotărâră să încerce rețetele specifice în *trattoria* aflată la parterul hotelului. Până la sosirea genovezeului și așa nu aveau ce face. Pentru Frank o *pizza grande capriciosa* era de ajuns. Dar Mark decise că era mult *prea* păcat să nu guste toate specialitățile localului. Acest lucru îl făcu pe bucătarul-șef să ajungă repede în al nouălea cer. El aprecia oamenii ce știau că mâncarea e bună mai ales când e îngurgitată în cantități industriale. Din cauza asta și cântărea peste 150 kg.

Din păcate, însă, pentru pofta de mâncare a lui Mark și pentru renumele restaurantului, Marco ajunse ceva mai repede, așa că bătrânul trebui să renunțe la *antipasti*, tocmai când doar ele mai rămăseseră neîncercate.

— Înțeleg că ești tizul meu, spuse Mark, la vederea tipului mic și burduhănos, care își ștergea în permanență cu o batistă chelia transpirată. Cred că și semănăm puțin, nu, Frank?

— Chiar o să-mi fie greu să vă deosebesc dacă stați jos, îl ironiză Frank pe șeful său, care era mai înalt cu două capete decât tizul.

— Asta nu contează, strigă vesel Marco, atâta timp cât nu faci dragoste în picioare. Dar nu vă deranjați de la masă, încep eu să saliveze la vederea meniului supraîncărcat din fața celor doi. Ați apucat să mâncați sau luăm niște spaghetti împreună? Îl cunosc pe bucătar și îl pot ruga să ne prepare ceva deosebit, porții triple, și să ne facă o reducere substanțială la nota de plată.

— Noi am terminat paste și pizza, iar eu doream să gust puțin din antipasti, dar mă tem că avem multe de făcut. Presupun că ai apucat să mănânci ceva pe ziua de azi.

— E drept, doar că niciodată nu-i destul, nu? se distrah el, bătându-se cu palma peste burta rotundă ce-i acoperea cureaua în totalitate. O siluetă ca a noastră nu poate fi întreținută doar cu apă. Dar mai bine spuneți-mi ce-ar fi de lucru?

În câteva minute îi explicară pe scurt elementele pe care acesta trebuia să le cunoască, pentru a le putea fi folositor. Bineînțeles că îi cerură să o localizeze pe fosta nevastă a Dințosului, ceea

ce Marco purcuse urgent să facă, cu ajutorul unui laptop pe care îl conectă la internet cu ajutorul telefonului mobil.

— Ia uite, șefu', că nu semănați chiar așa tare, îi atrase Frank atenția colegului, renumit pentru alergia pe care o avea față de toate lucrurile care trebuiau să fie băgate în priză: Și Marco folosește tehnică de ultimă oră...

— Totuși - nu se lăasă el complet învins -, dacă n-ai "nas", degeaba dai din degete pe porcăriile alea de taste. Informațiile vitale n-o să le găsești pe internet, de asta poți fi sigur. Dacă vrei, facem și o prinsoare.

— Foarte probabil, dar adresa mândrei am găsit-o, îl întrerupse genovezul. Eu zic să mergem cât mai repede la ea, până nu pleacă de acasă! Mai e puțin și vine vremea ieșirii la promenadă, *il giro*.

— Asta e o activitate de masă, aici? Ce mai obiceiuri aveți și voi?!

— Absolut, dădu Marco cu toată convingerea din cap, asudând și mai tare. Doar dacă e paralizată ar putea sta în casă vara, după ora 10.00 seara. Deși zilele astea e un miting al Grupului "Celor Șapte" în oraș și e mare nebunie cu protestatarii antiglo-balizare. Zonele din centru precis sunt blocate accesului public. E și șeful vostru pe aici pe undeva.

— Robert, la Genova? rostiră amândoi la unison.

— Robert? Nu știi cine e, dar eu mă refer la șeful cel mare, la președintele vostru. Nu înțelegeți?

— Hopa-hopă! se luminează Mark. Ia uite încă un motiv pentru care s-ar putea afla aici Dințosul! Poate că vrea să aibă o întâlnire între patru ochi cu Scott Pacula. Sunt curios câți ochi vor mai... vedea după aceea, dacă o asemenea posibilă întrevvedere va avea loc?!

— Și plăcerea pe care o are Dințosul, de a te obliga să faci o declarație publică în direct pe Rai Uno, capătă un alt înțeles, deduse Frank. Cred că nici nu dorea s-o faci în State, ci aici, în peninsula Iberică. Așa se mai leagă lucrurile. Da, da, se mai leagă... De-aia te-a atras în Italia, profesore! Pentru spectacol. Știi cât de mult ține el la asemenea manifestări. Ar fi posibil ca Scott să aranjeze ca președintele să urmărească știrile și să afle, în direct, despre „nevinovăția“ lui Giovanni, zis canibalul pe nedrept. Tot el i-ar fi explicat, ca din întâmplare, întregul caz. Nu ca un prieten al Dințosului, desigur, ci ca un om de bine al țării noastre, care a auzit totul „din întâmplare“ în urmă cu trei ani, când l-ai închis pe bietul nefericit. Parcă se mai leagă, nu-i așa?

— Înseamnă că bestia asta e mai mult vicleană decât teatrală, iar riscurile pe care și le-a asumat - de dragul spectacolului, cum credeam eu - au fost mult mai pragmatice.

— Bravo, *ragazzi!* se bucură sincer Marco de schimbarea de atitudine a americanilor. Sunt încântat că v-am fost de ajutor, chiar și fără să vreau, în problema asta. Parcă v-a mai venit sufletul la loc, nu mai arătați amândoi ca niște stafii. Ar merge un Chianti, nu credeți? Eventual niște carbonara lângă ei?

— Acum nu avem timp pentru așa ceva. Mai ai puținică răbdare! După ce vorbim cu ex-doamna Vertelucci, poate vom avea vreme să ciocnim un pahar. Nu spuneai c-o putem pierde dacă nu ne grăbim?

Plecară înghesuiți într-un Fiat Seicento, până la domiciliul fostei doamne... dințoase. Aceasta locuia într-o clădire ca a Ornellei, cu o curte interioară micuță și cu mulți italieni gălăgioși în fiecare apartament.

— Ce se întâmplă aici? se sperie Mark de zgomotul infernal care năvălea în curticică din dreptul fiecărei ferestre deschise. A luat foc ceva, e inundație, a fost vreun atentat terorist în zonă?

— Nu înțeleg, făcu Marco o mină nedumerită. La ce te referi?

— Nu auzi strigătele astea disperate care vin de peste tot?

— A, astea! zâmbi mucalit italianul. Nu v-am spus că întreaga suflarea se pregătește să iasă la plimbare, ca să se răcorească după căldura de peste zi? Așa sună pregătirile aici. Uitați, asta e ușa!

Le indică celor doi o ușă masivă, care avea în loc de sonerie un artefact din fier masiv, în formă de cap de leu, din nasul căruia ieșea un inel solid folosit pentru bătutul în ușă.

— Și când te gândești că astea sunt chiar originale, oftă cu invidie Frank, mare amator de anti-chități dar tare nepriceput. Mă lăsați pe mine să bat?

La gestul curtenitor lui Marco, Frank prinse cu tandrețe inelul îmbătrânit de trecerea secolelor peste el și, cu oarecare durere în suflet, îl izbi de două ori cu forță în suportul metalic de sub el. Prima prezență pe care o auziră în spatele ușii fu un lătrat obraznic și insistent, urmat de zgomote înfundate, produse probabil de lăbuțele aruncate pe ușă de “fiorosul” animal.

— *Ma che fai, Pompolino, che ti e successo?* se auzi în cele din urmă și vocea stăpânei.

Care voce avu darul să-l aducă în culmea isteriei pe Pompolino, judecând după înviorarea frecvenței lătrăturilor. Într-un târziu, când micul patrupeș mai avea puțin până să-și dea obștescul sfârșit, în dorința de a se arăta util în paza stabilimentului, ușa se deschise de-un lat de palmă. În dreptul deschizăturii apărură un cap, foarte frumos odată, cu niște ochi verzi imenși și cu o mare cantitate de fard în jurul lor.

— Cine sunteți și ce doriți? se impacientă puțin - din vârful buzelor roșii ca un rac îndelung fiert - doamna Angela.

Marco, luând o poziție foarte curtenitoare și, ridicându-și legitimația cam prin dreptul ochișorilor verzui, se recomandă:

— Marco Panucci de la Poliție. Aceștia sunt colegii mei din America și dorim să vă reținem o frântură de timp, pentru a vă pune câteva întrebări. N-o să vă deranjăm prea tare, stimată doamnă.

Cu aerul neîncrezător și ușor nefericit pe care îl are oricare cetățean la auzul unor asemenea vorbe, ce nu prea sunt aducătoare de mari bucurii, fosta frumusețe genoveză își călcă pe inimă și deschise larg ușa, făcându-le semn să intre. La picioarele ei, ascunse destul de nereușit de un capot transparent roz, se dădea de ceasul morții de furie, nimeni altul decât Pompolino, un caniș micuț cam cât un iepure, dar rău nevoie mare.

— Taci, Pompolino, nu mai face atâta gălăgie! Mami nu e în pericol. Treci la tine în coșuleț, dacă nu vrei să primești bătăiță!

Ca prin minune, dar cu sufletul neîmpăcat, “fiara” acceptă să renunțe la postura de cerber și

să-și odihnească laringele ostenit într-un coș de răchită cu baldachin, în care trona revărsată o pernuță roșie cu margini aurii. Probabil știa și el faptul că nu e bine să te ai rău cu polițiștii, fie ei autohtoni sau nu.

— Așa Pompolino, relaxează-te! îl alintă interesat Frank. Delicios exemplar! Un adevărat tigru, o asigură el pe doamnă în italiană, afișând în același timp zâmbetul numărul opt, pentru reactivarea hormonilor îmbătrâniți de vreme.

Gestul tânărului avu efectul scontat, ex-frumoasa brunetă arătându-și cochet albul unor dinți falși, impecabil lucrați, și o bună parte din coapsa stângă, pe care timpul nu părea s-o fi atacat în mod serios.

— Sunteți *molto gentile, signor!*

— Frank. Frank Cooper, se plie ca lovit în boașe detectivul, depunând un sărut promițător de viață lungă și fericită pe mâna incredibil de tânără a cucoanei.

— Dar poftiți în casă, nu stați aici pe hol, ce rușine! spuse stăpâna “tigrului”, aparent către toți trei, dar privind insistent numai în direcția feței de *macho* a lui Frank.

Lui Mark îi plăcea cum decurg lucrurile, chiar dacă nu înțelesese dialogul în totalitate. Era puțin probabil ca individa să mai aibă ceva de ascuns de aici încolo. Dacă miroseau că scârțâie ceva, era suficient să pretexteze o treabă urgentă, care îi chema în alt loc, pe el și pe tiz, ca Frank să-i poată smulge toate informațiile de care ar fi avut nevoie, inclusiv o promisiune de aducere a Dințosului legat fedeleș la ușa camerei din hotelul lor.

— Pentru că nu vrem să vă reținem foarte mult cu treburile noastre plictisitoare - încep Frank, punându-i condescendent o mână pe genunchii feciorelnic dezveliți -, o să trecem direct la subiect. Ne interesează orice informație de dată recentă pe care o dețineți despre fostul dumneavoastră soț, Giovanni Vertelucci.

— *Un mascalzone, un cacasuto!* se inflamă duduia ca la un semnal, după câteva secunde în care realizează ce fusese întrebată. Ce informații să am despre nenorocit? Nu l-am mai văzut de douăzeci de ani, de când a plecat după țigări! Și țigări s-a făcut, fie-i starea lui a naibii pe unde s-o afla! L-am așteptat cinci ani, cei mai frumoși din viața mea, pe infamul ăla care a plecat și cu banii pe care mi-i lăsase mama pentru zile negre. Mare noroc a avut că verișorii mei din Sicilia n-au reușit să-i dea de urmă și să recupereze banii. Dacă-l găseau, nemernicul ar fi fost mulțumit să se aleagă doar cu maxilarul dislocat pe viață ori vreo altă infirmitate.

— Credeam că ați divorțat acum cincisprezece ani, interveni Mark, puțin mirat, într-o italiană aproximativă.

— Santa Madona, cum să divorțez?! Noi nu facem așa ceva niciodată. Doar ne-am unit în fața altarului! Ce sunt eu, cum să desfac așa ceva? păru extrem de indignată Angela. Căsătoriile se fac până la moarte la catolicii adevărați. Așa spune și Sfânta Scriptură. Pe lumea cealaltă, el o să ardă în iad, iar mie o să-mi repartizeze Sfântul Francesco un bărbat adevărat, ca signor Franco, de ce nu... completă ea, surâzând din toate puterile către acesta, a cărui mână se afla deja pe sub capotul gazdei.

“Preacucernica” nu părea să fie deranjată de lipsa de intimitate, convinsă fiind că unghiul în care se aflau ceilalți doi domni nu era prea bun pentru a observa acele “drăgălășenii”.

— Deci, nu mai aveți nici un indiciu despre unde ar putea fi? Nu ne puteți ajuta cu nici o informație, cât de mică? păru Frank foarte dezamăgit, în timp ce simțea că degetul mijlociu a ajuns exact în punctul în care putea s-o facă pe doamnă să spună și ceea ce nu știe.

Cucoana începuse să vibreze molcom. Nu avea idee cum le-ar putea fi de folos acelor distinși domni, dar nici nu înțelegea să se dea bătută chiar atunci, când întâlnise pe cineva tare asemănător cu *il cavaliere* care apărea atât de des în visele ei erotice, venind spre ea pe un cal negru ca sufletul nemernicului de Giovanni.

— Nu știu cum v-aș putea ajuta, articulă ea cu destulă greutate. Doar să vă pun în legătură cu don Tomasi, unul dintre verii mei din Sicilia, care l-ar putea găsi într-un timp foarte scurt, dacă s-ar afla în Italia. Dar auzisem că a plecat să-și plimbe mintea lui bolnavă la voi acasă, în Statele Unite, fiindcă aici nu ar fi putut supraviețui. Verii mei erau foarte supărați pe el...

— V-am fi foarte recunoscători dacă ne puneți în legătură cu don Tomasi, susură Frank. Suntem absolut convinși că nemernicul care v-a întristat în mod absolut nepermis se află, în mod sigur, chiar la Genova. Chiar în această zi a ajuns, însoțit de o doamnă foarte tânără și frumoasă, turnă agentul gaz pe foc.

— Măgarul! Nici nu mă așteptam la altceva din partea lui.

Angela încerca să pară foarte revoltată, dar îi era din ce în ce mai dificil să exprime sentimente negative, într-un moment în care simțea o căldură foarte plăcută învăluind-o, ca o lenjerie de mătase fină.

— Ce obraznicie! reluă ea. O să-l sun chiar acum pe don Tomasi și o să-l rog să-l localizeze cât mai degrabă. Va face asta pentru mine, fiți fără grijă! Am suferit destul din pricina lui. Mi-a distrus viața, cum v-am mai spus, și anii mei cei mai frumoși. Dar nu mi-ați spus dacă doriți să vi-l aducă întreg sau vă mulțumiți doar cu o parte din el?

— Sunteți foarte drăguță, interveni Marco, însă am dori să-l prindem chiar noi pe individ. Posedă ceva ce tare n-am vrea să se piardă.

— Imediat îl sun, am înțeles... Doar puțin să mai stăm, așa, gâfâi discret Angela, aproape ajunsă la punctul în care dorea să rămână blocată toată viața. O să-l sun și-o să-i spun să afle unde e... nemernicul... să vi-l dea pe tavă..., legat, împachetat, să faceți ce doriți cu el, țipă ea deodată. Aah! Aah! Extraordinar! Ce pricepere, câtă precizie! șopti ea, transportată parcă pe alte meridiane. Ticălosul... mi-a distrus viațaaaaaa!!!

Abia după circa două minute în care își gustă din plin extazul, gazda păru să-i observe pe cei trei bărbați care admirau, total nepăsători în aparență, cele câteva tablouri de pe pereții livingului. Aveau aerul că n-ar fi remarcat nimic nefiresc în comportamentul ei.

Angela se ridică, roșie ca o cravată din cântecelul comuniștilor și, clătinându-se puțin în primii metri, se îndreptă spre telefon, încercând să adopte un pas mai sigur și mai demn.

În timp ce oaspeții schimbau priviri care spuneau multe, Angela purta o convorbire extrem de animată, mai mult într-un dialect, cu vărul ei. Din privirile speriate ale americanilor, care nu mai înțelegeau mare lucru, Marco pricepu că cei doi începuseră să-și ia adio de la ajutorul „vărului”, ghidându-se după tonul ridicat al conversației. Rumenul italian ținu să-i liniștească:

— Fiți fără grijă, nu se ceartă! A, era să uit, *signor* Franco..., magnifică prestație, *bravissimo!* Angela închise telefonul și se îndreptă ceva mai calmă spre cei trei.

— Vărul meu a fost foarte furios să audă că *mascalzone* a avut tupeul să calce în Genova. Vă roagă să-l sunați peste două ore, pentru a vă spune unde puteți să-l găsiți pe fostul meu soț. Uitați numărul de telefon la care îl puteți găsi! Cu greu a acceptat să nu se ducă chiar el ca să-l taie, începând cu urechile, apoi cu nasul, buzele... în fine.

— În doar două ore?! păru Mark neîncrezător, înțelegând ce spusese femeia. Îl poate localiza în numai două ore? se uită el întrebător, mai mult spre Marco decât spre donna Angela.

— Vărul vostru, don Tomasi, este don Tomasi di Gioccone, cumva? vru Marco să știe.

— Exact! se bucură doamnă Vertelucci. Îl cunoașteți pe bunul meu văr? păru ea încântată de coincidență.

— Oarecum... vag..., se eschivă Marco. Am auzit despre el.

Și, întorcându-se spre cei doi americani, le spuse pe un ton liniștitor, cu subînțeles:

— Două ore... e o estimare prudentă. Poate că totul se va rezolva mult mai repede!

— Serios?

—Atunci - reluă italianul, adresându-se de data asta amabilei femei -, noi nu vă mai reținem. Vă rămânem veșnic îndatorați și suntem fericiți că v-am cunoscut, stimată doamnă!

— Plăcerea a fost în întregime de partea mea! ciripi mulțumită cucoana, învăluindu-l cu o privire fermecătoare pe don Franco. Poate voi avea prilejul să mă recompensez, dacă mai stați prin orașul nostru. Aș fi bucuroasă să vă arăt câteva dintre punctele care au făcut această citadelă atât de celebră.

Apoi se despărțiră, cu promisiunea lui Frank de a accepta generoasa invitație, imediat ce neplăcerile meseriei îi vor da pace. Luară și numărul de telefon al Mafaldei, după care părăsiră optimiști casa doamnei Vertelucci, în văzul a destui ochi indiscreți, care îi spionau din vecini fără nici cea mai mică jenă.

CAPITOLUL 10

Ajunși la hotel, stabilit din nou, ca în atâtea și-atâtea misiuni drept cartierul general al operațiunii, cei trei așteptau cu înfrigurare trecerea celor două ore cerute ca răgaz de misteriosul și atotputernicul don Tomasi.

— Presupun că nu e tocmai agent secret acest Tomasi, îl provocă Mark pe tizul său mai mic de înălțime. Totuși, poate obține o informație pe care voi nu mi-o puteți da.

Conveniseră să ciocnească, totuși câte un pahar de vin alb la bar, astfel încât așteptarea să le fie mai ușoară.

— Don Tomasi este unul dintre cei mai respectați capi ai Mafiei siciliene și unul dintre cei mai bătrâni. Are în mână toate syndicatele din Genova, ca să-ți dau numai un exemplu. E un cap de familie foarte respectat și temut în același timp.

— Văd că-ți stimezi adversarii, îl ironiză și Frank.

— Adversarii? De ce credeți că mi-ar fi don Tomasi adversar? Iansă cu sinceritate o întrebare delicată micuțul agent secret. Într-o lume ideală, în care

Italia ar fi condusă de guverne proitaliene, iar celelalte țări n-ar avea nimic împotrivă, în care valorile familiei și respectul pentru cei care au întemeiat țara asta ar fi cele care dau tonul politicii, probabil că don Tomasi mi-ar fi adversar, pentru că ar acționa încălcând legile ideale, aparținând unui stat ideal. În condițiile actuale, însă, cei ca don Tomasi - și trăiesc din ce în ce mai puțini -, sunt garanți mai siguri decât Papa pentru stabilitatea țării. Dar voi, oricum, n-aveți cum să înțelegeți așa ceva. Nici n-am pretenția, fără supărare.

— Ai dreptate, spuse Mark. Nu înțelegem și nici n-o să pot dormi la noapte din cauza asta, își ironiză el tizul. Hai mai bine să-l sunăm pe garantul ăla al tău! Îți promit că, dacă ne scoate din impasul în care ne aflăm, sunt gata să-mi schimb părerea despre mafioții tăi respectabili. Sau măcar să încerc asta.

Marco făcu un semn a lehamite din mână, își scoase telemobilul și se îndepărtă, ca să dea telefonul mult așteptat.

— Chiar crezi că nașul, cât e el de naș, o să-l găsească atât de repede pe Dințos? întrebă Frank, care era în continuare circumspect în această privință, de parcă n-ar fi asistat la discuția de mai devreme.

— În primul rând, cel puțin deocamdată, nu avem altă variantă, interveni Mark. În al doilea, dacă într-adevăr don Tomasi are puterea pe care i-o atribuie Marco, mi se pare chiar firesc. Gândește-te că toate serviciile - și aici, ca și în State - sunt organizate în syndicate puternice. Dințosul și noi toți ceilalți nu putem trăi în afara acestor sfere a serviciilor. Deci, cât o fi psihopatul nostru de prudent, tot trebuie să folosească un mijloc de transport, să se cazeze la un hotel, să mănânce la un restaurant. Indiferent ce face, intră în contact cu membrii unui syndicat. Problema e și mai simplă aici, unde

Dințosul a mai fost căutat o dată de don Tomasi, deci semnalmentele lui de-acum 20 de ani sunt deja cunoscute. N-or fi două ore... mi se pare și mie cam exagerat, dar foarte mult nu poate să dureze.

— Și ai impresia că Marele Șef o să trepideze de bucurie când o afla că am colaborat cu Mafia locală?

— O să mă ierte Marele nostru Șef, când o să-i reamintesc că dacă nu era mafia ailaltă, a “iluminaților”, nici nu ajungeam în situația asta. Și am o bănuială că nu o să obiecteze prea mult, după cum l-am văzut eu mișcându-se în chestia asta. Sunt sigur că nu e total străin de toată porcăria Dințosului.

— Șefu’??? se minună Frank.

— Ia spune-mi, ți s-a părut vreodată că Robert O’Neill e o mare capacitate intelectuală de a ajuns șef?

— Acum, că mă întrebi... chiar dimpotrivă.

— Cu toate astea, conduce una dintre cele mai puternice agenții secrete din State, deci din lume. Nu uita, de exemplu, că am monitorizat până și convorbirile șefului securității de la Casa Albă!

— Conduce! admise Frank

— Atât am avut de spus! Hai că se-ntoarce mafioul nostru! Ah, am uitat o ultimă variantă posibilă, ca să nu afle Excelența Sa că am colaborat cu mafia italiană. Pur și simplu nu-i spunem.

Marco se apropia cu pas întins spre cei doi americani. Judecând după fața lui radioasă și mândră, lucind ireal în lumina neonului din barul hotelului, Mark înțelese că misiunea fusese îndeplinită.

— Nu-mi spune că a dat deja de el, îl întâmpină Mark, sperând ca micuțul să-i confirme acest lucru.

— Ba-ți spun! se arată acesta foarte, mândru de realizarea lui. L-a găsit, este cu o tipă foarte frumoasă, pe care o ține împotriva voinței ei la un motel în afara orașului. Este exact, nu?

— Măi, dacă aveai voi calitatea asta la serviciul vostru secret, nu pierdeai războiul! Îl tachina admirativ Mark. Hai să-l săltăm, ce mai așteptăm?

— V-aș recomanda să n-o faceți în seara asta. De fapt, don Tomasi ne-a rugat să așteptăm până mâine dimineată. Se pare că Dințosul mai învârte niște treburi, care nu au prea mare legătură cu voi. Ceva legat de întâlnirea de mâine a «Celor Șapte» și don Tomasi vrea să folosească avantajul pe care îl are, acum că a aflat de el, ca să i le zădărnicească.

— Despre ce este vorba? întrebă Mark, cam iritat acum de pretențiile mafioului.

— E o chestiune de geopolitică, ceva legat de globalizare. Nu știu exact, dar don Tomasi m-a chemat în seara asta la el, să-mi explice interesele aflate în joc. E o mare șansă pentru mine. Vă dați seama că voi veni cu niște informații la birou, de o să leșine toți. În sfârșit, o să obțin avansarea aia pe care o pândesc de vreo cinci ani, poate chiar mai mult. În prag de pensie îmi prinde foarte bine, dacă reușesc să mai rămân vreo doi, trei ani în viață. Vă rămân foarte recunoscător pentru asta, băieți! Eu plătesc consumația!

— Lasă, prietene, că nu-i vorba cine plătește, doar că n-am chef să aștept până mâine. Îi mulțu-

mesc lui don Tomasi ăsta al tău, dar nu văd de ce să risc să-l pierd pe psihopatul ăla pentru afacerile mafiotului?

— În primul rând că - se înfurie omulețul - nu e vorba despre cine știe ce afaceri. În al doilea, i-am promis lui don Tomasi c-o să așteptăm cât va fi nevoie, pentru că altfel, știi ce? Nu-mi spunea unde se află.

— Dar acum știi, nu-i așa? îl întreabă Mark.

— Da, doar eu. Nu știu dacă realizați ironia situației. Iar în al treilea rând, hai să zicem că e mai bine să nu-l călcăm pe coadă pe acest senior! E mai bine pentru toată lumea. Cât despre partea dispariției, puteți sta liniștiți! Dacă s-ar fi născut omul care să poată scăpa de sub supravegherea lui don Tomasi, acesta ar fi fost demult mâna lui dreaptă. Așa că eu sugerez următoarea variantă: acceptați să beți cu mine restul de Chianti, în cinstea apropiatei și surprinzătoare mele avansări, apoi voi mergeți la culcare sau unde vreți, eu mă duc la întâlnirea aceea și mâine dimineață vă sun, ne regăsim și îl recuperăm pe Dințos. Cred că nu puteți avea nimic împotriva unui plan atât de meticulos!

Americanii n-avură încotro, trebuiră să joace după cum le cânta italianul. De astă dată, toate cărțile bune se aflau la el.

A doua zi de dimineață, Mark fu trezit de sunetul insistent al telefonului. La celălalt capăt, o voce surescitată îl făcu pe agent să uite că nu apucase să doarmă prea mult nici în noaptea aceea.

— Alo, eu sunt. Marco! Am niște vești extraordinare! Șeful agenției din Genova mă fac ăștia, în urma succesorilor înregistrate! Ne întâlnim în două ore în piața din fața hotelului. Totul e în regulă, nu pot vorbi mai mult acum! *Ciao!*

Tii, ce misterios e macaronarul! se gândi Mark, căscând zgomotos și scărpînându-se cu poftă pe burtă. Parcă l-a prins pe Papă de-un picior! Două ore..., numai bine, apuc să văd cum stau genovezii la capitolul breakfast. N-am mai mâncat de prea multe ore, calculă el după ce reuși să-și găsească ceasul. Stomacul meu își cere drepturile. Îl scol și pe ăla mic, că i-o fi ajuns cât s-a odihnit. După cea de-a doua sticlă de vin băută tot în contul lui Marco, a dispărut fără urmă. Cred că s-a dus după suedeza aia care îi tot lansa ocheade în bar. Să fie sănătos!

După ce reuși să-l readucă la viață pe colegul lui și își puse burta la cale, Mark hotărî că ar fi timpul să iasă în întâmpinarea viitorului șef al serviciilor secrete genoveze.

Ajunși în piața indicată, cei doi descoperiră că planul viitorului șef nu fusese strălucit. În locul ales ca punct de întâlnire domnea o hărmălaie de nedescris. O masă surprinzător de mare de manifestanți era în plină bătaie cu forțele de ordine. Cei doi nu înțelegeau prea bine ce se întâmpla, dar erau sceptici în ceea ce privea posibilitatea de a se întâlni cu Marco într-un asemenea vacarm.

— Ce facem, șefu'? întreabă Frank, urmărind cu interes luptele de stradă. Parcă suntem în America latină. Nu-ți mai amintește de Panama?

— Chiar la asta mă gândeam. Știi ce? Hai să ne întoarcem la hotel, că știe el cum să ne găsească! Aici nu avem nici o șansă. Eventual, cred că de la noi din balcon..., cu binocurile... putem să-l zărim pe micuț, că n-o veni chiar prin centru. Vizionăm și distracția mai bine, fără prea multe

riscuri. N-am nici un chef să mă iau la bătaie cu unii sau cu alții de pe-aici. Nu mă interesează problemele lor, în orice caz, nu până pun mâna pe Dințos.

Urcară liniștiți în cameră lui Mark, de unde se vedea întregul teatru de luptă ca în palmă. Își puseră fiecare binoclul la ochi și începură să urmărească evenimentele ca la cinematograf sau ca la teatru. În timp ce admira o confruntare interesantă între patru polițiști și o manifestantă, arătoasă după părerea lui Frank, îl văzură din întâmplare pe Marco, încercând să treacă în siguranță piața. Se mișcă surprinzător de sprinten pentru greutatea lui, ocolind cu măiestrie forțele combatante.

— Ia uite-l pe meseriaș! îi arătă lui Mark direcția în care trebuie să îndrepte binoclul. Cred că și-a dat seama că n-am rămas în piață. Uite ce sprintenel se îndreaptă spre hotel! Na, că am ajuns să vorbesc în versuri.

Aproape străbătuse nebunia din piață. Era pe punctul să treacă de cordoanele de manifestanți și să se înscrie pe străduța care ducea la hotel. În momentul acela însă, în hărmălaia generală a luptelor din ce în ce mai aprinse, se auzi un foc de armă, izolat, parcă izbucnit din greșeală. Se auzi distinct, peste toată nebunia din piață. Un singur om nu apucă, poate, să-l mai audă și acela fu Marco. Lovit în piept, acesta se prăbuși pe asfaltul plin de manifeste și pancarte rupte.

Cei doi încremeniră. Primul impuls fu să aștepte ca micuțul să se ridice, nevenindu-le să creadă că se poate petrece o asemenea grozăvie chiar sub ochii lor. Probabil că se împiedicase, lansat cum era în direcția hotelului. Dar genovezul nu se ridică. În jurul lui începură să se strângă manifestanții și o baltă de sânge le confirmă - dacă mai aveau vreo urmă de speranță - că Marco fusese cel împușcat. După ce se făcu gloată în jurul lui și un medic din mulțime dădu verdictul “decedat”, manifestanții începură să huiduie mai tare și să-i asalteze pe polițiști scandând “asasinii!” și “criminalii!”

Cei doi coborâră cât putură de repede în piață, cu o ultimă speranță că, poate, Marco nu era definitiv pierdut.

— Nici nu știu câtă dreptate au când strigă ce strigă, spuse Frank, în timp ce încerca să-și facă loc printre manifestanții ce făcuseră un cerc în jurul lui Marco.

Agenților le-a fost însă imposibil să penetreze masa de oameni, teribil de înfuriați și decisi să spargă totul în jurul lor.

— Lasă-l acum, nu mai are rost! strigă Mark, încercând să se facă auzit în infernalul zgomot din piață. Hai după Dințos! Dar nu știm motelul! constată el cu disperare. De fapt, nu știm nimic.

— Las' că am aflat eu la ce motel s-a cazat canibalul nostru. Am avut grijă să-i aflu numele ieri, de la bietul Marco, înainte de a pleca cu suedeza. Voiam să fiu sigur că nu rămânem de căruță și bine am făcut. Genovezul nici nu și-a dat seama când i-am subtilizat bilețelul și când i l-am pus la loc.

— Bravo! țipă bătrânul, chinuindu-se acum să treacă înapoi spre hotel. În sfârșit, ți-a stat capul la treabă, măcar în ultimul ceas.

— Dacă vrei să știi, tot nu rămâneam cu mâna goală. Am și numărul de telefon al lui don Tomasi, căruia i-am fi putut cere ajutorul, explicându-i ceea ce s-a întâmplat.

Următoarele vorbe ale lui Mark avură darul să-l lase mut pe mai tânărul său partener:

— Dar ce te face să crezi că nu el este cel care a ordonat asasinarea lui Marco?

*

Ajunseră relativ repede la motelul aflat undeva, la vreo douăzeci de kilometri în afara orașului. Nu întocmiseră nici un plan și nici nu mai aveau timp să stea și să-și bată capul cu așa ceva. Trebuiau să improvizeze.

— Săracul de el, comenta Mark, în timp ce taximetristul care-i transporta încerca să bată recordul la viteză. Nu a mai apucat avansarea. Cred că a aflat lucruri prea interesante pentru nivelul lui. Ce ciudată e ticăloasa asta de viață.

— Dacă ar fi să știm că nu mafiotul a dispus uciderea lui Marco, înseamnă că don Tomasi nu era numai urmăritor, ci și urmărit. Nu m-ar mira să aud că i s-a încheiat și lui perioada de testare pe lumea asta.

În fața motelului avură un alt șoc. O altă zăpăceală, cu mașini de poliție, echipaje de salvare și de pompieri. Intrară cu dificultate în motel, după ce prezentară legitimațiile și se certară cu jumătate dintre agenții de poliție prezenți acolo, care n-aveau nici o treabă cu limba engleză și cu serviciile secrete străine. Reușiră, în cele din urmă, să ajungă în camera unde ar fi trebuit să se găsească Dințosul și Ornella, doar după ce-i telefonară lui Alberto.

În încăpere era mult mai multă lume decât se așteptaseră. Acolo se afla și Dințosul. Se părea că avusese o problemă. De fapt, mai multe și toate de calibrul 9 mm. Era aproape împrăștiat pe pat, căzut pe spate și cu dantura care îl făcuse celebru expusă triumfător spre becul care ardea, deși era ziuă.

— Poate că don Tomasi e mai greu de luat prin surprindere decât ne așteptam noi. Cu ce naiba or fi ajuns înaintea noastră? se întrebă oarecum admirativ Mark. Asta în idea că nu el l-a omorât pe Marco, care se încăpățănaseră să știe prea multe...

— ... Ca și noi, de altfel, interveni Frank...

— ... Ca să nu-i răpească plăcerea de a-l trimite el pe lumea cealaltă pe Dințos. E o variantă, trebuie să recunoști.

Bătrânul era destul de mulțumit că treaba se încheiase până la urmă, însă avea o mică strângere de inimă. Ar fi vrut să-l prindă el pe “marele maes- tru», să-l bătucească bine, în așa fel încât să nu mai poată evada în viața lui nici dintr-o grădiniță de copii. Abia apoi l-ar fi predat poliției, legat și împachetat.

— Dar unde să fie Ornella? se sperie Frank, după primele momente de stupefacție. Sper să nu fi pățit nimic!

Se apropie de unul dintre polițiștii care trebăluia de zor în jurul cadavrului și începu să-l chestioneze disperat, despre prezența feminină care fusese luată ostatică de suspectul principal. Polițistul îi explică ceva, indicându-i vag cu mâna o direcție.

— E în regulă, se întoarce el spre Mark. E vie și nevătămată. Spunea ăla că trebuie să fie pe la recepție, în clădirea alăturată. Eu n-am văzut-o când am trecut pe acolo, da' nici n-am fost prea atent.

Se repezi înfrigurat spre ușă, aproape alergând. După ce îl mai contemplă puțin pe cel ce

fusese Giovanni Vertelucci, alias Dințosul sau “marele maestru” al ultimului nivel al francmasoneriei mondiale, neștiind dacă să se bucure sau să se offense, Mark decise să-și urmeze partenerul, dar ceva mai domol. Acolo oricum nu mai avea ce face.

Îi găsi pe cei doi îmbrățișați ca după o lungă despărțire. Ornella se afla învelită doar cu o pătură subțire, era foarte palidă și vizibil marcată de evenimentele din ultimele zile. Parcă fusese și puțin drogată, ca să opună o cât mai redusă rezistență.

— Mă bucur să te văd sănătoasă și frumoasă, ofițer Papinni, o salută Mark cu sinceritate în glas. S-a terminat cu bine în cele din urmă, nu? Sper că nu te-a chinuit mitocanul?

— Ce să mă chinuiască... Era putrezit efectiv, de la brâu în jos... Un mare blestem pe capul lui. Doar ce putea să privească. Mă dezbrăca și se uita la mine. Asta a fost tot ce mi-a displăcut, vreau să spun... în mare. Se putea și mai rău. Acum vreo jumătate de oră a venit disperat în cameră, m-a dezlegat și a început să urle la mine, să mă grăbesc, că trebuie s-o ștergem urgent de aici. Până să apuce să arunce două haine în geamantan, s-a auzit un elicopter. L-am văzut că a pălit și că se lasă moale pe pat. Parcă nu mai avea nici o putere. Parcă cineva îi supsesse întreaga vlagă și nu eu eram aceea. Apoi au apărut trei tipi cu pistoale-mitralieră. După metoda folosită, precis au fost asasini ai mafiei. Mi-au făcut semn să mă dau într-o parte și au început să golească impasibili încărcătoarele în el. Restul l-ați văzut.

— N-o să aflăm niciodată ce dezvăluiri i-a făcut don Tomasi lui Marco. Nici Dințosul nu poate să ne mai spună, deși nu sunt convins că, în atare situație, ar fi consimțit să colaboreze tocmai cu noi.

— Nici nu-ți pot povesti ce puțin mă interesează pe mine lucrul ăsta, acum, spuse Frank, în timp ce o săruta pe Ornella pe părul negru precum cerul gurii Dințosului.

EPILOG

Frank aranja pentru ultima oară floarea de la butoniera celui mai “macaronar” costum pe care-l găsisese în Roma. În seara aceea urma să se bucure de rezultatele unei așteptări împinse mult peste obișnuința lui. Construia în minte diverse scenarii despre selecția de figuri sexuale preferate, pe care și le orânduia într-un top al primelor zece, cele mai de succes. Taxiul opri în fața casei Ornellei, chiar în momentul în care stătea în cumpănă pentru primul loc între “mitraliera siciliană”, care se și asezona oarecum cu ambianța de aici, și “așa am satisfăcut Statuia Libertății”, care avea o pronunțată tentă melancolică. Aceasta putea fi preferată de Ornella, care încă nu ajunsese să viziteze Statele Unite.

Înșfăcă buchetul cu flori și sticla de Chianti și avu un prim impuls de a suna la ușă. Ceva îi spunea că nu merită efortul, așa că împinse ușa care era deschisă. Intuiția lui fusese corectă. În casă era întuneric, dar un șir de lumânări aprinse pe podea îi arătau drumul de urmat.

— Mă simt ca un avion la aterizare! mormăi el încântat, străbătând traseul ce îl conducea în camera capitonată.

Ooo! se gândi el bucuros. O să facem zgomot, din câte înțeleg. Ajunse în dreptul ușii unui posibil dormitor. Intră încet, încercând s-o surprindă pe frumoasa italiancă într-o poziție cât mai intimă.

Cel surprins avea să fie însă el! Și ce surpriză! Nu era vorba despre dormitor ci despre baie, iar în mijlocul unei imense căzi, înconjurată de zeci de lumânări aprinse, se bălăceau într-o mare de spumă, mai râzând, mai gemând de plăcere, frumoasa Ornella și planturoasa Erika. O adevărată reclamă la prietenia între cele două servicii secrete.

Când îl observară pe Mark, cele două femei se ridicară în picioare și, în timp ce spuma se scurgea provocatoare de pe formele lor apetisante, „croite“ evident cu scopul de a face zile negre reprezentanților sexului bărbătesc, întinseră amândouă brațele spre el, cerându-și parcă scuze din priviri, că începuseră un pic cam devreme.

Hotărât lucru - aprecie Frank -, frumoasă țară!